Elvin Süzer

3000 YILININ SIRLARI

pencere yayınları

Elvin Süzer
3000 Yılın Sırları

Bu kitabın Yayın hakları
Pencere Yayınlarına aittir
Birinci Baskı: Nisan 2002
Kapak: ve İç Baskı: Ceren Matbaası
Montaj: Bahri Çakır
Cilt: Ceren Matbaası
Yayın Yönetmeni: Muzaffer Erdoğdu

ISBN 975-7614-37-4

PENCERE YAYINLARI: 152

Kazım İsmail Gürkan Cad. Hamam Sok. No. 2 Yavuz Han Kat 6
Cağaloğlu / İSTANBUL
TEL: (0212) 522 79 24 - 511 64 98

Elvin Süzer

3000 Yılın Sırları

İÇİNDEKİLER

I. Bölüm
Tanrılar Kan İstiyor 7
İslamda Kurban 17
Hz. İbrahim 24
Yakılan Kitaplar - I 26
Yakılan Kitaplar - I I 31
Antik Eşcinsellik 38
Olympos ve Cennet 49
Feminist Mitoloji 52
Amazonlar 56
Aşk Tanrıçası Şeytan 70
Son Titanomakhia 79
Anadoludaki Cehennem Kapıları 88
Troia ve Kenti Yıkan Arabalı Tanrılar 95
Troia Tanrıları ve Kitab-ı Mukaddes'in Rab-ı 107
Göğe Çekilen Peygamberler 115
Mavi Sakal 126
Karanlıklar Prensi yada Tanrısı 136
İsim Kaderdir 145

2.Bölüm
Dünyanın Burcu 155
Geçmiş Dönemler 158
Uranüs 161
Chiron 165
Kova Burcu 165
Kova Burcu Çağı 168
Kova Burcu Çağı ve Eşcinsellik 171
Sonuç 174
Gelişme 176

Kıyamet 178
Zamanlama 182
Geçmişte Yok Edilen Kavimler 187
Yunan Mitolojisindeki Son 192
Atlantis 196
Nuh Peygamber 201
Ad Kavmi 207
Semud Kavmi 211
Medyen Kavmi 216
Sodom Kavmi 219
Ve Diğerleri 225
Akrofonoloji 229
Sonsöz 232

TANRILAR KAN İSTİYOR

Kurban etiymiş, fakirlere yardımmış... Palavra. Tanrılar aslında kan peşinde. Yani can peşinde. Ama canın bıçakla çıkarılması, kan dökülmesi baş koşul. Çünkü bu sırada büyük bir enerji serbest kalıyor.

Kurbanı, tanrılar istediği kadar biz insanlar da istiyoruz kanımca. Çekici geliyor bizlere bu konu. Belki de daha çocukluğumuzdan bilinç altımıza masallar ile doldurulduğundan... Grimm kardeşlerin, Andersen'in masallarında öldürmek için çocuk arayan ne çok cadı vardır bir düşünün. Ayrıca büyücü kraliçe, Pamuk prensesi neden avcıya öldürtüp, kalbinin kesilip getirilmesini istemiştir sanıyorsunuz?

Kurban ederek can alma sırasında ortaya enerji çıkıyor dedik. Batılı büyücüler adı geçen enerjinin tarafsız olduğunu ve niyet ile yönlendirildiğini öne sürerler. Bu nedenle de kurbanlı "çalışmaları" sıkça kullanırlar. Onlar bu enerjiye gerek duyduklarını efendice kabul ederler de, pagan tanrılar asla böyle söylememişlerdir tarih boyunca. Kuşkusuz birkaç babayiğit tanrı dışında. Boğazköy'de, Hitit başkenti Hattuşaş'da çivi yazısı ile bulunan Kumarbi destanı bu yürekliliğe iyi bir örnektir. İÖ.1300 tarihli tabletlerde su tanrısı Ea, insanlığı yok etmek isteyen baştanrıya şöyle seslenir: "Niçin yokedecekmişiz insanlığı? İnsanlar kurban kesmiyor mu tanrılara? İnsanlığı yok ederseniz kimse kalmaz tanrılara adak adayacak, hiçkimse kurban ekmeği sunmaz vede saçmaz sunuları"

Zaten -neredeyse tüm mitolojilerde- baştanrıların insanlığı yok etmeye çalışmaları ama ardından kendilerine sunulan kur-

banlar ile yatışmaları meşhurdur. Örneğin Zeus kimbilir kaç soy yaratmış; sonunda yaptığını kendi de beğenmemiş ve bu soyları büyük seller ile yok etmiştir. Zeus'un son tufanından "hasbelkader" kurtulan tek insan Deukalion ve karısı karaya çıkınca tanrının hışmından ancak kestikleri bir kurban ile kurtulabilmişlerdir.

Bu tufan miti aynen Sümerler'de de vardır. Yalnızca kurtulan adamın adı Deukalion değil de Ziusudra'dır: "Ve Utu (güneş tanrı), kahraman, ışınlarını geminin içine soktu, Kral Zuisudra, o zaman, Utu'nun önünde yerlere kapandı, kral ona bir sığır kurban etti ve bir koyun öldürdü" (Philadelphia üniversitesi, Nippur koleksiyonu).

(İşin garibi aynı öykü *Tevrat*'ta da yer alır. İnsanlardan hoşnut olmayan rab-Allah Tekvin bölümü bap 6:17'de "Ve ben, işte ben, göklerin altında kendisinde hayat nefesi olan bütün beşeri yok etmek için yeryüzü üzerine sular tufanı getiriyorum; yeryüzünde olanların hepsi ölecektir" der ve dediklerini aynen yapar. Rab Allah insanlığı ancak kurtulan tek kişi olan Nuh peygamber "her temiz hayvandan ve kuştan" birer kurban verince affetmiş (8:20) ve "Artık yaşayan şeyi, ettiğim gibi, tekrar vurmayacağım" demiştir (8:21).

Kurban işlevi çeşitli amaçlarla yapılmış binyıllar boyunca. Bu amaçlardan bazıları ise hayli ilginç. Mesela Asurda ve eski Yunanda kurbanın kehanet amacı ile yaygın olarak kullanıldığı bilinmekte. Kurbanla fal nasıl olur demeyin; Asurlular kesilen hayvanın karaciğerine, Yunanlılar'sa barsaklarına bakarak geleceği belirliyorlarmış. Ünlü tarihçi Ksenophon, *Anabasis* adlı eserinde bu konuya sıklıkla değinmiş. Örneğin Yunan ordusunun "bilfiil" savaşırken düşmana saldırıp saldırmamaya kurban falı ile karar verdiklerini yazmış 6. kitap IV/19 da: "Mutlaka bir çıkış hareketi yapmak gerekiyordu. Bu amaçla kurban kesilip tören üç kez tekrarlandı. Ama kurban falları hep elverişsiz çıktı" Strateji saptama yöntemlerine mi güleyim, istedikleri cevabı kurbana "metazori" kabul ettirmek için tekrar tekrar kurban kesmelerine mi? Önemli kararları kurbanlar verdiği için başkomutan olmak kolay olsa gerek Yunan ordusunda.

Oysa enteresandır ki başkomutanlar da zaman zaman aynı yöntemle seçiliyormuş. Aynı kitapta VI. bölümde komutan Kle-

andros'un başkomutan olmasına kurban falının mani olduğu da yazılıdır. Tüm ordu arzulamaktadır Kleandros'un başa geçmesini. Bu nedenle zavallı adam, evet yanıtını alabilmek için -bu kez üç defa değil- tam üç gün kurban keser, "elverişli belirtiler elde edemez ve vaz geçer" Görüyor musunuz insan iradesinin ne pespaye hallere düştüğünü? Barsaklar hayır dedi mi bitmiş.

Heredot Tarihi adlı yapıtı 2. kitap 58 de Yunanlılar'ın bu aklıevvelliği Mısırlılar'dan aldığını yazmıştır. Gerçekten de eski Mısırda bir keçiyi kurban edip barsakları üzerinde uyunduğu ve görülen rüyaya göre gelecek hakkında karar verildiği bilinmekte. Zevkli iş olsa gerek. Yeni kesilmiş bir hayvanın kanlı ve "şey" dolu barsakları üzerinde bir gece geçirmek...

İnsanoğlunun tanrıların yardımını sağlamak için kurban kesmesinin tarihi çok eskilere dayanıyor. Sümerler'in *Gılgamış Destanı*'nda kral Gılgamış yeraltına inmeden önce Güneş tanrısının yardımını sağlamak için kurban keser: "Gılgamış bembeyaz bir oğlak kesti; göğsüne kahverengi bir oğlak, bir sunu sıkıştırdı göksel Utu'ya (güneş tanrısı) dedi ki -Ey Utu, Ülke'ye girmek isterim, müttefikim ol"

İlyada I/40 da ise rahip Khryses'in Apollo'ya ettiği dua ilginçtir. Komutanlardan biri adamı iyice kızdırmıştır. Khryses Apollo'ya dua eder ve önceden yaptığı yatırımları hatırlatır: "Ey Apollo, dinle beni, birgün sana yakışır bir tapınak yaptıysam, boğaları, keçileri kurban edip yağlı butlarını yaktıysam senin uğruna; şu dileğimi tezelden yerine getiriver" Apollo bu anımsatmadan sonra Yunan ordusuna günlerce veba okları yolları, askerler salgından kırılır. Komutan Achilleus şaşkındır, neler olduğunu anlamamaktadır bir türlü. 65: "Gelin bir biliciye soralım, o söylesin Apollo'nun bu büyük öfkesi neden? Adak mı yakmadık, 100'lük kurbanlar mı kesmedik?" (Sonraki gelişmeleri mi? Olanlar zaten *İlyada* destanının konusu, olayın sonunu merak ediyorsanız artık okuyuverin bu eşsiz Anadolu destanını; batılılar bile ezbere biliyor. Sonra anlatılanlar ve kişiler gerçek).

Bu Yunanlılar zaten bir alem. Persler Atina'ya saldırıp, ülkeyi ele geçirmek üzereyken bile kurbandan medet ummuşlar: *Anabasis* 3. kitap II/12 de Atina tam yenilmek üzereyken Yunanlıların Artemis'e öldürecekleri düşman sayısı kadar keçi adadık-

ları yazılı. Adamasına adarlar da, bir sonuç alamazlar. Pers ordusu ilerlemektedir. Son çare (yoksa son pazarlık mı desem?) bu adaklarına ek olarak her yıl 500 keçi kurban edeceklerini eklerler. Gariptir ki Persler birden yenilir! Ne diyeyim? Askerlerin yapamadığını kurban yapmış. Şu işi keşke savaşın başında akıl etselerdi. Demek ki ordu filan gereksiz aslında. Ben olsam askerliği kaldırır, bu alana ayrılan bütçe ile her yıl "aman kimse bize saldırmasın" diye binlik kurbanlar kestirirdim!

İnsanoğlunda, kurban kestiğinde tanrı ile arasındaki o aşılması güç uçurum biraz kapanıyormuş gibi bir kanı var. Satanistlerde bile... Onlar da karanlıklar efendisini çağırmak için ayın onüçüncü günü, saat geceyarısı oniki-bir arası, ıssız veya terk edilmiş bir yerde yaparlarmış ayinlerini. Boynuna mine çiçeğinden örülmüş yeşil bir kurdele ile bağlı bir çelenk geçirip bir keçiyi kurban ederler, etini ise yakarlarmış.

Bu yakma işi müslümanlara yabancı olsa da, başka inanışlarda hayli yaygın. Özellikle de Yunanlılar'da. Mesela Ovidius'un *Metamorfoz* isimli yapıtı 12. kitap 150'de ünlü komutan Akhilleus'un verdiği bir şölen anlatılır. "Yaklaşmış bayram günü, Athena'ya adanan boğazlanmış boğanın kanı ile. Adağın kutsal bölümlerini ocağa koyup, yanan etlerin kokusu havaya yayıldığında, sevgili tanrılar içindi bir bölümü" Kurbanın etini yakmanın gerisinde, yayılan dumanla kurbanın ruhunun göğe çıkıp, tanrıya ulaştığı düşüncesi yatar. İlk bakışta saçma gibi görünen bu inanç aslında sanıldığı kadar anlamsız olmayabilir, çünkü *Tevrat* tekvin bölümünde aynı bilgi vardır. Tufandan kurtulup karaya çıkan Nuh peygamber hayvanları kurban etmekle kalmaz, üstüne üstlük etleri yakar da. Rabbin ise insanlığı ancak kurban etlerinin "hoş kokusunu koklayıp" affettiği yazılıdır 8: 21'de.

Heredot Tarih ise II:61'de daha "bireysel" bir kurbandan söz eder. Mısırlılar tanrıça Isıs bayramında kadın erkek dövünerek - bir anlamda- kendilerini kurban etmektedirler. Yazar ilerki satırlarda ise Mısırda yaşayan Karia'lıların daha ileri giderek bıçakla yüzlerini dilim dilim kestiklerini ve böylece onların yabancı olduklarının yüzlerinden anlaşıldığını anlatmıştır.

İnsanoğlunun yaratıcılığına zaten sınır yok. Neler kurban etmemişki binyıllarca. Şarap mesela. *İlyada* da komutanlar akşam

yemeklerinde içtikleri şarabın bir kısmını yere dökerek tanrılara sunuyorlar. Sonra bekaret kurbanı var. (Neden olmasın? O esnada da kan dökülmüyor mu?) İlkel kavimlerde genç kızlar kabile reisi ile sevişerek yapıyorlar bu işi. Çağımızda bu çeşit kurban ise çoklukla Şeytana tapmada görülüyor. Bakireyi kurban eden de tarikatın lideri. "Bikri" Şeytan kılığına girip "izale ediyor" Birde uzuv kurbanı var. Sanırım Ninjalar bu çeşit bir eylem yapıyorlar, yapılan bir hataya karşılık kefaret kurbanı olarak kesiyorlar bir parmaklarını. Ünlü büyücü Rollo Ahmed kendisine maji yaptırmak için başvuranların, sonucu daha da kesinleştirebilmek için parmaklarını kurban etmeyi sıkça teklif ettiklerinden söz ediyor bir kitabında.

Daha da ilginci saç kurbanı var. Yine İlyada ve *Odisseia* da örneğine bir dolu rastlanıyor. *Odysseia* 24:45 de Akhilleus'un ölümü ile askerlerin saçlarını tanrılara adamak amacı ile kestiklerini yazar. Zaten Akhilleus'un ölümüne de bu saç kurbanı meselesi neden olmuştur. Komutanın saçları babası kral Peleus tarafından Teselyada Sperkheios ırmağına savaştan sağ dönmesi için adanmıştır. Bu sebepten savaşın sürdüğü dokuz yıl boyunca gür sarı saçlar hiç kesilmez. Ama sevgilisi Patroklos ölünce kahraman saçlarını onun ruhuna adar ve keser (23:145). Belki de bu yüzden baba toprağına sağ dönemez Akhilleus. Bu garip saç kurbanının anlam kazanmış bir halinin İslamda da yer aldığını duyunca hayli şaşıracaksınız belki ama gerçek. Adı da Akika. Bir bebek doğduktan yedi gün sonra saçları ve bir kurbanlık hayvan Allah adına kesiliyor ve saçlar tartılıp ağırlığınca altın fakirlere dağıtılıyor. Bu aslında İslam öncesine ait bir gelenekmiş ama peygamberce uygulanmaya devam edilmesine izin verilmiş.

Anlattığım garabet kurban objelerinden bile daha garibi var; o da penis kurbanı. Özellikle de Anadolu'nun meşhur ana tanrıçası, bereket ve bolluğun kaynağı Kibele adına yapılırmış bu eylem antik çağlarda. Kibele ritlerinin orgiastik de bir tarafı var, çünkü rahipler ve rahip adayları çıplak dans ediyorlar. Müzik ise özel seçilmiş bir grup rahip tarafından tef, ziller ve cymbal ile yapılıyor. Mistik, esrarengiz ve büyüleyici olduğu birçok kitapta yazılı. Ayinlerde bu müzik ile cuş-u huruşa gelen rahip adayları

bıçağı kapıyor ve penislerini kökünden kesiyorlarmış. Asıl en çarpıcı yan bu kesik uzuvların toprağa gömülmesi. Bu davranıştaki amaç toprak ile (toprak ana) özdeşleştirilmiş olan Kibele ile çiftleşmek. Böylece gelecek bahar için toprağı gebe bıraktıklarına ve bereketlendirdiklerine inanıyorlarmış. Zaten efsaneye göre Kibele'nin genç sevgilisi Attis de penisini kesmiş. Kibele'nin Amazonlar'ın tanrıçası olduğunu bilmem söylememe gerek var mı?

Bu ayin belki de sünnetin ilk hali. Sünnet sırasında da kesilen parça atılmayıp toprağa gömülmez mi? Allah'ın emri ile ilk sünnet olan peygamber Hz. İbrahim'in İÖ. 1263'de doğduğu kabul ediliyor. Kibele tapımının yaşı da ortalama aynı. Belki biraz daha eski. Hz. İbrahim Filistin'de, Kibele Anadolu'da. İlginç bir araştırma konusu bu. Heredot (ortalama İÖ. 450) ise Tarih II:104'de çeşitli halkların bu geleneği Mısırlılar'dan aldığını ama aslında kaynağının çok daha eski olduğunu yazıyor. Demek ki Mısır'da o yıllarda iyice yaygınmış. Hicretin tarihi ise İS. 622. Eşdeyişle sünnetin kaynağı İslam öncesine dayanıyor. Bu nedenle insanlığı penis kurbanından ayırmak için tanrıca emredilen bir işlev olduğunu düşünmek için yeterli kanıt var. Çünkü sünnet de bir ayin. Toplanılıp dua okunmuyor mu? Tek fark tümü değil de ucu kesiliyor. Tanrıçaya değil de tanrıya.

Kurbanlıklar içinde sanırım en çarpıcı olanı insan kurbanı. Binyıllarca yapılmış bu iş; efsane, feshane değil. İyisi mi şu işi en başından ele alalım: Öncelikle İskitler diyelim. Bunlar Tarih öncesinde Tuna'dan, Don'a kadar uzanan bölgede yaşayan halk. Haklarında Heredot epey bilgi vermiş. Savaş tanrısı Ares'e tapıyorlar. Bu nedenle kan dökmeyi seviyorlar. Birde garip tapım usulleri var. Odunları üstüste yığdıklarını, bu tepeciğin üzerine de demirden bir pala koyduklarını anlatıyor Heredot. Bu pala ile her yıl bir sürü hayvan ve esirlerden de yüzde birini kurban ediyorlarmış: IV:62 "Esirin başının üzerine şarap serperler, kafayı bir lenger üzerinde keserler. Lengeri odun bağlarının tepesine taşıyıp içindeki kanı palanın üzerine boşaltırlar. Kurban edilen adamların sağ kollarını, elleriyle beraber, omuz başlarından keserler, gökyüzüne doğru fırlatırlar, sonra giderler. Kol nereye düştüyse orada, gövde de bir başka noktada, olduğu yerde kalır".

Acımasızlık mı? Bence değil, sadece acayiplik. Çünkü kendilerine karşı da aynı esirlerine uyguladıkarı tutum içindeler. Nasıl mı? Gelin Heredot'un sözlerine kulak verelim. Tarih I/216: "İskitlerden birisi iyice ihtiyarladı mı, yakınları biraraya gelip, sürülerindeki başka birtakım hayvanlarla beraber onu da kurban ederler, etlerini de afiyetle yerler. Bunu en mutlu akıbet sayarlar. Hastalıktan ölenler yenmez gömülür. Kurban edilecek yaşa ulaşamamak büyük talihsizlik sayılır"

Şimdi gelelim Mısır'a. Burada da Nil Nehri'ne kurban verilirmiş eski çağlarda. Nil bereket kaynağı ya, bolluk olsun diye her yıl gelin ederlermiş(!) Mısır'ın en güzel bakiresini bu nehire. Suların kabaracağı mevsimde kızı iyice süsleyip dibe saplanan bir kazığa bağlar, sonra da karşısına geçip köylerde gelin odası kapısında kanlı çarşaf bekleyen yengeler gibi kız ile Nil'in "gerdeğe girişini" seyrederlermiş.

Pers kralı Kyros'un (Keyhüsrev, İÖ. 559-529) da çocuk kurbanına merakı varmış. Tarih onun da güneşe, aya, toprağa, suya ve rüzgara çocukları kurban edip, vücutları ve kanları ile iğrenç ritüeller yaptığını yazmış. Milat öncesi devirlerde Hintliler'in Padaei adlı göçebe kavmini de anmadan geçemeyeceğim insan kurbanını anlatırken. Bunların özelliği de içlerinden biri hastalanınca onu hemen kurban edip yemeleri. Hastalığın yağları eritip etin tadını bozduğuna inanıyorlar. (Gastronom yamyamlar sizi). Hasta tabii ki hasta değilim diye kendini savunur ama dinletemezmiş. Ola ki bu koşullarda yaşlanabilen olursa, o dahi öldürülme akıbetinden kurtulamaz ve kurban edilirmiş. İlkçağlarda Kırımda yaşayan Tauris halkının da gemileri batan Yunanlıları yakalayıp kurban ettikleri biliniyor. Yaptıkları tören de hayli ilginç. Önce kurbanın başına sopa indiriyorlar, ardından başı kesip gövdeyi tapınağın bulunduğu kayadan aşağı atıyor, kelleyi de kazığa geçiriyorlar. Bunlar kesik kafalara çok düşkünler; çünkü herkes eline geçirdiği esirin kafasını kesip bunu kulübesinin damına, bacanın yanına asıyormuş. Nöbetçi babında, eve gözkulak olsun diye!

Bu olayda kurban edilen belki Yunanlılar, ama asıl insan kurbancısı onlar. Troya savaşında iki önemli örneği var bunun. Biri savaşın başında, diğeri sonunda iki gencecik kız boğazlanmış. İl-

kinin adı İphigenia. Başkomutan Agamemnon'un kızı. En başta, Yunan donanması sefere çıkarken kurban edilmiş. Hemde uygun rüzgar bulabilmek için. Agamemnon, kahinin bu isteğine önce mırın kırın etmiş kuşkusuz, ama ardından ülkesine haber yollayıp kızını çağırtmaktan da geri durmamış. İnsanın evladının ne önemi olabilir savaş hırsı (daha da doğrusu zengin Anadolu krallıklarını talan hırsı) gözleri bürümüşken. Ama ne desin de getirtsin yavrusunu? "Hanım yolla bizim kızı kurbanlık olarak" diyemez ya. O da ne yapmış; karısına, kızını hazırlayıp yollamasını çünkü onu eşsiz kahraman Akhilleus ile evlendireceği yalanını kıvırıvermiş. Zavallı İphigenia ve annesi sevinç ve ümitle gelmişler felaketlerine. Gerçeği öğrenince yalvarmışlar, ağlamışlar ama hiç para etmemiş. Kız boğazı kesilerek öldürülmüş. Ama bu iğrenç olayı İphigenia'nın annesi hiç unutmamış. Öyle ki, kin ile kocasının seferden dönüşünü on yıl sabırla beklemiş. Sonunda, Troya'yı yok etmiş olan Agamennon muzaffer komutan olarak yurduna döndüğü gün onu öldürmüş.

Troya savaşındaki ikinci kurban ise Polyksena. Bu da Troya şehri kralının kızı. Bu kızın hali daha perişan, çünkü tanrıya bile kurban edilmiyor. Savaş sırasında ölen ünlü komutan Akhilleus'un ruhu istedi diye boğazlanıyor. Birgün Akhilleus oğlunun rüyasına giriyor ve diyor ki "Ey oğlum, ruhum huzur bulamıyor, bana Polyksenayı kurban ediverin de rahat uyuyayım" Akhilleus ne istemiş de olmamış? Kahraman komutanlar kızı hemen mezar üzerine getiriyor ve gırtlağını kesiveriyorlar. Aslında bu işi yapan Odyseeus. Odesa destanının kahramanı. Ama alma mazlumun ahını demişler. Belki de bu yüzden Odysseus on yıl süren savaştan sonra bile yıllarca ülkesine dönememiş, bir adada tutsak kalmıştır. Bir kadının tutsağı olarak hemde. Bu olayın pisliğini batılılar da biliyor olmalı ki, olanları unutturmak için koca koca yazarlar Poyksena'nın kurban edilmediğini yazıp durdular ama Allah büyüktür: Geçenlerde Troya (Çanakkale) şehrindeki kazıda bir anfora bulundu. Tarihi İÖ.600. Üzerinde Polyksena'nın kurban sahnesi apaçık çizilmiş.

O kadar gerilere gitmeyelim; Atinada İÖ. 600'de bile insan kurbanı görülmüş. Bu haltı yiyen de Giritli şair-kahin Epimenides. Şehri vebadan kurtarmış... bir genci kurban ederek. Bu he-

rif-i na-şerifi çağıran da tanıdık bir saygın kişi: Solon. Tabidir ki bu aptallığa izin veren de zat-ı alileri. Yine Atinada Tagelia festivalinde ise halk günahlarından arınsın diye Famakos dedikleri iki kişi (ki bunlar genelde evsiz, sakat, dilenci türünden kimseler) dövülerek öldürülürmüş. Tarih ise daha da yakın: İÖ. 400. Hatta Sokrates'in -bu famakosların öldürüldükleri gün doğduğundan- dünyaya tertemiz geldiği yazılıdır. Zavallı Famakosları öldürmenin de yöntemi varmış. Önce bunlar kent meydanında doyurulur, sonra incir dalı ile yedi kez vurulur, sonra yüz ve gözlerine insan dışkısı atılır, en sonunda ise özellikle cinsel organlarına vurularak günahlardan arındırılırmış! Bu cesetlerin bazı organlarının çıkarılıp yakıldığını ise herhalde artık tahmin ediyorsunuz. (Acaba rahip ve rahibelerin günahlardan arınmak için kendilerini dövmeleri buradan mı türemiş?).

Günümüze gelelim ve Tibete uzanalım. Burada sarı şapkalılar diye bir tarikat var. Pe-Kar adlı şeytana tapıyorlar. Tanrıları kendilerine altın buldursun ve refah versin diye insan kurban ediyorlar. Kurbanların kafatasları da atılmıyor tabak olarak kullanılıyor. Hayvan kurbanların beynini yemek için! Yalnız kafatası mı, bu adamlar kurbanın hiçbir şeyini ziyan etmiyorlar, mesela uyluk kemiğinden de kaval yapıp ayinlerde çalıyorlar.

Kuşkusuz modern insan kurbanının en çarpıcı örneği yine satanistlerde. Onlar da daha çok baptise edilmemiş bebeklere meraklılar. Bebek bulabilmek için bir zamanlar çoğu Şeytana tapan kadın gönüllü ebelik yapıyormuş köylerde. Bu nedenle kilisenin erkek ebe yetiştirdiği ve bu adamların bebeğin göbek bağını kesmeden baptize ettikleri söyleniyor. Tabii "bitakım" satanistler Şeytana tapmada böyle saçmalıklar olmadığını, bunları yapanların ya manyak veya Hollywood filmlerinin maskara kahramanları olduğunu söyleyip duruyorlar ama kim inanır? İnsanın adı çıkacağına canı cıksın diye bir söz vardır.

Peki gerçekten nedir bu kurban işi? Bence bütün iş ölümden çok, kanda bitiyor. Yaşamın özü olmasının ötesinde, sanırım mistik bir potansiyeli de var kanın. Vampirleri hatırlayın. Üstelik tüm fıkıh kitapları da kan akıtılmazsa kurbanın caiz olmayacağını yazar. Zaten hac sırasında kesilen kurbanların bir adı da "Dem"dir. Dem, kan demek. Kurbanın da kanı alına sürülmez

mi? Eski çağlarda içilir veya üste serpilirdi. İslam bu konuya da reform getirmiş ama kanın önemini olduğu gibi korumuş. Eski dinlerde insan kandan yaratılmış. Metamorfoz'da Zeus'un insanı devlerle yaptığı savaşta dökülen kandan yarattığı yazılı. Babil yaratılış destanında da baştanrı Marduk benzer bir savaşta kötü güçlerin başkomutanı Dignu'nun kanından yaratıyor insanlığı.

Kurban kanında varolan birşey "öteki dünya" ile aradaki bir kapıyı açıyor olabilir. Buna en iyi örnek komutan Akhilleus'un rüyalara girip kurban istemesi. Adam apaçık hortlama peşinde. Aldığı canlar yetmemiş anlaşılan. Odysseia'daki şu satırlar da ilginç: 11/35 "Aldım koyunları çukurun üzerinde kestim. Kanlar aktı, tüttü kapkara ve ruhlar üşüştü. Gelinler, delikanlılar, çok çekmiş ihtiyarlar, körpecik kızlar, tunç kargılar altında can vermiş savaş erleri. Sürü sürü dolaşıp durdular çukurun üzerinde" Ve Gılgamış destanından bir cümle: "Tufandan kurtulan Ut-napistim kurban kesti, tanrılar kan kokusu alıp kesilen kurbanın başına sinekler gibi üşüştüler" Son olarak David Conway'in Büyü kitabından bir alıntı: "Kurbanda kanın akışı çok büyük bir gücü serbest bırakır. Bu güç 'Kama' öteki alemden dünyaya maddeleştirmeye yardımcıdır" Maddeleştirme, madde dünyasında var etme, bir anlamda getirme demek. Ne getirmek istiyorsanız onun için kesersiniz. Bu bir arzu da olabilir (adak), tabii ki bir tanrı da...

İSLAMDA KURBAN

Kurban kesmek İslam dininde "Fitrenin vacip olduğu her kişiye vacip" bir eylem. Zilhicce ayının onuncu günü veya bu günü izleyen üç gün içinde kesilmesi gerekiyor. Adak için, ya da Hac sırasında da kesilebiliyor. Örneğin Hz. Muhammed'in veda haccında 100 deve kurban ettirdiği biliniyor. İşin enteresan yanı dinimize göre kişinin kendi kurbanını kendisi kesmesi gerekmesi. Bu koşul ancak bireyin kesmeye gücü yoksa başkası tarafından gerçekleştirilebiliyor. Ancak kurban sahibinin kurban kesilirken başında durması zorunlu.

Hac 34'de "Biz her ümmet için kurban kesmeyi meşru kıldık onları kurban ederken Allah'ın adını anmaları şartı ile. İşte sizin tanrınız tek bir tanrıdır" demekte tanrı. Kesim esnasında Allah adını anmak Kuran'da defalarca altı çizilmiş bir gereklilik. Bu yapılmazsa eylemin "mekruh" sayılacağı açıkça belirtilmiş. Örneğin Maide 3'de "Allah kendinden başkasına kesilmiş kurbanın etinden yemeyi yasaklamıştır" sözleri bunun isbatı. Hac 37'de ise: "Hayvanların ne etleri, ne de kanları Allah'a ulaşacaktır. Ona ulaşacak olan sizin takvanızdır, size doğru yolu gösterdiğinden dolayı Allah'ı yüceltmeniz için onlar sizin buyruğunuza verilmiştir" denmektedir.

Böylece "İslamda Kurban" başlığına uygun olarak klasik bir giriş yaptıktan sonra daha "derin" konulara doğru ilerleyelim:

Önceki sayfalarda eski çağlarda yaygın olarak kullanılan insan kurbanından söz ettim ve bu olayın tanrı buyruğu ile son bulduğunu anlattım. Allah'ın öğretisini ilk yayan peygamber olan Hz. İbrahim ile tarihe karışmış insan kurbanı. Bu peygam-

ber aslında diğer kitap indirilmemiş peygamberlerden -nebilerden- daha önemli bir insan. Birçok yeniliğe imza atmış. (ilgilenenler Hz. İbrahim adlı bölüme hemen göz atsınlar).

Hz. İbrahimin İÖ.1263'de doğduğu kabul ediliyor. Kabilesi kurban kesmek için yaylaya gittiğinde tüm putları kırıp suçu en büyük puta yüklemesi ve bunu olanaksız sayan halka "o zaman neden ona tapıyorsunuz" diye sorması ile tanınıyor. Kabeyi ilk inşa eden ve ilk sünnet olan kişi olması da önemli diğer yanları. Kuran'da Enbiya, Saffat, Bakara, Hud gibi birçok surede adı geçiyor. İslamca peygamberliği onaylanmış bir kişi. Hz. İbrahim, Babil'in kurucusu kral Nemrut (Nimrod) tarafından ateşe atılarak yakılmak istenmiş ama ateş soğumuş (Ankebut 24). Hıristiyanlara göre Allah'a eşit olmak için upuzun bir kule yaptıran bir kişi bu Nemrut. Sonunda tanrı tarafından beynine sokulan bir böcek tarafından beyni kemirilmeye başlayınca delirmiş. Böcek kafasının içinde dolaştıkça dayanamayıp başına balyozla vurdurmuş. Böylece kafasını tokmaklata tokmaklata İlahi adalete uygun bir biçimde ölmüş. Hz. İbrahimin oğlunu kurban edişi Tevrat'ın Tekvin bölümünde uzun uzun (ve Kuran Saffat 100-107'de) anlatılıyor; peygamberin tüm yaşam öyküsü içinde küçük bir parça olarak... Okuyucuya bu yaşam öyküsünü okumasını öneriyorum; çünkü öykünün bazı bölümleri ünlü ansiklopedi Larousse'a göre bile "kabul edilemez"

Konumuzun dışında kaldığı için bu kısımı atlayarak İbrahimin oğlunu kurban edişini özetleyerek ilerleyelim: Birgün Rab İbrahim'in önüne çıkar ve oğlunu "yakılan kurban olarak takdim etmesini" ister. İbrahim tereddüt etmeksizin İshak'ı, bilediği bıçağını ve odunları alıp dağa çıkar. Gelgelelim İshak ortada bıçağın ve odunların olmasına karşın kuzu görünmemesini garipsemiştir. Merakını gidermek için babasına kurbanın nerede olduğunu sorunca Peygamber cevap olarak onu bağlayıp bıçağı gırtlağına dayamaktan başka birşey yapamaz. İshak tam Rabbine kavuşurken melek yetişir ve İbrahim'e arkadaki çalılığı gösterir. Çalılıkta bir koç durmaktadır.

Bu olay ile insan kurbanı sona ermiş... mi? Sanırım pek de ermemiş. Çünkü kitaplara geçmiş bir öykü daha var insan kurbanı hakkında. Yer bu kez Arap yarımadası. Tarih ortalama İS.

500'lü yıllar. İslamın doğuşundan hemen öncesi. Bu olayın kahramanı Abdulmuttalip adlı adem.

Abdulmuttalip'in çocuğu olmadığını söyleyerek girelim söze. Diyelim ki, gün gelir, o da birçok erkek gibi "soyunun devamı" kaygusuna düşer; bir sürü karısı olduğu halde, sadece bir oğulda kaldığı için kendini üzüp durur. Sonunda işi mistik güçlere havale eder ve eğer on erkek evlat sahibi olursa, çocukları buluğa erdiğinde birini Kabe'de kurban etmeyi adar. Adağı tutar, dokuz oğlu daha olur ve çocuklar kaçınılmaz biçimde bir gün buluğa ererler. O da sözünün eri, erkek oğlu erkek bir er kişi olduğu için çocuklarını toplayıp adağını anlatır ve o zaman çok yaygın bir metod olan ve İslamca yasaklanan "ok çekme" yöntemi ile kurbanlığın seçileceğini, bu nedenle her birinin ismini bir okun üzerine yazması gerektiğini söyler. Ha, bu arada ekleyeyim; bu olay Kabede, "mabedi kaplayan lutuf ve ihsanın cisimleşmiş hali" sayılan Moabi putu Hubel'in huzurunda geçmektedir. Bu Hubel'in bizim meşhur Anadolulu tanrıça Kibele'nin Araplaşmış hali olduğunu söylemekte de yarar var.

Evet ne diyorduk; oklar çekilir, çekilen okta Abdullah adlı son doğan oğulun ismi vardır. Ama Abdullah'ın süresi dolmamış olacak, çünkü tam kesim yapılırken halk yetişir ve bir kez de Taif yakınlarında yaşayan bilge bir kadına danışılması gerektiği konusunda Abdulmuttalip ikna edilir. (O dönemlerde -yani İslam öncesi devirde- kız çocukları gömülürmüş derler ama gelin görün ki çocuğun yaşamı konusunda karar vermek için bir kadına akıl sormak hiçde garipsenmiyor. Ayrıca Hz. Muhammed'e peygamberlik inmeden önceki eşinin dul iken ticaret ile uğraştığı da hatırlanıla... Son bir not daha: Tevrat krallar II: 22/14 de Rab evi onarılırken bulunan bir kutsal kitabın yorumlanması için de Yeruşalimde Hulda adlı bilge kadına başvurulduğunu yazar. Ünlü yazar Joseph Campell bu duruma şaşmakta ve "İnsanların Allah'ın yargısını öğrenmek için peygamber ya da papaz yerine bir kadına başvurmaları ilginçtir" demektedir. Erkeklerin sıkışınca kadın bilgeliğine baş vurmaları ne hoş). Herneyse, bilge hatuna danışılır ve alınan bilgiler üzerine yine Hubel'in önünde, bir yana Abdullah, diğer yana on deve konup oklar develer aleyhine çıkana dek ok çekilir. Oklar ancak 100 devede onların aleyhine

döner. Abdulmuttalip sözüne öylesine bağlı bir erkektir ki oğlunu kurban etmemeye karar verebilmek için bu okçekme işini üç kez tekrarlatır. Her seferinde aynı sonucu alınca Abdullah kurtulur. Yıllar geçer, Abdullah büyüyüp evlenir ve bir oğlu olur. Bu oğul ise tanrı doktrini İslamı "cihanşümul" bir din kılmak için seçilen kişi olan Hz. Muhammed'tir.

Ne diyeyim, Allah peygamberimizin yaşamını korumak için okçekme fikrini veren o bilge hatundan razı olsun.

Bu kadar tarih yeter. Şimdi biraz da okultik gözlükle bakalım olaya. Soralım: "Kurban etme fiilinin gerisinde gerçekte ne var?" diye.

Konuyu bu açıdan incelersek kurban etmede asıl gayenin kan akıtmak olduğunu görürüz. Çünkü kan yaşamın özü olmasının ötesinde mistik bir potansiyele de sahiptir. Eşdeyişle kanda o canlının doğal ve doğa üstü enerjisi yatmaktadır. Vampir mitosunun, kurban kanının alına sürülmesinin ve kan kardeşliği kavramının bu potansiyelin insanoğlunca sezilmesi sonucu geliştirildiğini öne sürersek yanılmış olmayız. Kanın gücü konusuna birkaç örnek daha vermek istersek büyünün Nekromansi (ölü ruhu çağırma ile fal bakma) dalından söz edebiliriz. Nekromanside kehanette bulunacak ruhlar genelde mezar üzerine serpilen kurban kanı ile çağırılır. Kara büyücülerin ifritleri (demonları) kan dökerek davet ettikleri, ruhlarını Şeytan'a kanları ile imzaladıkları bir pakt ile sattıkları bilinir.

Yazının girişinde kanın asıl önemi, dökülürken büyük bir gücün serbest kalmasında dedik. Öyle ki kimi büyücüler kollarını çenterek bu enerjiyi oluşturuyorlar diye sürdürelim sözlerimizi. Kesim sonucu ölüm gerçekleşirse bu güç doruğa erişiyor. İskoçyalı adlı filmi anımsayın. Hani kafası kesilen kimi adamlardan çevredeki apartmanların camlarını patlatacak kadar korkunç bir enerji yayılıyordu. Gelgelelim bu enerji emildiği insana zarar vermiyor, tersine onu ölümsüzleştiriyordu. Kurban fiilinde mantık aşağı yukarı aynı.

Kan akarken ortaya çıkan enerji tarafsız. Eşdeyişle beyin gücü ile arzulanan şekilde yönlendirilebiliyor, istenilen yere gönderilebiliyor. Düşünce yolu ile metafizik enerjiyi yönlendirmek zaten büyünün temeli. Bu enerji ister Kuran ayetlerinde gizli enerji

olsun, ister kan enerjisi, isterse doğa üstü varlıkların enerjisi... Yöntem hep aynı: Enerjiyi bul, irade gücü ile istediğin yere yolla. Kurban sırasında çıkan enerji, aklınızda belli bir arzunun gerçekleşmesi varsa o arzuyu; salt bir isim varsa o ismin sahibini güçlendirmek için kullanılıyor. Bu isim bir ruh da olabiliyor, bir tanrı da. Yönlendirmenin bilinçli ya da bilinçsizce yapılıyor olması ise fark etmiyor. Ama enerjiyi eğitilmiş bir majisyen yönlendirirse doğal olarak sonucun "garantisi ve kapsamı" çok farklı oluyor. Bununla birlikte düşünce ya da isim akılda tutulduğunda (niyet edildiğinde) -az ya da çok- enerji istenilen hedefi buluyor.

Bu metafizik yasa doğaldır ki İslami alanda da aynen geçerli. Kurban eylemi Allah adına yapılmış ise serbest kalan enerji doğrudan tanrıya ulaşıyor ve böylece tanrının gücü kurbanın kesildiği realite katına -eşdeyişle madde dünyasına- daha çok yansıtılmış oluyor.

İslamda kurban etinin sadece kan akıtılmışsa meşru olması da bu düşüncelerin kanıtı bence. Fukaraya yardımsa ikincil bir hedef. Çünkü kan akıtılmadan öldürülen veya canlı olarak armağan edilen bir hayvanın sadaka olarak hiçbir geçerliliği yok. İslamda kan akıtmak gerekliliği hac sırasında kesilen hayvanların yenmeyip, gömülmesinde ve bu etlerin telef olmuş sayılmamasında da görülüyor. Zaten hacda kesilen kurbanların bir adı da "dem" Dem sözcüğünün içeriği ise hiçde yardımla ya da sadaka ile ilgili değil. Dem "kan" demek. Tüm fıkıh kitaplarının da kan akıtılmazsa kurbanın caiz olmayacağı konusunda hemfikir olduklarını zaten söylemiştim. Bu düşünceler ışığında, kurban aracılığıyla tanrı ile insan arasındaki metafizik kapının aralanacağını, tanrı'nın kullarına çok daha yakınlaşacağını ve böylelikle yasalarını insanoğluna daha aktif biçimde yansıtacağını savunabilirmiyiz? Sanırım evet...

Zaten Kurban kelimesinin kökeni Arapça "kırb" köküne dayalı. Kırb ise "yakınlaşma" demek. Bir diğer görüş ise kurban sözcüğünün İbranice "Allah'a yaklaştıran" anlamındaki "korban" kelimesinden kaynaklandığını savunuyor. Köken ne olursa olsun, anlam ve bu anlamdan çıkan sonuç metafizik yasalar ile

çelişmemekte: "Tanrı adına kan akıtırsanız, onunla daha yakınlaşırsınız"

Tanrının kanlı kurban istediğinin bir isbatı da Habil-Kabil olayında izlenebilir. Tevrat'da anlatılan bu hikayeye biraz göz atalım dilerseniz: İki sene ara ile doğan bu iki kardeş Ademin oğullarıdır. Kabil cennette bir kız ikiz ile, Habil ise Adem kovulduktan sonra dünyada yine bir kız ikizle doğmuştur. Tanrı kardeşlere birbirlerinin ikizleri ile evlenmelerini buyurur ama Kabil, Habil'in tersine biraz bağımsız ve aykırı bir tiptir. Habil'in ikizini beğenmemekte ve hoşlanmadığı bir kadını karısı yapmak istememektedir. Bu nedenle tanrı buyruğuna karşı gelip Habil'in ikizi ile evlenmeyi reddeder. Onun gözü kendi ikizindedir.

Kabil'in "marjinallikleri" bununla da kalmaz. Tanrı'yı kurban konusunda da memnun edemez. Çünkü -belki de çiftçi olduğu için- "toprağın semeresinden" kurban vermiştir Rab Allah'a. Çoban olan Habil ise sürünün "ilk doğanından" ve yağlarından getirir kurban olarak tanrı Kabil'in "takdimesine bakmaz", fakat Habil'inkini kabul eder. Kabil bu duruma çok öfkelenir ve "kırda oldukları zaman" kardeşini öldürür, Tevrat Tekvin bap 4:1-8; Kuran Maide 27-32.

Allah'ın kurban istemesinin son ve en açık kanıtı ise Kurban Bayramı. Çünkü bildiğim kadarı ile kurban kesmeyi bir dinsel gereklilik haline sokmuş olan tek din İslam.

Şimdiye dek kanın önemi dedik, tanrının kanlı kurban istediğini anlattık, metafizik enerjiden söz ettik ve kurbanın enerjisini yerini bulması için tanrı adına kesilmesinin önemini vurguladık. Şimdi dilerseniz İslam dinini kısa bir an için bırakıp metafizik konusunda bir soru daha soralım ve diyelim ki: "Madde ötesi dünya yasalarına göre akıtılan kanın enerjisi düşünülen odağa gidiyor, buraya dek tamam; peki bu kan, kurban etme sırasında değil de, başka bir nedenle akıtılmış olsa, ama yine belirli bir isim anarak... Çıkan enerji o isme ulaşır mı?"

Şimdi aynı soruyu yeniden İslami platforma çekelim ve diyelim ki: "Cihad sırasında Allah adına öldürülen, ya da işlediği bir suç sonucu kafası besmele ile kesilen bir insanın ölümü ile serbest kalan enerji nereye gider?"

Metafizik yasalar açısından tanrı adına kesilen koyun ile, tanrı adına kafası kesilen insan arasında fark olmaması gerekir. Can aynı can, kan aynı kan. Zaten insan öldürmeyi korkunç cezalar ile yasaklamış tanrının (Kimki bir mümini kasden, haksız yere öldürürse cezası cehennemdir. Orada daimidir. Nisa 93) kendi adına yapılan savaşlarda öldürmeyi -hatta ölmeyi- emretmesini açıklamak genelde güçtür (Kafirlerle muharebede karşılaştığınız zaman hemen boyunlarını vurun... Allah yolunda öldürülenlere gelince, onların amellerini Allah asla boşa çıkarmaz. Onları hidayete erdirir ve hallerini güzelleştirir. Onları kendilerine tanıtmış olduğu cennete koyar" Muhammed 4/5/6). Belkide çelişki gibi görünen bu durum, bir müminin cinayet sırasında kendi adına, cihad sırasında ise Allah adına can aldığı düşünülürse çözülebilir. Haksız yere Allah'ın yasakladığı cana kıymak yedi büyük günahtan biridir. Öyleki, Allah'a şirk koşmak ile eşit tutulmuştur. Peki o zaman neden "savaş günü geri dönüp kaçma" da aynı kategoride sayılmıştır? Çarpışırken canına kıyılacak olan yine insan değilmidir?

Sorular, sorular, idealar, teoriler, fikirler... Kim neyi yanıtlayabilmiş, hangi bilge düşüncelerini kanıtlayabilmiş, hiçbir okültist çözebilmiş mi tek bir soruyu bu sorun yığınının içinden? Sevdiğim bir dostum yaptığım tüm mistik tartışmalara "Çene suyundan çorba" der ve sözlerini (hemde sözlerimi) bir ikilik ile noktalardı. Diyorum ki yazının sonunu bende aynı cümleler ile bitireyim:

Şeb-i yeldayı ne bilir müneccim-i kezzap, Müptelayı gama sor geceler kaç saat.

Tercemesi -pardon tercümesini şöyle yapabiliriz: Şeb-i yelda yılın en uzun gecesi olan 21 Aralık; müneccim-i kezzap ise falcı. Yani şair diyor ki gecenin uzunluğunu ancak derdinden geceleri uyanık geçiren bilir, başkada kimse bilemez. Bir diğer deyişle soyut teoriler geliştirip, koca koca laflar edilerek yaşamın gizlerini çözmek zordur. Gerçekleri bilebilmenin en kolay yolu ise yaşamaktır; çünkü denemek ve görmek en yüce öğretmenlerdir.

HZ. İBRAHİM

Tevrat, Tekvin bölümünde Hz. İbrahim'den detaylı biçimde söz eder. Bazı bölümler ise Larousse'a göre "kabul edilemez"! Acaba tanrı kelamı bir kitabın ifadesini bir ansiklopedinin eleştirmesi ne derece doğru? Neler anlatılmış ki Larousse bu notu düşmek gereği duymuş? Gelin şu kabul edilemez hikayeyi bir öğrenelim:

Hikaye İbrahim'in karısı Sara ile Haran'dan Kenan diyarına gitmeleri ile başlar, bir süre sonra kıtlık olunca Mısır'a göç etmeleri ile sürer. Gelgelelim Sara çok güzel bir kadındır. Bu nedenle İbrahim ona sahip olmak isteyecek erkeklerin kendini öldüreceklerinden korkar ve Sara'nın kızkardeşi olduğunu söyler Mısır'da. Gerçekten de Sara'nın güzelliği duyulur ve Firavun onu sarayına alır, İbrahim'e hediyeler verir ve Sara'yı...

Tanrı burada devreye girer "İbrahim'in karısı Sara'dan dolayı Firavun ve onun sarayını büyük vuruşlarla vurur", bap 12:17.

Bundan sonra İbrahim'in yaptığı savaşlar ve çocuksuz olmaktan duyduğu üzüntü anlatılır Tevrat'ta. Oysa Rab ardındadır peygamberinin, üzülmemesini söyler. Gerçekten de bir süre sonra Sara kocasından Mısırlı cariye Hacer'in koynuna girmesini ister. Bu tanrısal bir çözümdür. Oysa olaylar umulan şekilde gelişmez ve Sara, Hacer hamile kalınca onu kıskanmaya başlar ve ortada tanrısal çözüm falan bırakmaz. İbrahim'den "gözünde iyi olanı yap" iznini alınca Hacer'e "cefa etmeye" başlar, bap 16. Sonunda Hacer kaçar bu ezadan ama Rabbin bir meleği yetişir, hanımına dönmesi ve boyun eğmesi gerektiğini, İsmail'i doğuracağını söyler. Bu arada İbrahim 86 yaşındadır.

İbrahim 99 yaşına gelince Rab peygambere tekrar görünür ve Kenan diyarına dönmesi gerektiğini, ona sınırsız zürriyet vereceğini, 90 yaşındaki Sara'nın İshak'ı doğuracağını müjdeler. Ancak bu ahdin alameti olarak sünnet şartını koymuştur tanrı. (Bu arada İbrahim'in Sara ile Gerara gittiğini, Sara'yı yine kardeşi olarak tanıttığını, kral Abimelek'in onu karısı yaparken tanrının uyarısı ile son anda günaha girmektan kurtulduğunu es geçiyorum). Sonunda İshak doğar. Ama yeni anne olan Sara, Hacer'le oğlu İsmail'i yine kıskanmaya başlamış, onun kovulmasını ister olmuştur. Tanrının da İbrahim'e, Sara'nın sözünü dinlemesini, çünkü soyun İshak ile çoğalacağını söylemesi üzerine peygamber, ikinci karısı Hacer'i bir testi su, bir somun ekmek ve İsmail ile çöle bırakır. Hacer ve İsmail tam ölecekken yine bir melek yetişir ve önlerinde kuyu açar, ana oğul kurtulurlar.

Hikaye bu. Artık siz karar verin, kabul edilmez olup olmadığına.

YAKILAN KİTAPLAR I

Gezen bilir; Efes çok ilginç bir kenttir. Öncelikle çok canlıdır bu gizemli antik şehir. Hem de içinde hâlâ insanlar yaşıyormuşcasına...

Sanki geceleyin, öreni ziyarete gelen son gezgin de aracına binip gittiği zaman, kentin gerçek sahipleri biryerlerden çıkıp evlerine yerleşiyor ve tüm gece boyunca normal bir yaşam sürdürüyormuşcasına tastamamdır. İlginçlikler bununla da sınırlı değildir. Öyle çok şaşırtıcı nokta vardır ki Efes'te. Örneğin Efes Artemisi'nin dev heykelinin -üzerinde en küçük bir çizik bile olmadan- toprağa gömülü halde bulunması (hemde kente hakim olan Hıristiyanlar eski tanrı heykellerini unufak ettiği halde)... Evlerdeki sıcak su tertibatı... Mermer caddedeki ayak izi...

Bu ayak izinin öyküsü çok enteresan: İz şehrin en iyi ve en çok aranan fahişesinin sol ayağının iziymiş. Bu hanım kente yeni gelenlerin kendisini kolayca bulabilmeleri için izi bir çeşit yön tabelası niyetine koymuş oraya; çünkü parmakların ucu 100 m. ilerdeki genelevi gösterir konumda. İzin yanında bir kavşak işareti, bir taç ve bir kalp de var. Arkeologlar bu antik reklam panosunun yorumunu şöyle yapıyorlar: "Kraliçeler kadar güzel olan benim aşkımı istiyorsanız kavşakta soldaki eve gelin!"

Tüm bunların yanı sıra Efes'de beni en fazla etkileyen genelevin yeridir; çünkü şehrin tek genelevi, şehrin tek kütüphanesi ile karşı karşıyadır!.. Pagan inançların egemen olduğu şehir devletlerinde kütüphaneler ile tapınakların karşı karşıya olması görülmedik şey değil.

Gerçi imana dayalı bir olgu olan din ile, sorgulayıcı bir olgu

olan bilginin kolkola görülmesi yeterince çarpıcıdır; ama bir kütüphanenin genelev ile karşı karşıya olması... Çevredeki "mebzul" miktardaki tapınak... Din, bilgi ve cinsellik yanyana, içiçe. Biz, bilgi sörfü yapılan bir çağın modern insanı için ne anlaşılmaz bir durum, ne kabullenilmez bir dejenerasyon. Oysa belirtmeden geçemeyeceğim; matbaanın keşfinin 1300 yıl öncesinde yaşayan o dejenere insanların kenti, antik çağların en büyük kütüphanesine de sahipmiş. Celsus kütüphanesine... İçinde rulolar halinde onbin cilt kitap taşıyan Celsus kütüphanesine... Rutubeti önlemek için etrafına aralıklı çift duvar örülmüş Celsus kütüphanesine... Kente Hıristiyanlar sahip olunca bir yangın ile kül olan Celsus kütüphanesine.

Ah kütüphaneler, ah kitaplar... Neler çektiniz şu insanoğlundan. En çok da insanların yaktıkları ateşlerden, çıkardıkları yangınlardan. İşte Celsus kütüphanesi... Ya da -en önemlisi- İskenderiye kitaplığı... Yunan, Hint ve İran elyazmaları ile dolu idi bu benzersiz kütüphane. Kitaplar Yunanistan ve Asya'nın çeşitli bölgelerinden binbir macera ile getirilmişti İskenderiye'ye. Ayrıca limana yabancıların girmesi beyana tabi tutulur ve her girenin yanında bir kitap getirmesi istenirdi.

Ortalama 500.000 eser toplanmıştı kütüphanede. Sonraki zamanlarda, IV. yüzyılda, herşey çok, ama çok değiştiğinde, Serapium bölümü piskopos Theopolis tarafından yaktırıldı. Ardından VII. yüzyıl geldi. Herşey daha da çok değişti. "Fetih" zamanında Hz. Ömer bir baktı İskenderiye kütüphanesine ve dedi ki "Buradaki kitapların içindeki bilgiler Kuran'da varsa bunları başka yerden öğrenmeye gerek yok; eğer Kuran'da yoksa burada yazılanları bilmeye gerek yok" Ve emretti: "Yakın hepsini"

Kahraman Mısır fatihi Amr'ibnü'l-As buyruğu yerine getirdi. Yüzyıllardır biriktirilmiş, insan emeğinin, usunun ve cesaretinin simgesi olan, çoğu tek nüsha ile sınırlı kitaplar hamamlara dağıtıldı. Odun yerine kullanıldı. Böylece tarih, bu hamamların aylarca oduna gerek kalmadan ısındığını yazdı.

Kimin kime kızmaya hakkı var? En seçkin insanlardan sayılan Platon bile Demokritos'un kitaplarının yakılmasını istememiş mi? İnsanoğlu bayılıyor yakıp yıkmaya; ister kitap, ister kent. Lise tarih kitaplarında da muzaffer komutanların bir ülkeyi

fethedince muhakkak yakıp yıktıklarını okumadık mı? Zaten tanrı da Rum 41'de "İnsanların elleri ile işledikleri kötülükler yüzünden fesad karayı ve denizi kapladı" dememiş mi? Ülkeleri yakmak yeterince kötü ama bence en büyük kötülük bilgi akımının engellenmesi. İster kitap yakarak olsun, ister sansürleyerek. Bu sansürlemenin en kötü biçimi ise kanımca kutsal kitap sansürlemek. Oysa o kadar çok örneği var ki. *İliada*'yı ele alalım. Antik çağ insanına göre tanrısal bir ilhamla yazılmış. Ama insan eli ile sansürlenmiş. Aslı yok; kaybolmuş gitmiş. Elimizdeki metin ise Yunanlı tiran Peisisitratos'un zevkine uygun olarak yeniden derlediği nüsha. Peisistratos İÖ. 600-527 arasında yaşamış. Homeros hayranı. Öyle ki yazarın tüm eserlerini biraraya getirerek ilk genel kütüphaneyi açması ile meşhur. İyilikten maraz hasıl olur diye boşuna dememişler. Peisistratos Homeros'u o denli beğeniyor ki, hoşuna gitmeyen bazı paragrafları ünlü şaire yakıştıramayıp metinden çıkarttırıyor. Hatta büyük Türk bilgini Halikarnas Balıkçısının savına göre bal gibi yeni bölüm de ekletiyor. Hemde yaptığına bilimsel bir kılıf vererek uyguluyor bu bilgi katliamını:

İlyada ve *Odysseia* yazılışlarından 3-4 yüzyıl sonra, yani 6. yüzyılın sonlarına doğru getiriliyor Atina'ya. Panathena adlı kutsal festivalde okutulmak için. Ama o da ne? Bu kutsal metinde Yunan kafasına göre kutsal olmayan bölümler var. Peisistratos bu "hatayı" onarmak için hemen Onomokritos başkanlığında "bilimsel" bir komisyon toplatıyor ve "zülf-ü yare dokunan" bölümler sökülüp atılıyor ana metinden. Atina'lı tiran üstüne üstlük destana kendince "gerçeğe" daha uyan bazı bölümler de ekletiyor (İonialıların Yunanlılar tarafında savaşa katıldığı gibi). Kesip atılan bölümlere örnek ise şu meşhur Yunanlı kahraman Akhilleus'un Troia kralı Priamos'un oğlu Troilos'a vurulduğu ve delikanlı, müthiş(!) kahramanın isteklerine cevap vermeyince genci sırtından vurarak öldürdüğü bölüm. Akhilleus'un ne erkekçi bir kahraman olduğunu bilmek için "Antik Çağda Homoseksüellik" adlı yazıyı okuyun Meraklısına "Tanrılar Kan İstiyor" adlı yazıdan da bir dipnotu vereyim: Bu Akhilleus öldükten sonra hortlayıp Troilos'un kardeşi Polyksena adlı Troia prensesinin, mezarı üzerinde kurban edilmesini istemişti de, kahraman

komutanlar gencecik kızı yakapaça mezara sürükleyip gırtlağını kesmişlerdi. Bende bu olayı batı kültürünün odağı sayılan Yunanlıların nasıl da insan kurban ettiğini örnek olarak anlatmıştım.

Atılan bölümlerden bir başka önemli konu ise Amazonların Troia'ya yardım için gelip savaşmaları ve Amazon kraliçesi Pentesileia'nın Akhilleus tarafından öldürülmesi. Bu bölüm çok önemli çünkü adı geçen paragraflar sayesinde tüm dünyanın kendine mal etmeye çalıştığı, oysa öz be öz Anadolulu olan savaşçı kadınlar kavminin gerçekliği ve yaşadıkları yerin topraklarımız içinde kaldığı kanıtlanabilecekti. Yaşanmış bir olayı anlatsa da destandan gerçek çıkar mı demeyin; *İlyada* ile bazı kesin bulgulara varılması görülmemiş bir olay değil. Bu öyle bir destan ki, ne denli kesilip biçilse de hâlâ birçok somut bilgi içeriyor. İşte size bir örnek: Heinrich Schliemann adlı Alman, hiçbir akademik geçmişi olmadığı halde, topladığı bazı adamlar ile, Çanakkalenin bir bölümünü hallaç pamuğu gibi atıp örene birçok onulmaz zararlar vererek, Troia kentinin kalıntısını *İlyada* sayesinde buldu

İnsanoğlunun uyguladığı bilgi katliamları yakmak, sansürlemek ile de sınırlı değil. Cehalet, hatta aşırı iyi niyet de adı geçen katliamın en önemli neferleri. Gelin bu konu hakkında biraz daha aydınlanmak için Antikçağ tarihçisi Strabon'un *Coğrafya*'sına bir göz atalım:

Aristo kendi yazdığı eserleri (ki bunların çoğu tek nüsha) ve daha birçok kitabını öğrencisi Yunanlı filozof Theophrastos'a (İÖ. 372-287) bırakır. Theophrastos Mısır krallarına bir kitaplığın nasıl düzenleneceğini ilk öğreten kişi olduğu için bu mirası layığı ile korur ve o da kitapları Sokratik filozof Nelios'a vasiyet eder. Nelios ise ne yazık ki vasiyet edeceği kişiyi iyi seçemez, mini kütüphaneyi Skepsis'e (bir Milet kolonisi) götürüp kendi mirasçılarına bırakır. Oysa bu kişiler iyi niyetli olsalar da kitaptan anlayan adamlar değillerdir. Kentlerinin bağlı olduğu Attalos'lar hanedanı krallarının Bergama kitaplığı için kitap aradığını duyunca kitapları kendilerince korumak için toprağa gömerler ve onları güvenceye aldıklarını düşünürler. Tehlike(!) geçer, çukur açılıp kitaplar özgürlüklerine kavuşur, ama çok geçtir, çünkü

güve ve rutubet bu eşsiz eserleri büyük ölçüde tahrip etmiştir. "Eh, artık yapılacak birşey kalmamış" mantığı ile hasarlı şaheserler bir kenara atılarak biraz daha küflendirilir. Bir süre sonra bu kitap enkazını Aristo hayranı filozof Theos'lu Apellikon (İÖ. 100) duyar ve hemen harekete geçerek büyük paralar ile tüm kitaplığı satın alır (ölüsü bile para eden bu eserlerin gerçek değerini varın siz düşünün). Oysa kitaplar kötü durumdadır, çoğu yer yer okunmaz haldedir; eşdeyişle yapılabilecek pek birşey kalmamıştır. Oysa Apellikon öyle bir bibliofil (kitapsever)'dir ki, kitapları kurtarmaya kararlıdır. Ne yapacağını uzun uzun düşünür ve sonunda dahiyane bir çözüm bulur(!): Eksik kısımları kendi tamamlar...

Bu nedenle Theophrastos'dan gelmiş olan eski Peripatetikler ekolünün orijinal kitapları yok olmuş, geriye sadece kolay anlaşılır ve hatalı kopyalar kalmış, daha sonra Aristo'nun kitaplarının başka kopyaları ortaya çıktığında bile oluşan bilgi karmaşasında bu eksiklikler giderilememiştir. İşte size iyi niyet dolu da olsa, kitaplar ile oynamanın yarattığı bir başka trajediye en güzel örnek.

Sonuç olarak Peisitratos, *İlyada* ve *Odysseia*'yı katlederek insanoğlunun aydınlanma sürecini çabuklaştıracak nice buluşa engel olur, Apellikon ise Aristo'nun kitaplarını "onararak" belkide Aristo'nun gerçek düşüncelerinin asla bilinememesine...

YAKILAN KİTAPLAR II

Benzer bir "iyileştirme"nin belki de en fazla baskısı yapılmakta olan bir kitaba da uygulanmış olduğunu söylesem şaşar mısınız? Bu kitap ise ne tarih, nede felsefe kitabı; "yeniden düzenlenen" metin İslamın kutsal kitabı Kuran-ı Kerim... Dilerseniz olayı en baştan anlatayım:

Hz. Muhammed'e vahiy geldikçe bilgiler peygamber tarafından anında söylenir; sahabe tarafından lihaf (küçük taşlar), rika (ağaç yaprağından bir çeşit kağıt), ektaf (deve ve koyun kemikleri) ve üsub (ağaç parçası) üzerine yazılır; bir yandan da hafızlarca ezberlenirdi. Hz. Muhammed öldükten sonra çeşitli insanların elinde ayet ayet bulunan kitabı tek bir nüshada toplamak ilk Hz. Ömer'in aklına geldi. O zamanki halife Hz. Ebubekir'e bu düşüncesi açtı açmasına ama halife "peygamberin yapmadığını yapmak yanlıştır" inancı ile öneriyi reddetti.

Acaba böyle davranmakta haklı mıydı? Belki haklıydı, belki de değildi; bilemiyorum.

Ama en ince ayrıntılar için bile hadisi olan peygamberin "resmi mushaf" oluşturmak için hiçbir girişimi, hatta sözünün olmaması garip değil mi? Eğer böyle bir arzusu olsaydı belirtmeyi unutmuş olabilir miydi sizce? Yada gözden kaçırmış? Öte yandan Kuran'ın toplanması üzerine kutsal kitabımızda bir ayet de yok. Bu da üzerinde durulması gerekli bir nokta değil mi?

Biz yine konuya dönelim... Zaman içinde giderek hafızlar savaşlarda birer birer ölmeye başladılar; ridde (dinden dönme) olayları fazlalaştı ve sonunda Hz. Ebubekir kararını verdi: Kuran toplanacaktı. Görev Zeyt ibn Sabit'e verildi. Bu güç bir işti. Öy-

le ki delikanlı bile: "Dağlardan bir dağı taşıyıp getirmem emredilse, verdiği görev kadar ağır gelmeyecekti" demiştir. Buna karşın Zeyt bu zor görevi de "Hurma dallarından, küçük taşlardan ve ezberden izleyip derleyerek" yerine getirdi.

Kuran'ın toplanması bir yıl sürdü, 23 yıl boyunca inmiş ve - bir anlamda- kapanın elinde kalmış ayetler öyle dağınık bir biçimde, öylesine alakasız kişiler tarafından getirilmekteydi ki Zeyt ibn Sabit bir ayeti doğru kabul etmek için iki tanık şartı koymak zorunluluğu hissetti. Binbir zorlukla geçen aylardan sonra Kuran'ın tek örneği hazırlanıp Hz. Ebubekir'e verildi. Yıllar geçti, Hz. Ebubekir öldü, yerini Hz. Ömer aldı ve Kuran yeni halifenin yanında tekrar ortaya çıktı. Zaman içinde Hz. Ömer de ölünce kitap kızı Hafsa'ya verildi. Bu arada Hz. Osman halife olmuştu.

Yeni halife zamanında dinsel konularda birbirini tutmayan çok farklı görüşlerin olduğu artık reddedilemez biçimde ortaya çıkmıştı. Bu durum ise birçok mümini rahatsız ediyordu. Çünkü herkesin elinde birbirinden başka başka anlamları olan ayetler vardı. Hz. Osman da bu çelişkileri yok etmek için Hafsa'ya bir adam yollatıp, Hz. Ebubekir'in toplattığı Kuran'ı aldırdı. Halife bu Kuran'ın doğruluğuna inanmamış olacak ki onu dinsel çelişkileri gidermek için kaynak kitap anlamında kullanmadı. Yerine, yine Zeyt ibn Sabit başkanlığında yeni bir kurul topladı ve "Kuran'a son şeklini vermek için" çalışmalar başlattı.

Bu çalışmalar kapsamında yapılan araştırmalar sırasında birbirinden farklı birçok Kuran saptandı. Sonuç olarak bunların içinde en güvenilir olan beş nüsha (Zeyd'in, Ubeyd bin Kab'ın, Abdullah bin Mesud'un, Ebu Musa Abdullah el Esari'nin ve Mikdad bin Amr'ın nüshâlârı) temel olarak alındı. Yine de ortak bir görüşte birleşilemedi çünkü bu kez de lehçe farkları anlamda farklılıklar yaratmaktaydı.

Herneyse; sonunda yeni bir mushaf ortaya çıktı ve son mushafın oluşmasına kaynaklık eden tüm diğer sahife, parça veya kitaplar toplanıp yakıldı (Buhari Kitabü'l -Fedail bap 1-2). Buna rağmen Hz. Ebubekir'in toplattığı ilk Kuran'dan tek bir örnek kurtulmuştu: Hafsa'dan alınan ve yeni kitap düzenlendikten sonra ona geri yollanan Kuran. Oysa yıllar sonra Emevi halifesi Ha-

kem oğlu Mervan, artık ölmüş olan Hafsa'nın Kuran'ını da alacak ve onu da "Yakılmamış olsa kuşkulara yol açardı" düşüncesi ile yaktıracaktı (İbn Ebi Davut).

Akıla takılan öyle çok soru var ki... Örneğin tanrının buyruklarını en sağlıklı biçimde yansıtanın acaba hangi Kuran olduğu? Hafsa'daki mi; yıllar sonra Osman'ın derlettiği mi; yoksa bambaşka insanların elinde dağınık gezerken yitirilen ayetler mi? Bir diğer cevapsız soru ise neden Ebubekir devrinde Zeyd ibn Sabit başkanlığında bir kurul ayetleri toparlayıp bir mushaf oluşturmuşken, Hz. Osman'ın yine Zeyd ibn Sabit başkanlığında yeni bir kurul toplamaya gerek duyduğu? Bunlara ek olarak Hz. Muhammed'in devrinde Kuran'ı ezberden okuyan hafızların düzeninin ne sebeple aynen kabul edilmeyip bir "araştırmacı" kurula gerek duyulduğu de bir başka muamma?

Bu gün elimizdeki Kuran'da ayetler vahiy oluş sırası ile dizili değildir. Hz. Osman'ın kurulu bu düzeni, ayetlerin geliş tarihinin veya iniş nedeninin unutulmuş olması sebebi ile oluşturamamıştır. Bu bilgiler ışığında metne yanlış hiçbir ayetin katılmadığı, ya da gerçek hiçbir ayetin mushaf dışı kalmadığı rahatlıkla öne sürülebilir mi? Okuyucunun bireysel bazda varması gereken bir yargıdır bu...

Bu gün okuduğumuz Kuran'ın "has be has" tanrı kelamını yansıtmadığı, "iyileştirme" süreçlerinde özünün bozulduğu sık sık öne sürülen bir teoridir. Bunun ötesinde kimi araştırmacılar orijinal metine karışanın sadece insan uydurması değil, Şeytan uydurması da olduğunu öne sürmüşlerdir. Örneğin Salman Rushdie. *Şeytan Ayetleri* kitabında. Hemen belirtmek isterim; bu teorinin gerçek dışılığı Dinayet İşleri Başkanlığı ve diğer din bilginleri tarafından kanıtlanılmıştır. Bunu az sonra anlatacağım... Ama dilerseniz önce olaydan kısaca söz edelim:

Kitaba konu olan olay Mekke'de geçmiş. Hz. Muhammed'in müslümanlara Necm suresini okuduğu -hani romanlarda nasıl derler- sıcak bir yaz gününde. Çevrede birsürü müşrik de var. Onlar da dinliyorlar peygamberi. Derken Hz. Muhammed 19. ve 21. ayetlere geliyor "Ey kafirler, Lat, Uzza ve bundan başka üçüncüleri olan Menat'ın ne olduğunu gördünüz mü? Demek erkekler sizin de dişiler onun mu?" demesine kalmıyor Şeytan

peygambere şu ayetleri de söyletiyor: "İşte bunlar yüce turnalardır, Şefaatleri elbette ki umulur"

Lat, Menat, Uzza kabedeki putların en önde gelenleri ve üçü de dişi. Şimdi Buhari'ye dönelim, (Tecrid, hadis no: 555-556) ve olayın devamını öğrenelim. Buhari'nin naklettiği sözler peygamberin arkadaşları Abdullah ibn Abbas ve Abdullah ibn Mesud'a ait: "Peygamber Mekke'de Necm suresini okurken secde etti ve onunla birlikte aldığı toprağı alnına götüren yaşlı birinin dışında Müslüman ve putatapan herkes secde etti" Aynı olay Süyuti ve ibn Hacer'in eserlerinde de geçiyor: "Hz. Muhammed bu sözleri söyleyince putperestler -Muhammed daha önce değil, bugün tanrıçalarımızı iyi sözlerle andı- dediler. Yine bunun üzerine peygamber secde etti ve onlar da secde ettiler" Ancak hemen sonra yapılan yanlış fark ediliyor ve 21. ayetten sonraki "Şeytan Ayeti" sayılan sözler Kuran'dan çıkarılıyor.

İkinci şeytan ayeti ise Hacc 52. Bu bir uyarı ayeti: "Ey Muhammed, Senden önce gönderdiğimiz hiçbir peygamber ve elçi yoktur ki, birşeyi dilediği zaman Şeytan onun okuduklarına fitne karıştırmamış olsun. Allah Şeytan'ın karıştırdığını giderir. Sonra da ayetlerini sağlamlaştırır" Ama bu ayetin sözü geçen olay nedeniyle geldiğine dair bir kanıt yok. Bu vakadan birkaç yıl sonra ise kimilerine göre bir diğer şeytan ayeti daha iniyor: Isra 73-75 "Ey Muhammed! Onlar seni, sana vahyettiğimizden ayırıp, başka birşeyi bize karşı iftira etmek için uğraşırlar. O vakit onlar seni dost edinirler. Sana sebat vermiş olmasaydık, and olsun ki sen onlara biraz da olsa meyledecektin. Eğer bunu yapsaydın, sana hayatın da, ölümün de kat kat azabını tattırırdık. Sonra bize karşı kendine bir yardımcı bulamazdın" Ama bu ayetin de "o" olay için indiğine dair bir kanıt yok. Bu bağlamda İslam bilginleri devreye girerek olayın kasıtlı uydurulduğunu söylüyor ve savlarını şöyle savunuyorlar: "İsra 73-75 Hicret'den 2-3 yıl önceki Mirac olayından sonra vahyolmuştur. Bu ise tanrının peygamberi uyarmak için beş, on yıl beklediğini gösterir ki, bu durumu aklın kabul etmesi imkansızdır" Ardından soruyorlar: "Şeytan ayetleri sayılan Necm 19-20 ardından gelen 23 neden gözönüne alınmıyor?" diye. Necm 23 ise şöyle: "O putlar hiçbirşey değil,

ancak sizin ve babalarınızın uydurduğu isimlerdir. Allah onlara hiçbir hüccet indirmedi..."

Kuran'ın özünün değişmediği gerçeği yaygın olarak kabul görse de, metin içinde çelişik ve birbiri ile aykırı olan bilgiler yer almaktadır. Oysa bu aykırılık bizzat tanrı tarafından yaratılmış ve adına da "nesh" etme denmiştir. Bu görüş değiştirme (neshü'l-ayet bi'l ayet) bir ayetin yerine diğer bir ayetin gelerek, onun hükmünü kaldırması ile açıklanır ve Kuran'da yeri vardır (Nahl 101 ve Bakara 106). Kaldırılan ayete "mensuh", onun yerine yollanana ise "nasih" denilir. Şimdi ben derim ki, mensuh (iptal edilmiş) ve "nasih" (yerine konmuş) ayetlere bir göz atalım:

Hoşgörü ayeti Kafirun 6: "Sizin dininiz size, benim dinim bana" mensuh sayılmış (kaldırılmış). Yerine Kılıç ayeti Tevbe 5 konulmuştur: "Hürmetli aylar çıkınca, Allah'a eş koşanları nerede bulursanız öldürün..."

Şarabı öven Nahl 67: "Hurmaların meyvesi ile üzümlerden bir içki ve güzel bir rızk edinirsiniz. İşte bunda aklını kullanacak kavim için şüphesiz bir alamet vardır" iptal edilmiş; yerine, şarabı haram ilan eden Bakara 219 konulmuştur: "Sana sarhoş edici içkileri ve kumarı sorarlar, de ki: ya Muhammed, ikisinde de hem büyük günah, hemde insanlara fayda vardır. Günahları faydalarından daha büyüktür"

İslam askerlerinin düşmana oranla 1'e 10 üstün olduğunu açıklayan Enfal 65 iptal edilmiş: "Ey peygamber, inananları cihada teşvik et. Eğer içinizden sabırlı 20 kişi bulunursa, onların 200'üne galip gelir. Ve sizden 100 kişi olursa, kafirlerin 1000'ini yener"; yerine askerlerin gücünü sadece düşmanın iki katı olduğunu deklare eden Enfal 66 konulmuştur: "Şimdi Allah yükünüzü hafifletti. Bildi ki sizde muhakkak bir zaaf var. Artık sizden sabırlı 100 kişi olursa, 200'ünü yener; eğer sizden 1000 kişi olursa, Allah izni ile 2000'e galebe çalar"

Fahişeliğin kanıtlanması için dört insanın tanıklığının gerektiğini söyleyen Nisa 15: "Kadınlarınızdan fuhuş yapanlara karşı 4 tanık getirin" iptal edilmiş; yerine bu suçu kanıtlamak için tek kişinin tanıklığının yeterli sayıldığını açıklayan Nur 6 konulmuştur: "Kadınlarına zina isnad eden ve tanıkları olmayan kimseler doğru söylediklerine 4 kez Allah'ı tanık göstersinler"

Nesh etmenin tanrı emri ile gerçekleştiğinden üst paragraflarda söz ettim. Gelgelelim şimdi okuyacağınız ayetler de tanrı kelamıdır: Fatır 43: "Hayır, sen Allah'ın kanununda değişiklik bulamazsın. Sen Allah'ın kanununda bir döneklik de bulamazsın" Feth 23: "Allah'ın önceden beri gelip geçmişlere tatbik ettiği kanun budur. Allah'ın kanununda bir değişme bulamazsın"; Enam 115: "Rabbinin sözleri doğruluk ve adalet bakımından tamdır. Onun kelimelerini değiştirici yoktur" Ahzab 62: "Allah'ın bundan önce gelip geçenler hakkında tatbik ettiği kanunda bir değişiklik bulamazsın"

Son olarak Kuran toplanırken kimi ayetlerin alınmadığı düşüncesini çağrıştıran bir olaydan söz etmek istiyorum. Bu, zina eden kadınları taşlayarak öldürmek (recmetmek) konusunda. Bilindiği gibi recim Kuran'da yer almıyor, sünnet kapsamında sayılarak uygulanıyor. Oysa Hz. Ömer'in bir söylevinde sarfettiği şu sözler hayli ilginç. Kaynak Orhan Hançerlioğlu, *İslam İnançları Sözlüğü*. Bu mini ansiklopediye göre şöyle diyor Hz. Ömer: "Allah'ın, Muhammed'e indirdiği kitapta recm ayeti de vardı. Onu okuduk, ezberledik, peygamber uyguladı, biz de uyguladık. Korkarım bizden sonra halktan kimileri, recmi Allah kitabında bulamıyoruz derler de Allah'ın indirdiği bu farzı bırakıp sapıtırlar" Ünlü yazar Orhan Hançerlioğlu recm hakkındaki ayetin Kuran'ı toplamak için oluşturulan kurula bizzat Hz. Ömer tarafından verildiğini fakat iki tanık getiremediği için Zeyt bin Sabit tarafından mushafa alınmadığını yazıyor. Eşdeyişle bir halife tarafından doğruluğuna şahadet edilen bir ayet bile Kuran'a girmeyebilmiş.

Son bir noktayı hiçbir yorum yapmadan vurgulamak istiyorum. Bakara 95'de Tevrat'ın tahrif edildiği yazılı. Acaba bu ayet Tevrat'ın içeriğinin bozularak uygulandığı anlamında mı; yoksa metinin tahrife uğradığı manasında mı? Eğer tanrı tarafından metnin bozulduğu söylenmekteyse, okunmakta olan Tevrat'ın hatalı olduğu ortaya çıkar, ki bu durum sonu çok zor gelecek bir tartışmanın da başlangıcı olur.

Bir sürü done, bir dolu sav. Hangisi gerçek, hangisi uydurma çözemiyorum. Oysa kesin olan birşey var ki, tüm diğer kitaplar kadar kutsal kitaplar da insanların kitap yakma huyundan nasibi-

ni almış. "Keşke" diyorum, "Keşke halife Hz. Ebubekir tarafından toplanan ilk Kuran'a kaynaklık eden dağınık ayetler yakılmasaydı. Sonra yine "keşke" diyorum, "Keşke halife Mervan da Hz. Ebubekir'in toplattığı o ilk mushafı yakmasaydı"

Ardından soruyorum kendi kendime: "Acaba neden yaktı?" diye. Ah, evet, unuttum; "Yakılmamış olsa kuşkulara yol açardı" düşüncesi ile yaktıydı değil mi?

Peki neydi kuşkuya yol açacak olan acaba?...

ANTİK EŞCİNSELLİK

Eşcinseller, travestiler, oğlanlar, pederastlar... Ne kadar da yaygınlar buralarda... Hayır, hayır; "buralarda" derken günümüz İstanbul'undan söz etmiyorum. Demek istediğim kitapların tozlu sayfaları. Antik mitolojilerden, eski Yunandan söz eden kitapların...

O zamanki insanların... sadece insanlar mı, tanrıların bile cinsel seçimleri "bi tuhafmış"! Hadi tanrılar neyse; sağları solları hiç belli olmaz; peki erkeklik timsali eski kahramanlara ne demeli? Evet, yanlış duymadınız, erkekliğe şan vermiş nice kahraman da "bi tuhafmış" o devirlerde. Aslında şaşacak ne var ki? Avrupanın en errrkek milleti Türkiye'de bile hal böyle değil mi? Bizim errrkeklerden bazıları geceleri sokaklarda kadın kılığında errrkek müşteri beklemiyor mu? Galiba "tuhaf"lık en çok erkekliğin bol olduğu yerlerde yaygın. Nasıl? İnanmıyormusunuz? O zaman sizi o tozlu kitapların sayfaları arasına, tarih öncesi çağlara küçük bir geziye davet ediyorum. Erkekliğin kahramanlığın en kutsal değer sayıldığı o günlere...

İÖ. 401 yılındayız. Pers kralının kardeşi Kiros Ispartalı kuvvetler ve paralı askerlerden oluşan ordusu ile batı Anadolu'dan yola çıkmış, tahtı zorla ele geçirmek için yola koyulmuş. Sonunda Mezopotamya'daki meydan savaşında ölüyor ve ordusu binbir güçlükle vatana geri dönüyor. Komutanlardan Xenophon amatör yazar ve felsefeci olduğundan bu macerayı *Anabasis* adlı kitapta anlatmış. *Anabasis* savaş hakkında ilginç bilgilerle dolu ama Xenophon aynı zamanda askerlerin özel yaşamı ile ilgili anekdotlar vermekten de geri durmamış. Örneğin sık sık askerle-

rin yanındaki oğlan sevgililerinden de söz ediliyor kitapta. Hatta bir keresinde komutanların emirlerine karşı gelme pahasına askerlerin onları yanlarından ayırmadıkları bile yazılı bu günlükte! 4. kitap: 14 " en dar geçitte komutanlar askerleri durduruyor, ellerinde belirtilmiş eşyalardan bulursa alıyor, askerler de karşı koymuyordu. Bununla birlikte tutuldukları bir güzel çocuğu geçirenler oldu."

Benzer bilgiler VI. kitapta sürmektedir. Yunanlı komutan bu bölümde Amphiopolis'li Ephistenes adlı bir asker ile bir delikanlının aşkını, IV. kitapta aynı kişinin bir başka oğlan için yaşamını tehlikeye atmasını anlatmıştır. Yazar VIII. kitapta ise onu kendine dayak atmakla suçlayan bir askere attığı dayağın nedeninin "bir güzel çocuk" olup olmadığını sormaktadır. İşin en ilginç yanı ise bu gözüpek yiğitlerin oğlanlarla olan aşklarından "fütursuzca" söz edebilmeleridir kanımca.

Bu Xenophon başlı başına ilginç bir adamdır vesselam. Öyle ki Lakedaimonion *Politeia* adlı kitabında homoseksüel yanı ağır bastığı için bir kadınla evlenmek istemeyen erkeklerin çocuk sahibi olabilmeleri için ilginç çözümler üretmekten geri durmamıştır. Doğacak çocuğun "istekli bir aileye" verilmesi düşüncesini ortaya atmış ancak ön koşul olarak çocuğun babasını sürekli görmesi gerektiğini söylemiştir. Böyle bir hal vaki olduğunda "istekli aile" çocuğa durumu nasıl anlatacaktır acaba? "İşte yavrum biz ailen, bu -tatlı- baban, öteki bey de cici baban"!

Yunan mitolojisinde üç tane "erkekliği sembolize eden" baş kahraman vardır. Heracles (nam-ı diğer Herkül), Achilleus (Aşil tendonu değiminin isim babası) ve antik mitolojide "Theseus'suz birşey yoktur" sözcüğünün kaynağı Theseus...

Theseus'un boy friend'i Lapith kralı Peirithoos'tur. Birlikte Argonout'lar seferi ve Klydon avına katılmışlardır. *Şölen* adlı yapıtta Socrates, Theseus ve Peirithoos'un birlikte yatmalarından çok, birbirlerine içten bir saygı duyup, büyük işler başardıkları için övüldüklerini söyler!

Tanışmaları ilginçtir: Peirithoos bir gün Theseus'un sürülerini çalar ve erkekliğin onda dokuzunun kaçmak olduğunu bildiğinden tabanları yağlar. Ama bir süre sonra bakar ki Theseus'dan kaçarak kurtulmak olanaksız, o da dönüp yiğitçe çarpış-

maya karar verir. Oysa dövüşmek ne mümkündür Theseus'la; adam öyle yakışıklıdır ki Peirithoos onu görür görmez aşık olur ve kahramanın önünde diz çöküp cezasına boyun eğeceğini haykırır. Herhalde Theseus da onu beğenmiş olmaklı ki Peirithoos affedilir ve ikisi Peirithoos ölene dek ayrılmazlar. İlginç nokta ise başka öykülerde Theseus'a yakışıklılığı nedeniyle böyle şıpınişi vurulan hiçbir kızdan söz edilmememsidir!

Gelelim Herakles'e. Anadolunun anaerkil düzenini yıkmak için babaerkil Olimpos tanrılarının sağ kolu olan kahramana. Erkekliğin doruğu, gücün atası, muhteşem maskülenite. Bu benzersiz "babakoç"un Lidya kraliçesi Omphale yanında kaldığı sürece kadın elbiseleri ve uğraşları ile yaşaması bir kenara (ki bu konu tüm rönesans ressamlarının işlemekten bıkıp usanmadığı bir konudur) Hylas adlı bir oğlanı ve Uristeos ve Iolalos ile olan benzeri bir dolu "şüpheli" dostluğu da vardır.

Hylas Argonoutlar seferine Herakles ile katılan ve onun giyinmesine yardım eden (!) güzeller güzeli bir delikanlıdır. Gemi Mysia'ya gelince su aramak için karaya çıkar ve güzelliğine vurulan Nymphe'ler tarafından kaçırılır. (Artık kaçar mı, kaçırılır mı orası belirsiz). Hylas'ın bir türlü dönmediğini gören Herakles aramak üzere diğer yiğitlerle karaya çıkar ve uzun uzun delikanlıya bağırırlar. Ama Hylas geri dönmez. Sonunda Hylas'ı yitirdiğini iyice anlayan Herakles ise öylesine bir acı içine düşer ki, cenazelerde saçını başını yolarak ağıt yakan köylü kadınlar gibi erkekçe sağa sola saldırıp üstünü başını yırtmaya başlar. Hylas'ın gerisinden Herakles'i de yitireceklerini anlayan Argonoutlar efsanevi kahramanı ancak bağladıktan sonra zorla gemiye bindirip yola koyulabilirler. (Herakles'in bu anksiyete krizini görenler onun savaşa gittiklerini bilmediğini, annelerinin yanına yün eğirmeye gittiğini sandığını düşünmüş olsalar gerek!) Ünlü antik çağ coğrafyacısı Strabon uzun süre Gemlikde Hylas adına festival düzenlendiğini ve burada insanların alay halinde çevreye yayılıp Hylas'ı arar gibi ismini bağırdıklarını yazmıştır.

Kahraman erkeklerin erkek arkadaşlarını yitirince bağıra çağıra ağlamaları aslında mitolojilerde meşhur... *İliada* destanının yarı-tanrı kahramanı Achilleus da aynı dertten muzdarip olmuş. Silah ve yatak arkadaşı Patroklos'u yitirince... (detaylı bilgi iste-

yen Myrmidon'lar tragedyasını okusun). Patroklos yiğit bir savaşçı gelgelelim aşk bu, mantık dinler mi? Nitekim *İlyada* da Achilleus'u da aklıselimini yitirmiş görürüz. Ömrü çarpışmalarla geçen Patroklos'u kendinin katılmadığı bir muharebeye meraklı anneler gibi yollamaktadır. Bu durum bir kahramanlık öyküsü okumakta olan okuyucuya hayli ilginç gelir.

"Troialıları gemilerden kovdun mu geri dön" (XVI/85)

"Kente kadar (orduya) önderlik edeyim deme"

"Kurtuluş ateşi parlar parlamaz gemilerin üzerinde, hiç durma bak geriye dönmeye, bırak onları (Akhâlâr ile Troialıları), kozlarını paylaşsınlar ovada." Neredeyse sırtına tülbent koy da terin entarine geçmesin diyecek. Oysa yine de savaş sırasında Patroklos ölür. Bu haberi alan Achilleus ise aynı Herkül gibi saçını başını yolar kederden! ...Akhilleus'u kapkara bir yas bulutu kapladı, iki eliyle aldı ocağın küllerini, döktü başının üstüne, kirletti güzelim yüzünü. Mis kokulu gömleği bulandı kapkara küle. Sonra uzandı boylu boyunca tozun toprağın içine, elleriyle çekip kopardı, kirletti saçlarını. (XVIII/20)

Akhilleus'un başına gelenleri Sümerlerin ünlü destanı *Gılgamış*'de de kral-kahraman Gılgamış'de yaşamıştır. Herakleles'in gerçek orijini olduğu öne sürülen ve destanda "kusursuz güzelliktedir, oğulları babalarına bırakmaz, bakireleri analarına(!)" şeklinde anlatılan Gılgamış'ın "sağlam bedenli ve bir kadınınki gibi uzun saçlı" olduğu yazan Engidu adında bir "arkadaşı" vardır. Ona "biricik sevincim benim Engidu" diye hitab eder.

Engidu oldüğünde de Gılgamış'in tepkisi aynı Patroklos'u yitiren Akhilleus ve Hylas'ı yitiren Herakles'inki gibidir. "Bir böğürtü kopardı acıdan, üzüntüden Gılgamış, yavruları kaçırılan dişi bir aslan gibi. Kapanmış yüzüne Engidu'nun, yolmuş kendi saçlarını, altüst etmiş ortalığı, dağıtmış ne varsa, fırlatmış güzel giysilerini parçalayıp yere."

Şu kahraman erkekler de ne meraklı saç yolmaya. Sümerler nire, Yunanlılar nire. Ama hep aynı tema. Bir kahraman, artı bir erkek "arkadaş", artı bu arkadaş ölünce saç baş yolma mizanse-

ni. İşin ilginçi bunların kadınlarla olan serüvenlerinin hep es geçildiği ve bu "yiğitlerin" asla kadınlar için böylesi bir kedere kapılmamaları.

Şimdi de güney Ege'ye Lidya krallığına uzanalım. Zenginliği ile tarihe geçmiş kral Karun'un ülkesi. Tarih ortalama İsa doğmadam 500 yıl önce. Kaynak *Heredot Tarihi* 8. kitap:105:

Khios'lu Panionos yakışıklı genç erkekleri satın almakta, hadım ettikten sonra Lydia'nın başkenti Sardes (Salihli) ve Ephesos (Efes) de satmaktadır; çünkü barbar ülkelerinde iğdişler (bunlara çok daha güvenildiği için) iyi para etmektedir. Bir gün Panionos, Hermoitos adlı bir savaş esiri satın alır ve onu iğdiş eder. Hadımlaştırılan Hermoitos zamanla büyük Pers kralı Kserkses'in "özel" ilgisini kazanacak kadar yükselir.

Günün birinde Hermoitos pazar yerinde dolaşırken Panionos ile karşılaşır. Ne kadar refah içinde yaşıyor gibi görünse de gerçekte başına gelenlerden büyük acılar çekmektedir. Bu nedenle hemen bir plan hazırlar Panionos'un yanına gider ve kendini tanıtır. O günkü yüksek düzeyini ona borçlu olduğunu ve kendisine teşekkür etmek istediğini söyler. Eğer Panionos ailesi ile birlikte yanına gelirse onun geçmişteki iyiliğine karşılık verecektir!

Eski asker Panionos yanına yerleştikten sonra tüm aileyi tutsak alır ve şöyle der: "Sen mesleklerin en kötüsü ile para kazanıyorsun. Benden ne kötülük görmüştün? Benim ailemden birisi sana veya senin ailene bir kötülük mü yaptı ki benim gibi bir erkeği paçavra haline soktun? Yaptığın bu alçaklık tanrıların cezasından kurtulur mu sandın?"

Bu sözlerden sonra adamın çocuklarını karşısına getirir ve onları Panionos'a iğdiş ettirir. Baba zor altında kendinden istenileni yapar. Bundan sonraysa çocukları babalarını iğdiş etmeye zorlar ve böylece intikamını alıp "yüreğini soğutmuş olur"

Heredot kitabında eşcinsellik ve benzer konularla ilgili daha birçok başka olaya da yer vermiştir. Örneğin 2/35'de Mısırlılarda çarşıya kadınların çıktığını, erkeklerin ise evde bez dokuduklarını; ayrıca kadınların ayakta işediklerini, erklerin ise bu işi yaparken çömeldiklerini yazmıştır.

Büyük tarihçi 17/105'de ise İskitler'in Enare adını alan bir bölümünün "babadan oğlula" kadın olduklarından söz eder! Oy-

sa Enare'lerin oğul sıfatını alabilmeleri kadınlıklarının biolojik bir gerçekten çok, psikolojik bir arzuya dayandığının kanıtıdır kanımca. Ayrıca Heredot'a göre Enare'ler gelecekten haber verme yeteneğine sahiptirler ve bu yeteneklerini onlara tanrıça Aphrodith'in verdiğini öne sürmektedirler. Ünlü tarihçi Strabon da *Coğrafya* adlı kitabında: Halikarnassos (Bodrum) da bulunan ve suyundan içen erkeklerin kadınlaştığı bir ayazmadan bahsetmiştir.

Heredot 6/32'de Pers şeflerinin bir İonia sitesine girdiklerinden güzel oğlan çocuklarını hadım edilmek üzere ayırdıktan sonra tapınakları ateşe verdiklerini yazsa da, 1/135'de Perslerin erkekler ve genç oğlanlar ile ilişki kurma huyunu yine Yunanlılardan aldığını iddia etmektedir. Bu görüşün doğruluğuna kanıt olarak Thebai'de "asker" ile "oğlan" kelimesinin eş anlama geldiği gerçeği gösterilebilir. Şimdi dilerseniz biraz da tanrılardan söz edeyim. Hemde öyle kıyı-köşe, kıytırık tanrıcıklardan değil. Anlı şanlı, en büyüklerden. Erkekliğin, babaerkil düzenin en ateşli savunucularından. Örnek mi? Alın size Zeus:

Zeus... Yunan mitolojisinin baş tanrısı... En güçlü, en ulu, en şaşaalı tanrı... Yaptığı çapkınlar ile nice masum genç kızı korkunç felaketlere sürükleyen yüceler yücesi tanrı günün birinde Kaz dağında eşsiz yakışıklılıkta bir delikanlı görür ve ona anında vurulur. Adı Ganymedes olan bu genç meşhur Truva şehri kralı Tros'un oğludur. Oysa Zeus bu... Kral falan dinler mi? Hemen bir kartal biçimine dönüşür ve delikanlıyı tanrıların diyarı Olympos'a kaçırır. Öfkeden deliye dönen babasına ölümsüz atlar hediye ederek olayı tatlıya bağlar akıllı Zeus. Ganymedes artık ölümsüzdür. Baş tanrı sevdiği erkeğe ölümsüzlük vermekle kalmamış, onu tanrılara içki sunucu da yapmıştır.

Antik çağ yazarlarından Samsat'lı Lukianos (İS.125-192) şöyle anlatıyor olayı bize: Kaçırılan Ganymedes sormaktadır: "Gece nerede yatacağım?" Zeus: "Ben seni birlikte uyuyalım diye kaçırdım"

- Sen yalnız uyuyamazmısın? Benimle uyumayı daha mı hoş buluyorsun?

- Evet, hele senin gibi güzel bir oğlanla Ganymedes.
Ben durmadan döner seni rahatsız ederim.

- Sen beni uyutmaz, benimle birlikte uyanık otururşan en hoşu o olur işte. Bende seni hiç durmadan öper, hiç durmadan sarılırım sana! "

Lukianos bir başka yazısında ise Hera'nın Zeus'a olan öfkesini dile getirmiştir. Öfkenin nedeni ise tabidir ki Hera'nın Ganymedes'i kıskanmasıdır! Hera: "Şu oğlancığı buraya getirdiğinden beri bana baktığın olmuyor Zeus. Baştan çıkardığın diğer kadınları yine yeryüzünde bırakıyordun, o piçi ise sen buraya dek taşıdın. Hem sen ne zaman onun elinden bardağı alsan, önce bütün tanrıların gözleri önünde öpmesen olmuyor, o öpücük sana nektardan daha tatlı geliyor. Bazen de bardağa dudağını değdirip geri verdiğin oluyor; çocuk da içtimi yine istiyorsun, tam onun ağzını değdirdiği yeri seçiyor, ondan kalanı tadını çıkara çıkara bir dikiyorsun. Hem içip, hemde öpesin diye" "Bari birde nikah et de büsbütün kır kalbimi"

Hey hey de hey hey. İşte size baş tanrı ile karısı baş tanrıçanın ilginç bir dialogu... Aslında Hera haklı, kıskanmasın da ne yapsın? Sokrates bile: "Zeus beden güzelliğine aşık olduğu tüm ölümlü kadınları onlarla birleştikten sonra yine ölümlü bıraktı, ama Ganymedes gibi 'gönül yüceliğini' beğendiklerini ölümsüzler katına yükseltti" demiyor mu?

Zeus dedim de, hepsi bu kadar sanılmasın. Bunlar ailece "bituhaf" Çünkü Zeus'un kardeşi denizler tanrısı Poseidon da Lydia kralı Tantalos'un oğlu Pelops'a sevdalanır ve aynı ağabeyi gibi oğlanı Olympos'a götürür. Görülmektedir ki baş tanrılar kral oğullarından aşağısına bakmıyorlar. Gerçekte altı çizilmesi gereken Troia (Truva) ve Lydia'nın Anadolu krallıkları olması ve bütünü ile ataerkil Yunan sistemine ters düşen anaerkil bir düzende yaşamaları. Mitler aracılığı ile yapılmak istenen açık değil mi?

Hepsi bu kadar da değil. En yüce tanrılardan Apollon'un da kırdığı cevizler vardır. O da Hyachintos adlı güzeller güzeli delikanlıya aşık olmuştur. Bu aşkın insanlık tarihinin ilk homoseksüel aşkı olduğu anlatılır, çünkü Apollon'dan önce delikanlıya Thamyris adlı bir ozan aşık olmuş, ancak kibarca aradan çekilmesi için rakibi olan tanrı tarafından kör ve sağır edilmiştir.

Eşcinsel aşk Yunan mitolojisinde aşk tanrısı Eros'un kardeşi

Anteros tarafından yönetilir. Anteros aslında kişileştirilmiş karşıtlık kavramıdır ve karşıtlığın geliştirici yönünü temsil eder. Zaten anneleri Aphrodith Anteros'u Eros daha iyi gelişsin diye doğurmuştur. Bu nedenle Eros, Anteros yanında yokken çocuklaşıp ağlar, ancak kardeşi yanına gelince büyüyebilir. Kutsal kitaplarda ise erkekleri sodomi ve pederastiye yönelten varlığın Philotanus adlı Belial'in yönetimindeki bir demon olduğu yazılmıştır. Birde çift çinsiyetli tanrılar vardır: Hermaphroditos, Hermes ve Aphrodith'in oğlu; Nil tanrısı sakallı ve memelerinden süt akan Nelios; Nut; çift kişilikli, sakallı, kadın gövdeli ve phalluslu Aphroditos. Mitolojinin ünlü kör kahini Theirisias'ın da başından benzer bir olay geçer. Kahin gençliğinde bir ormanda dolaşırken sevişen iki yılan görür ve dişisini öldürür ve hemen kadın olur. Yedi yıl sonra aynı yerde yine iki yılan görür bu kez erkeğini öldürünce eski cinsiyetine geri döner. Kimliği belirsiz olan Siton adlı insanın da bir gün erkek, diğer gün kadın olarak yaşadığını yazar mitolojik kaynaklar.

Erkek eşcinselliği -hatta fahişeliği- mitolojilerin ötesinde kutsal kitaplara sızacak kadar yaygın bir konudur geçmişte. Örneğin Tevrat'ın Krallar 2 bölümünde (22-23) Yeruşalim'de 31 yıl kralık etmiş Yoşiya'nın bir Pagan tapınağını nasıl "arıttığı" anlatılmaktadır:

Günlerden bir gün büyük kahin Hilkaya tapınakta tanrının bir kitabını bulur. Bu kitap krala gösterilir ve böylelikle kral, tanrının buyruklarından ne denli uzaklaşılmış olduğunu görür.

Tanrının yoluna dönmek için yanına din adamlarını alarak tapınağa gider ve ilk olarak tanrı Baal'e, tanrıça Aşera'ya ve yıldızlara tapınakta kullanılan objeleri yakar, külleri Beyt-el'e götürür. Baal'e, güneşe, aya, gezegenlere ve yıldızlara kurbanlar veren papazları kovar. Tapınaktan tanrıça Aşera'nın sembolünü alır ve yakar. Şehrin Valisi Josuha tarafından inşa edilmiş kentin girişindeki ana kapının solundaki kapının yakınında duran keçitanrılar için yapılmış mihrapları yıkar. Hinnom vadisinde bulunan Pagan tapınma yeri Tohet'i de murdar eder ki kimse Molech'e kurban olarak kızını veya oğlunu ateşten geçirmesin. Jerusalem'in doğusunda Mount of Olives'in güneyinde kral Solomon tarafından "tiksindirici" tanrılara adak sunmak için yapıl-

mış altarları da murdar eder: Sidon tanrıçası Astarte'ye, Moab tanrısı Chemosh'a ve Amrnon tanrısı Molech'e. Mermer sütunları yıkıp ufak parçalara ayırır üzerlerinden tanrıça Asera'nın sembolünü kesip çıkarır. Bethel'deki tapınakları da yıkar, altarı devirir, taşlarını kırar ve Aşera'nın imajını parçalar.

Kral Yoşia'nın bu tipik Pagan tapım yerlerini yıkarken gerçekleştirdiği bir başka ilginç eylemi daha vardır. Bu eylem Tevrat'da şu ayetlerle dile getirilmiştir: 23:7 "Fuhuşa vakfedilmiş olan erkeklerin Rab evinin içinde bulunan evlerini yıktı" Anlıyormusunuz sevgili okurlar; Rab evinin içinde geliri tapınağa bırakılmak üzere erkek fahişe evi var. Yani kadınlar değil erkekler fahişelik yapıyorlar! Hemde kutsal bir bina içinde.

Benzer bir olayı kral Asa da gerçekleştirmiştir: Tevrat Krallar I Bap 15:11-12: "Ve Asa atası Davut gibi Rabbin gözünde doğru olanı yaptı. Ve fuhuşa vakfedilmiş erkekleri Pagan tapınaklarından kovdu ve babalarının yapmış oldukları bütün putları ortadan kaldırdı" Aynı ayetin King James Version'unda "O sodomicileri diyarından çıkarttı" diye yazar.

Sodomi yüzünden tek tanrılı dinlerle insanlar sık sık kapışmıştır zaten. Tanrının ölümcül yasaklarına karşın hemen hemen her çağda yer almış olan Sodomi yüzünden az mı insan telef olmuştur? Eski Ahit Genesis'de tanrının Sodomi düşmanlığı en açık biçimde görülür. 18/20 "Tanrı İbrahim'e dedi ki -Sodom ve Gomorra ile ilgili feci suçlamalar var ve onların günahı çok büyüktür" (Aynı konu Kuran'da Araf 4/80-81, Neml 27/54, Ankebut 29/29 da işlenmiştir. 4/80-81: "Lut bir vakit kavmine şöyle demişti: Sizden önceki alemlerin hiçbirinin yapmadığı rezaleti mi yapıyorsunuz? Siz kadınları bırakıp erkeklere mi varıyorsunuz? Muhakkak ki siz çok ileri giden azgın bir kavimsiniz".)

Hikaye kısaca şöyledir: Sodom kentinin erkekleri belirsiz bir nedenle "topyekun" eşcinselliği seçmiştir. Erkek düşkünlükleri öyle bir boyuttadır ki, peygamber Lut'a tanrıca yollanan yakışıklı meleklerle bile ilişkiye girmek isterler. Lut melekleri evinde saklar ve kapı önüne toplanan kalabalığa bakire kızlarını sunar (bu kızlar tanrının yıkımından sağ kurtulacaklar ve babalarını uyutup onunla birleşecek ve yeni bir soy yaratacaklardır). Şehir

halkı kabul etmez, melekler, Lut ve ailesi kaçarlar; tanrı Sodom ve Gomorrha kentlerini ateşle yok eder.

Tevrat Genesis 19/4: "Misafirler yatmadan Sodomlu erkekler evi sardılar. Şehrin tüm erkekleri genç, yaşlı oradaydı" 5 "Dediler ki: Onları bize getir. Sodomlu erkekler onlarla seks yapmak istiyordu" Lut şöyle dedi: 8 "Bakın, hâlâ bakire olan iki kızım var, onlara istediğinizi yapabilirsiniz" 9 "Fakat onlar -çekil önümüzden yoksa sana onlardan da daha kötü davranırız- dediler" 24 "Aniden tanrı Sodom ve Gomorrha kentlerinin üzerine kükürt yağdırdı" 25 "Ve bütün vadiyi, orada yaşayan tüm insanları ve üzerinde biten bütün bitkileri kavurdu"

Şu Sodomide ne varsa insan oğluna kavrulma mavrulma vız gelmiş. Bu durum günümüzde bile "aynı ile vaki"

Tevrat'taki tüm bu yasaklamalara karşın Kuran'da cennette pederastinin bulunduğu kanısını uyandıracak ayetler vardır. Dehr 76:19 "Cennetliklerin etrafında devamlı olarak taze oğlanlar dolaşır, sen onları gördüğün zaman açılmamış inciler sanırsın" Tur 52/24 "Cennettekilerin etraflarında kendilerine ait sedef içine gizlenmiş inciler gibi cıvanlar (yakışıklı delikanlılar) dolaşır"

Kuran yorumcuları bu delikanlıların birer hizmetçi olduğu görüşünde ısrarlıdır. Oysa bu delikanlıların neden hizmetçilerin vasfı sayılan çabukluk, beceriklilik veya güçlülük benzeri nitelikler yerine hizmetçilerde hiçde aranmayacak özellikler olan gençlik ve güzellik benzeri kavramlar ile tanıtıldığı açıklanamamaktadır.

Bundan başka bir genç erkek övülmek istediği zaman "inci gibi olma" benzeri tanımlamaların kullanıldığı nerede görülmüş? Sanki bakire genç kıza koca aranıyor. Genç erkeklerin gençlik ve güzellikleri üzerinde Yunan mitolojisinde de ne kadar durulduğunu görmüştük. En çok da baştanrıların oğlanlarının tanımlanmasında... Sonra Zeus'un oğlanı Ganymedes ile Gılman sözcükleri arasındaki fonetik benzerlik de ilginçtir. Tanrıların cenneti Olympos'da tanrılara içki sunma görevi verilen Ganymedes'in de gılmanların da bir çeşit servis elemanı kategorisinde bulunmaları rastlantı olabilir mi? Hani insanın aklına geliyor: Lucianos'un anlattığı gibi içki sunarken sık sık Zeus tarafından

"taciz" edilen ve gece tanrının yatağını paylaşan Ganymedes'in akıbetine gılmanlar da uğrayacak mı diye?

İnsanlar, insancıklar. Heteroseksüeli var, homoseksüeli var, biseksüeli var, çeşit çeşit. Acaba neden? Neden bu çelişme, çatışma, aykırılık hiç düşündünüz mü? Sizi bilmem ama Platon *Şölen* adlı kitabında kendince açıklamaya uğraşmış. Hemde Aristophanes'in ağzından:

Aristo kitapta Eryksimakhos'a insanların en başta üç çeşit olduğunu anlatıyor. Dişi, erkek ve Androgynos (yani tutti frutti). Zeus birgün insanlara kızıyor ve yok etmek istiyor onları (kimbilir kaçıncı defa). Oysa insanlar yok olursa sundukları kurbanlar da yok olacak. Bunu da gözü yememiş baş tanrının. O da insanları ortadan ikiye bölmüş, böylece güçsüzleştirmiş. İşte bu yüzden insanlar hep diğer yarılarını arar dururlar, bulamayınca da acı çekerlermiş. Androgynos'lar iki cinsli olduklarından yarılarını hep karşı cinsten ararlarmış. Ama en başta tek cinsli olanlar dişiyseler dişide, erkekseler erkekte ararlarmış diğer yarılarını. Eh, artık siz karar verin en başta normal miydiniz, yoksa androgynos'mu?

Ha, son olarak dikkatinizi erkeklik hormonu Androjen ile Androgynos sözcüğünün benzerliğine çekmek istiyorum. Sonra hatırlayın, dişilerde iki tane dişi "x" kromozomu olmasına karşın, erkeklerde erkek "y" yanında birde dişi "x" kromozomu var.

Ne iş!

Yahu şimdi fark ettim, mitolojideki eşcinsellik olayları da hep erkeklerle ilgili ya...

OLİMPOS VE CENNET

Yunan mitolojisinde tanrıların Olympos adlı bir dağda yaşadığını çoğu insan bilir. Bu dağın Yunanistanın kuzeydoğusunda Teselya bölgesinde olduğunu yazmıştır Homeros destanlarında. Olympos'da yaşayan ve "Mutlu Tanrılar" olarak adlandırılan Olympos'luların pek fazla faal olduğu da söylenemez. Genelde onlar üzüntü ve sıkıntılardan uzak, zevk içinde, kendilerine ölümsüzlük veren Nectar adlı şaraptan içerek vakit geçirirler.

Olympos'da cinselliğin var olduğu tanrıların karılarının ve kocalarının bulunmasından; eşlerin birbirlerini başka kadın ya da erkeklerden kıskanıp kavga etmelerinden anlaşılmaktadır. Örneğin Ganymedes efsanesinde Lukianos'un *Seçme Yazılar* adlı kitabından yapılan alıntıda Hera'nın kıskançlığı açıkça görülür.

Olympos'da cinsellik heteroseksüellik ile de sınırlı değildir; hatırlanacağı gibi Zeus aşık olduğu Ganymedes'i -onunla sürekli beraber olabilmek için- kaçırıp Olympos dağına götürmüş ve ölümsüz kılmıştır.

Olympos'da var olan temel kavramları daha net bir biçimde görebilmek için şöyle bir sıralama yapabiliriz:

1- Ölümsüzlük 2- Keyif 3- Nectar şarabı 4- Heteroseksüel cinsellik 5- Homoseksüel cinsellik

İlginç olan şudur ki bu görünüm İslamın betimlediği cennete son derece benzemektedir! İlk başta saçma gibi görünen bu teori, Olympos'un temel ögeleri ile cenneti tarif eden ayetler karşılaştırıldığında kolayca görülür. Örneğin Yunan mitlerinde Olympos'a götürülüp ölümsüzlük verilen insanların karşılığı

Kuran'da "tanrının seçkin kullarının cennetde ilelebet kalacağı" şeklinde yer almıştır.

Aşağıda daha açıkça görüleceği gibi Olympos'un 5 temel özelliği Kuran'daki cenneti anlatan ayetlerde aynen yer alır:

1- Ölümsüzlük:

Ali İmran 3:15 "Altından ırmaklar akan cennetler vardır, orada daim olarak kalırlar..."

Lokman 31:9 "O cennetlerde onlar ebedi olarak kalmak üzere... tanrının vaadi haktır"

Hud 11:108 "Ama bahtiyar olanlar cennetliktir. Ahretin gökleri ve yeri durdukça onlar cennette ebedi olarak kalıcıdır."

2- Keyif:

Yasin 36:55 "Doğrusu cennetlikler eylence ile meşguldürler"

Gaşiye 88:12-16 "...orada yüksek tahtlar var, önlerine konmuş bardaklar. Dizilmiş yastıklar ve serilmiş ala döşekler."

Kehf 18:31 " orada altın bileziklerden süslenecekler, ince kalın dibadan yeşil elbise giyecekler, koltukların üzerine dayanıp, kurulacaklar"

3- Nectar şarabı:

İnsan 76:21 "... Rableri onlara tertemiz şaraplar içirir"

İnsan 76:5 "Muhakkak ki iyiler cennette katığı kafur olan dolu bir kadehten içecekler"

Saffat 37:45-47 "Göze şarabından dolu bir kadehle etraflarında dolaşılır. Bembeyaz, içenlere lezzetli. Onu içmekte bir gaile yok ve onlar, ondan sarhoş da olmazlar"

Rahman 56:18 "Main kaynağından doldurulmuş büyük kaplarla, ibriklerle ve kadehlerle dolaşırlar. Bundan içildiği zaman baş ağrısına uğranmayacağı gibi, akıllar da giderilmez"

4- Cinsellik:

Sad 38:52 "Yanlarında gözlerini kocalarından ayırmayan hep aynı yaşta dilberler"

Vakıa 56:35-37 "Gerçekten biz onları (hurileri) yepyeni bir yaradılışta yarattık, bakire eyledikte, eşlerine sevgi ile düşkün ve hep bir yaşta yaptık"

Nebe 78:31-34 "Şüphe yok ki çekinenlere bir kurtuluş, bir kutluluk, bir murada eriş yeri var, bahçeler, üzümler ve memeleri yeni sertleşmiş yaşıt kızlar ve dolu kadehler var"

5- Eşcinsellik:

Dehr 76:19 "Cennetliklerin etrafında devamlı olarak taze oğlanlar dolaşır, sen onları gördüğün zaman açılmış inciler sanırsın".

Tur 52:24 "Cennetliklerin etrafında kendilerine ait sedef içine gizlenmiş inciler gibi cıvanlar (yakışıklı delikanlı) dolaşır"

Kuran yorumcuları bu delikanlıların birer hizmetçi olduğunu savunsa bile, onların neden iyi bir hizmetçinin vasıfları olan beceriklilik, güçlülük ve temizlik benzeri nitelikler yerine; hizmetçilerde hiçde aranmayacak vasıflar olan gençlik ve güzellik gibi kavramlar ile tanıtıldığı; ayrıca -hizmetçiliğe uymaması bir yana- neden erkeklik kavramına bile ters düşen ve onları tazelik ve "inci gibi olma" benzeri niteliklerle anıldığı da belirsizdir.

Bir başka ilginç nokta ise eşcinsel bir aşkla sevilip Olympos'a kaçırılan Ganymedes ile gılmanlar arasındaki benzerliktir: Öncelikle gılmanlar da, Ganymedes de genç olup efemine bir güzelliğe sahiptirler. İkincil olarak Ganymedes'in olduğu gibi gılmanların da görevi içki sunmaktır. Tüm bu bilgilere ek olarak Ganymedes ve gılman sözcükleri arasındaki fonetik benzerlik de göz ardı edilecek gibi değildir.

Ganymedes'in Zeus'un sevgilisi olması ve içki servisi yaparken sık sık cinsel bakımdam taciz edilmesi göz önüne alınırsa, belki de gılmanların cennete girecek kadar "temiz" erkeklere yönelik gerçek görevleri üzerine ilginç yorumlar yapılabilir!

Cennet ve Olympos arasındaki en belirgin ayırım ise sözü edilen özelliklere Yunan mitolojisinde tanrılar sahipken, İslamda bu niteliklerin -Ahiret gününden sonra- "iyi" kullara verileceğidir. Bu fark "müminlerin" cennete ancak Kıyamet sonrası girebildikleri halde, Yunan tanrılarının böyle bir bekleme yapmak zorunda olmamalarından kaynaklanıyor olabilir!

Eğer yukarıdaki yorumlar doğru ise cennete girecek seçkin kulların bu mekanda Olympos tanrılarının ayrıcalıklarına sahip olacaklarını öne sürmek akıldışı olmayacaktır.

FEMİNİST MİTOLOJİ

Böğürdük bu babaerkillerin masallarından... yani annemin anlattığı masallardan. Hani yaşamak için bir prens öpücüğüne gereksinme duyan prensesleri, ya da sefere çıkan kralı nakış işleyerek bekleyen kraliçeleri anlatırlar ya, işte onlardı annemin masalları. İyi kralların güzel ve güçlü, iyi kraliçelerin güzel ve güçsüz olduğu; güçlü kraliçelerin ise hep kötü sayıldığı, ya cadı ya da üvey ana rolüne sokulduğu öykülerdi bunlar. Beni annem hep bu masallarla uyuttu.

Oysa ben anne olsam çocuğuma Anadolu mitleri anlatırdım. Anaerkil Anadolumda geçen efsaneler ile büyütürdüm onu. Canım Anadolum, anaerkil Anadolum. Ana dolu, analık dini dolu, anatanrıçalar dolu Anadolu'm. Keşke, keşke annem bilseydi...

Anneler; işte size has bir Anadolu miti. Herkül ile kraliçe Omphale'nin öyküsü bu. Ufak tefek eksiltmeler ve süslemeler ile neden anlatılmasın *Uyuyan Güzel* yerine? İsteyen çocuğuna anlatır, isteyen -zevk bu ya- erkeğine! Hemen ekleyeyim, her iki türlüsünde de "yarar garantilidir"

Gelelim öykümüze: Heracles diyerek başlayalım... Nam-ı diğer Herkül. Babaerkillerin en bi şanlı adamı. Gerçi Yunan mitolojisinin diğer iki erkeklik timsali Theseus ve Achilleus kadar mega-maço değil ama o da gerçek bir herif; herif-i na-şerif. Siz sakın ola TV'deki Herkül dizilerine bakıp aldanmayın. Zinhar, bu filmlerdeki kılkuyruk manken-artistlerin farfara Hollywood masallarında rol kesmelerinden tanımaya çalışmayın onu. Heracles kadının özgürlüğüne ve onuruna indirilmiş en büyük darbedir gerçekte. Matriarkal düzene ait Olimpiadları çalıp erkeklere ma-

letmesinden tutun da (ki bu başlı başına bir öyküdür, belki bir gün anlatırım), ilk karısını öldürmeye, ikincinin üzerine bir karı daha almaya dek ne errrkeklikleri vardır onun. Tipik bir erkektir Herkül: Kaba, güçlü, bencil, savaşçı, öfkeli, lider.

Babacıların piri bu adam işlediği bir suç yüzünden Lydia'nın esir pazarında tanrı Merkür tarafından satışa çıkarılır; çünkü tanrılar ona üç yıllık esaret cezası kesmişlerdir. Lydia deyince öyle Yunanistanda, Romada filan sanılmasın, bu ülke Hermos (Gediz) ırmağı havzasında, Paktolos (Sart çayı) kıyısında ve Tmolos dağının (Bozdağ) en dıştakı kuzey yamaçlarından birinde yer alır. Kaba adresini isterseniz güney Ege/Anadolu diyebilirim.

Lidya o devrin tüm Anadolulu krallıkları gibi anaerkil düzendedir. Yani kral ölünce krallığın oğula değil, kraliçenin evlendiği adama geçtiği düzende... Kadınlar alabildiğince hürdür buralarda. Öyle ki *Heredot Tarihi* adlı kitabında Lydia'lı kadınların büyük bir özgürlüğe sahip olduklarını ve kocalarının bile onları ancak kendi istekleri ile yanlarında tutabildiğini yazmıştır. Yine aynı kitapta ünlü tarihçi genç kızların evlenene dek özgür seçimleri ile fahişelik yaptığından da söz eder. (Tarih I 93).

İlkçağın ünlü coğrafyacısı Strabon ise ünlü Lidya kralı Karun'un babası kral Alyattes'in tümülüsüne "Fahişelik Anıtı" der. Çünkü bu mezar genç kızların "kazançlarından" hibe ettikleri paralar ile yapılmıştır. (Coğrafya 134/7)

Bu anaerkil ülke müteveffa kral Tmolos'un dul karısı kraliçe Omphale tarafından yönetilmektedir. Çok güzel bir kadındır Omphale; çok güçlü, çok becerikli, çok seksi, velhasıl tam bir kraliçedir.

Öyle bir kadın kaçırır mı Herkül gibi bir avı? Hemen satın alır onu ve ülkesini kasıp kavuran haydutlardan ve devlerden temizlemekte kullanır. Ama yiğidi öldür hakkını yeme demişler; Heracles de fıstık gibi bir heriftir yani. Öyle çalıştırıp kenara atılacak takımından değildir. Canı çeker kraliçenin bu koca adamı ve bir gece yatağına alır. Sabaha dek sevişirler kahraman ile kraliçe. Ve Omphale öyle keyif alırki Heraclesden, onu hep yanında tutmaya karar verir; yani evlenir Herkül ile. Bizim babacı yiğit artık full-time çalışmaktadır... gündüz dışarda, gece ise içerde!

Oysa bir süre sonra Herkül "erkeklenmeye" başlar. Sefere çı-

kıp, canı isteyince gelip, sadece yatakta çalışmayı arzulamaya başlamıştır. (Bu benim tahminim, gerçek öyküde böyle bir düşünce yok). Erkekler önemli işleri yaparken kraliçelerin oturup yün eğirmesine alışmıştır. Ama burası Lidya, böyle zont'luklar burada hiç sökmez. Omphale de Heracles'in çok güvendiği errrkekliğine bir dur demenin yolunu bulur veeee... (sıkı durun, inanamayacaksınız okuyacağınıza, hem bunlar öz-be-öz mitolojiden, yani benim teorilerim filan değil) evet ne diyordum... veeee: Heracles'e kadın elbiseleri giydirir, küpe takar, yün eğirtir, nakış işletir, bulaşık yıkatır velhasıl kadın işi diye nitelenen ne kadar tuu/pis/kaka işler varsa eksiksiz hepsini yaptırır babaerkillerin bu eşsiz kahramanına... hemde üç koca yıl boyunca.

Omphale'nin köle-kocası artık kraliçenin hep dizinin dibindedir. (Köle- koca teması Homeros'un Odysseası'nda Kraliçe Kalypso ile Odysseus'un aşkı bölümünde de var. Meraklısına duyurulur). Bu kadarla da kalsa iyi: Omphale Herakles'in alamet-i farikası olan aslan postunu giymiş, lobutunu da eline alıp Herkülün başının üzerinde sallamaya koyulmuştur. Özetle dünyanın en güçlü erkeğinin erkekliği bir kadın tarafından asimilasyona uğrar: feminize edilerek, seks- kölesine çevrilerek, sembolleri ele geçirilerek... (Tabidir ki bu bölümler hoşa gitmediği için Herkül filmlerinde hiç işlenmez. Hem düşünebiliyor musunuz Lou Ferrigno kadın kıyafetinde, kulağında küpeler yemek pişiriyor!). Üç yıl sonra Herakles azat edilir ve o da gidip esaretine neden olan kralı öldürür. Gerçekten sevmiş olacak ki, tekrar Lidyaya gelip erkekliğini pespaye eden Omphaleyi öldürmez; ama geri de dönmez, çeker gider... ardında üç çocuk bırakarak.

Yahu düşündüm de kahraman erkek figürü olarak ısıtıp ısıtıp önümüze konan bu Herkül bir başka kadından -Hera'dan- da az çekmediydi.

Şimdi de final bombam: nice devler ve acayip yaratıklarla didişip yenilmeyen bizim errrkeğin ölümü de bir kadının elinden olumuştur, karısı Deianeria elinden. Haşmetlu savaşçı, Deianerayı bırakıp gittiği seferde aşık olduğu İole'yi karısının yanına yollayınca Deianera da kocasına zehirli bir gömlek yollar! Herakles şüphelenmez, gömleği giyer ve o anda korkunç acılar çekmeye başlar. Sonunda duyduğu ıstıraba dayanamaz, bir odun yığınını

ateşe verip kendini içine atar, böylece yaşamına son verir. Belki de bu olayın öcünü almak için yüzyıllar sonra ortaçağda din adamları dokuz milyon cadıyı patriarkal dinlerine baş kaldırdı diye odun yığınlarının üzerinde yakacaklardır.

Kadınların sevgisi ve nefreti ne biçim bir güç ama. Tanrılara kafa tutan kahramanlar bile bu güce yeniliyor. Nedense birden aklıma "su"cu Ergun Göknel ile "hu"cu Müslüm Gündüz geldi. Onlar da birçeşit yanmadılar mı?

Biri bir kadının aşkından, diğeri nefretinden...

AMAZONLAR

Yine ilkçağlardayız... Yiğitliğin can almak ile eş tutulduğu; babaerkil Yunan tanrılarının aşık oldukları ölümlü kızların ırzına geçtiği; kahraman erkekler ülkeler fethederken karılarının evde gergef işledikleri çağlarda... O çağlarda ki Atinalı kadınlar fikri sorulmaksızın evlendirilir, kocası boşadım deyince dul kalır, yanında yaşlı bir köle olmadan sokağa çıkamaz, eşinin arkadaşları ile sofraya oturamaz, oy kullanamaz, eğitim göremezdi. Anadolu'da İon kadınları ise erkekler ile aynı mekanı paylaşıp felsefe tartışmalarına katılırlar, spor karşılaşmalarında boy gösterirler, günümüze dek gelmiş eserler verirlerdi. Örnek mi? İşte size kadın özgürlüğünün ilk neferlerinden Miletos'lu (Milet) Aspasia. İşte Lesbos'lu (Midilli) kadın şair Sappho. İşte dünyanın ilk kadın amirali Halikarnassos'lu (Bodrum) Artemissia.

O devirlerde Anadolu matriarkaldi. Kral ölünce taht erkek çocuğa değil, kraliçenin evlendiği erkeğe geçerdi. Öyle ilerlemişti ki uygarlık buralarda. Ters açıların eşitliğini hesab eden Thales; "Ay ve güneş tanrı değil kütledir" dediği için Atina'lı Perikles tarafından ölüme mahkum edilen Demokritos; "Kimse aynı denizde iki kez yıkanamaz" sözünün ve diyalektiğin babası Heraklitos... Hep Anadolu'nun, ana tanrıça dininin hüküm sürdüğü uygarlıkların yarattığı insanlardı. Bu insanlar ki patriarkal Yunan siteleri sağa sola kanlı akınlar düzenlerken, güneş tutulmasını hesab etmişlerdi.

Üstün bilim adamlarını yaratan toprak, kadınlık bilinci ile, dişi bilgeliği ile öylesine doluydu ki, sonunda benzersiz bir kavim de getirdi dünya yüzüne. Kadının kendine yetmesinin, hatta er-

keğe üstünlüğünün simgesi sayılan bir kavmi; tüm dünyanın kıytırık Hollywood prodüksiyonları ile kendine maletmeye çalıştığı bir kavmi; analık ve savaşçılığı birbirine karabilmiş bir kavmi, yani Amazonları doğurdu Anadolu...

Kapayın gözlerinizi; dalın derinlere; ve şimdi çoktan unutulmuş çağlara doğru akıtın bilincinizi: Bakın; dikkatle bakın şu dalgalarla boğuşarak ilerleyen gemiye. Argo gemisi değil mi o? Mitolojik Altın Post'u aramak için Karadenize açılan eski Yunan'ın en "erkek" kahramanları ile dolu Argo gemisi? Küpeşteye yaslanmış ufuklara bakan Truva katili Akhilleus'un babası kral Peleus değil mi? Sancak tarafında kılıçlarını parlatan iki erkek Zeus tarafından yıldız yapılarak ödüllendirilmiş Kastor ve Polydeukes'un ta kendileri. Peki şu parlak(!) delikanlı Hylas'a ayaklarını yıkatan Herkül'den başka kim olabilir? Evet bunlar onlar; gördüğünüz gemi Yunanın en ünlü kahramanları ile dolu Argo.

Ama o ne? Neden birden sessizleştiler? Hepsinin gözlerine çöken bu tedirginlik de neyin nesi? Nereye geldiler? Yoksa? Tamam; doğru tahmin ettim. Amazon ülkesinden geçmekteler. Onlar da tüm öteki gemiler gibi korku içinde soluklarını bile tutup sessizce süzülüp gitmeye bakıyorlar. Ve destanlara şerefle(!) yazdırıyorlar o günü: "Altın Post serüveni için yola çıkan yiğitlerle dolu Argo gemisi, Amazonlar diyarından ses çıkarmadan, uzaktan geçti" diye...

Amazonlar öyle çekici bir konudur ki, tüm batılı yazarlar onların yaşadığı bölgeyi Anadolu'nun dışına çekmeye, böylece ucundan da olsa kavmi kendilerine mal etmeye çalışırlar. Bu nedenle ülkelerinin Kafkas etekleri, Trakya, güney İskitya veya Tuna ağzı olduğunu kanıtlamaya uğraşıp dururlar. Oysa ünlü araştırmacı Azra Erhat "adlarına Anadolu'nun hemen her yanında rastlanmasının bunları yalancı çıkarttığı" konusunda okurunu uyarmaktadır.

Batılı araştırmacılar ne denli yıkılacak olsalar da- birçok ünlü antikçağ yazarı onların Kappadokia'da yaşadığı üzerinde fikir birliği etmektedir. Strabon "*Coğrafya*" adlı başyapıtında, yaşadıkları Anadolu toprağının bitki örtüsüne varana dek bilgi vermekte; Pindaros da "Amazonların mızrakları ile uzaklara erişen

bir Syria ordusunu sevkettiğini" anlatırken bölgelerinin Themiskyra'da olduğunu açıkça işaret etmektedir. Ama durun, hemen kaş kaldırmayın Türkçe olmayan Themiskyra lafını duyunca; Themiskyra sadece bizim Terme'dir. Zaten başkentleri olan Thermodon'un adını aldığı Thermodon nehri de tanıdık bir nehirdir; bu nehir Terme çayından başka birşey değildir. Kısaca özetlemek gerekirse Amazonların bölgesi Çarşamba ve Ünye arasında kalan bölgedir. Yani basbayağı Samsunludur Amazonlar.

Bence Amazonları bu denli popüler kılan en önemli özellik onların erkeklere olan yaklaşımı. Yunanlı yazar Aiskhylos'a "Savaşçı Amazonlar, erkek düşmanları" dedirtecek kadar karşıydılar maskuleniteye. Belki de savaş tanrısı Mars ile perilerin en uyumlusu Harmonia'nın kızları olduklarından bu karakterdeydiler. Av ve savaş ile uğraşarak yaşayıp, erkeğe gerek duymazlardı. Ama onların bile soylarını sürdürebilmek için karşıt cinse ihtiyaçları olurdu. Yine de bu "zaaf"ları yüzünden asla erkeklere boyun eğmediler, onları gerektiği konumun dışına çıkarmadan yaşayabildiler. Dilerseniz şu erkek konusunu biraz daha derin anlatayım:

Amazonlarda önceleri erkekler kavim içinde yer alırdı. Ancak sadece köle ve uşak olarak... Canları isteyince onları diledikleri(!) gibi kullanırlar, ardından ellerine süpürgeyi tutuşturmaktan da geri durmazlardı!

Üstünlüklerinin kaynağı ise dinleri idi. Anadoluda İÖ.8000 yılından -eşdeyişle- ilk insanlardan beri çeşitli isimler altında tapınılagelen Anatanrıça'nın en ateşli müritleriydiler. Köklü bir inanç, bir topluluğa biçim veren en önemli etkenlerden değil midir? Bu nedenle kavimde yaşayan erkekler de kadın üstünlüğüne inanır, kendilerinin kadınların işini görüp, döllemeye yarayan bir detay olduklarını düşünürlerdi. Oysa birgün topluluğa bir yolcu geldi ve Zeus adlı bir erkek tanrıdan söz etti. Söylediğine göre bu dinin hüküm sürdüğü diyarlarda üstün olan erkekti. Yolcunun sözlerini duyan erkekler "errrrkeklenmeye" ve kadınları geride bırakıp sefere çıkmayı istemeye başladılar. Artık gündüzleri karılarına habire "ev işlerinden çok yoruldukları"ndan yakınıp, geceleri yatarken ise başlarının ağrıdığından şikayet etmekteydiler!

Amazonlar da baktılar ki durum dayanılır gibi değil; bir gün en fazla "dırdırlanmaya" başlayan erkekleri kılıçtan geçirdiler, cinsel organlarını kesip tanrıçalarına adadılar (Anatanrıça tapımında sıklıkla görülen bu eylemden "Tanrılar Kan İstiyor" adlı yazıda söz etmiştim). İyi hizmet edenlere ise dokunmadılar, sadece kolunu bacağını kesip sakat bıraktılar. Tabii ki yine de bazı alanlarda çalıştırmaya(!) devam ederek... Ama o günden sonra topluluklarını yeni erkeklere de bütünü ile kapadılar.

Gelgelelim zaman içinde sakat erkekleri beğenmez oldular. Bu nedenle bir süre de savaşta esir aldıkları askerler ile gönül eğlendirip sonra onları öldürerek yaşamaya çalıştılar. Ancak asker oldukları için düşmanla yatmak; kadın oldukları için ise sevişikleri adamı öldürmek bir süre sonra zor gelmeye başlamış olacak. Ama serde dişilik de var, yani bazı gereksinimler laftan anlamıyor. Onlar da kolayını buldular. Yılın belli zamanlarında Gargaria'ya (aşağı yukarı Çanakkale dolaylarındaki Küçükkuyu) sefer düzenler, oradaki erkekler ile çiftleşir, doğan erkek çocuklarını gerisin geriye götürüp sınıra bırakarak babasına teslim eder, kız çocuklarını ise bir savaşçı olarak yetiştirmek üzere yanlarında alıkoyarlardı.

Amazonlar kız çocuklarını kendi törelerine göre yetiştirirlerdi yetiştirmesine, ama bu "eğitimin" kolay olduğunu kimse söyleyemez. Hayır, hayır; sadece savaş sanatını öğrenmenin zorluklarından söz etmiyorum; anlatmak istediğim kızlara uygulanan bir zorunlu eylem, ya da ameliyat: Amazonlar kız çocuklarının sağ göğsünü -daha küçüklükten- keser, yerini ateş ile dağlarlardı. Bunu yapmalarındaki başlıca amaç ise en fazla kullandıkları savaş aleti olan yayı rahat gerebilmeleriydi. Zaten Anadoluda kullanılan çok eski bir dilden gelen isimleri, "A"=olumsuz ek, yok anlamında (Alfa privatif), mazon=göğüs; eşdeyişle göğsü yok, göğsünü kesmiş olan manasındadır. Oysa ilkçağ sanatçılarının onları tasvir eden eserlerinde hiçde böyle bir görüntü olmaması bu savı yalanlamaktadır. Bu nedenle kimi araştırmacılar "A" harfinin Alfa prefix: yani arttırıcı değerde kullanıldığını savunmuşlar; bu nedenle isimlerinin geniş ve güçlü göğüslü anlamına geldiğini öne sürmüşlerdir. İsim kökenleri ile ilgili bir başka te-

ori ise Amazon kelimesinin "maza" eski kafkas dilinde "ay" anlamına geldiğinden taptıkları ay tanrıçası ile ilintili olduğudur.

Ok ve yay en sıklıkla baş vurdukları savaş aleti idi. Bunun yanında mızrak, kargı ve kılıç da kullanırlar, başlarına ise miğfer giyerlerdi. Amazonların en meşhur savaş aleti ise günümüzde onların simgesi haline gelmiş olan Labris, yani çift yüzlü baltaydı. Aslında bu Labrisi anlatma işi uzun; çünkü Labris'in kökeni araştırmacılar tarafından incelenip böylelikle kimi teoriler kanıtlanmaya çalışılıyor. Biz ise sadece onun Hititlerde yaygın bir şekilde görüldüğünü, Giritlilerce de kullanıldığını, ama sözcüğün Girit dilinden olmayıp, Anadolu krallıklarından Lydia ve Karia lisanından geldiğini, Etrüsklere dek taşındığını söyleyerek konuyu geçelim.

Bu savaşçı kadınların bir diğer önemli özelliği de yaya olduğu kadar at üzerinde de savaşmalarıydı. Buna özellik diyorum, çünkü o zamana dek at sadece arabaya koşularak kullanılmaktaydı. Anadoluda atları binek hayvanı olarak kullanmanın ise Amazonların bir buluşu olduğu söylenir. Hatta "centaur" (at adamlar) mitosunun Amazonları at üzerinde ilk görerek onları farklı bir canlı zanneden Yunanlılardan kaynaklandığı yazılıdır mitoloji kitaplarında.

Amazonların kendilerine özgü olan ikinci silahları ise Pelta, yani yarımay şeklindeki bir kalkandı. Pelta'nın modelinin -aynı isimlerinin etimoloji teorilerinde olduğu gibi- taptıkları Ay tanrıçasından geldiği de söylenmekte.

Amazonların güçlerinin kaynağı olduğunu söylediğimiz anatanrıça aslında bir ay tanrıçasıydı. Çeşitli zamanlarda çeşitli isimler alsa da temelde hep "ay"ın astrolojik niteliklerini yansıtan bir tanrıçaydı bu. Annelik, besleme, doğum, kadınlık, hisler, sevgi, vericilik, bereket vb. onun nitelikleriydi. Bu tanrıça önceleri Kibele olarak adlandırılırken, giderek Artemis'in ismini aldı. Ama asla Yunan pantheonundaki Artemis değildi Anadolulu anatanrıça; çünkü ataerkil Yunan dininden gelen Artemis bakire olduğu halde, anatanrıça doğurganlığı temsil ederdi. Efes'e gidenler muhakkak Arkeoloji Müzesinde görmüşlerdir bal peteği gibi göğüslü, uzun etekli Artemis heykelini. Zaten Amazonların aslında hiçde erkek gibi olmadıkları; tersine -farklı ve alışılma-

dık da olsa- dişiliklerinden birşey kaybetmedikleri taptıkları tanrıçadan da bellidir kanımca. Burada dişilik ile seksilik sözcüklerini karıştırmamak gerekir. Evet, belki de çekici kadınlar değillerdir, ama kadın ruhu taşımadıklarını söylemek de çok zordur. Bu konuda işte bir kanıt daha: dişi olmasalar yanlarında alıkoydukları kız çocuklarını nasıl yetiştirirlerdi? Bunlara ek olarak bence giyimleri de asla erkeğe benzemediklerini ispat etmektedir. Onlar hiçbir zaman Amerikan filmlerindeki gibi erkeksi kıyafetler ile yaşamadılar. Tam tersi savaşırken bile kısa ya da uzun etek giyerlerdi. Antikçağ sanatçıları tarafından genelde sağ omuzdan inen, belden geniş bir kemer ile bağlı, kısa bir gömlek ile tasvir edilmişlerdir.

Yunan tanrılarının tümüne düşmandılar. Zaman zaman babaları olan Ares'e taptıkları söylense de, bu konuda kesin bir kanıt asla bulunamamıştır. Oysa Anatanrıça'nın müritleri olduklarının öyle çok kanıtı vardır ki... Örneğin Artemission... Efes'deki dünyanın yedi harikasından biri sayılan ünlü Artemis tapınağı yani... Hani günümüzde İngilizlerin kaparozlayıp British Museum'a taşıdıkları, ülkemizde sadece bir sütun bıraktıkları Artemission... Dünyanın yedinci harikasının yerine, Türk halkının "İngiliz çukuru" diye adlandırdığı bataklığın kaldığı Artemission... İşte adı anılan görkemli mabedin ilk halini Amazonların yaptığını söylemiştir Pausanias. Onların bu ilk tapınakta tanrıçaya kurbanlar sunduklarını da anlatmıştır. Ünlü yazarın anlattığına göre zaman içinde inşa edilen muhteşem mabette, Amazonlara saygı olarak bir Amazon anıtı vardı. Buradaki heykelleri de ilkçağın en ünlü heykeltraşları yontmuştu.

Pausaias Amazonların dini hakkında çok bilgi vermiştir. Örneğin Anatanrıçanın ilk rahibeleri olan savaşçı kadınları anlatırken onlara bir çeşit arı olan Melissa dendiğinden de söz etmiştir. (Bu arada Anatanrıçanın çok göğüslü heykelini hatırlayın. Göğüs dediğim bu çıkıntıların ne olduğu tam olarak bilinemediğini de hemen söyleyeyim. Bu konuda teori çok. Kimi araştırmacı göğüs diyor, kimisi testis, kimisi de bal peteği. Peki, rahibe-Amazonlara bir çeşit arı adı verilmesi bu çıkıntıların niteliğini açıklamıyor mu sizce de?).

Pausanias'ın anlattığına göre dinsel törenleri Hippo adını

alan başrahibe yönetirmiş. Savaşçı kadınlar Anatanrıça heykelinin çevresinde silahlarla dans ederler, ardından da koro oluşturup şarkı söylerlermiş. Zaten bu dans bölümünden İskenderiyeli şair Kallimakhos da söz etmiş. Yazdığına göre Amazonlar Artemission'un ilk halinde, tanrıçaya diktikleri heykelin çevresinde silahlar ile dans yaparlarmış. Öyle bir dansmış ki bu, birbirine vuran kalkanların sesi ta Sardes'den (Manisa) duyulurmuş.

Amazonların en önemli üç kraliçeleri Yunan tradisyonunun "en bi kahraman" üç erkeği eli ile öldürülmüşlerdir. Bu, mit yazarlarının ballandırıla ballandırıla anlatageldiği bir konudur. Truva katili Akhilleus; tıpkı tanrıları gibi, kadınları kaçırıp ırzına geçmeyi bir alışkanlığa dönüştürmüş olan Theseus ve gelir gider akıllı şorolo Herakles (sakın ola ki Hollywood palavralarına bakarak Herkül hakkında karara varmayın) üç Amazon kraliçesinin canını almışlardır. Üç kraliçeyi yine her zamanki üç kahramanın öldürmesi ne büyük tesadüf değil mi?

Öncelikle Penthesilea diyelim: Güzellikte tanrıçaları kıskandıran kraliçe, Akhilleus eli ile ölmüştü; Truva savaşında, şehri yağmacı Yunanlılara karşı korurken. (Hala görmedinizi mi Truva'yı? Yahu orada gerçek atalarımız kan döktü, bu ne algısızlık. İlgisizliğimizin en çarpıcı biçimini Ören'e gidince görüyorsunuz: Kazıyı finanse eden Almanlar orada hemen ufak bir müze kurmuşlar. Doğaldır ki bu müzeciğin içindeki bilgilerin 3/4ü Almanca. İnsan etrafına bakınca yaban ellerindeyim sanıyor. İşin komiği adamların sayfa sayfa bastırıp astıkları açıklayıcı yazıların çoğunun Türkçesi yok. Fotoğraflara bakıp bakıp resim sergisi gezermişçesine dolaşıyorsunuz etrafta. Gidip bir kendi gözlerinizle görün. Belki Mayıs ayında Çanakkale'nin nefis olduğunu söylersem ilgi uyandırırım. Hem arkeologlar bulamadı ama -kim bilir- belki sizler bulursunuz Pentesilea'dan mistik bir esinti. Benden hatırlatması).

Ares ve Otrere'nin kızı idi kraliçe. Truva savaşı sırasında Kral Priamos'un biricik oğlu ölüp de savaş kaybedilmeye başladığında hemen ordusunu toplayıp kentin yardımına koştu. Oysa önceleri Priamos ile savaşmıştı ama kin gütmedi, ordunun başına geçti, büyük başarılar kaydetmeye başladı. Kuşkusuz ki *İlyada*'nın bu bölümleri bir Atinalı tiran tarafından sansürlenip

metinden çıkarıldığından asla elimize geçmedi. (Dileyen bu konu ile ilgili Yakılan Kitaplar yazımın ilk bölümünü okur). Sonunda Akhilleus ile teketek karşılaştı ve doğal olarak göğsünden vurularak öldürüldü. Akhilleus yüzü maskeli bu düşmanının kim olduğunu merak edip maskeyi çıkarınca kraliçenin güzelliğine aşık oldu ve ağlamaya başladı. Bu durumun garabetine gülen çirkin Thersites'i de öldürmeyi ihmal etmedi kahraman. Daha sonra Akhilleus da ölünce Amazonlar komutanın mezarına saldırdılar ama bu kez de Akhilleus'un ruhu hortladı ve yine Amazonları geri püskürttü. (Akhilleus'un hortlamaya ne meraklı olduğunu Tanrılar Kan İstiyor adlı yazıda anlatmıştım).

Sıra Hippolyt'de... Kitaplar ünlü Yunan savaşçılarının bile onunla savaşmaktan çekindiğini yazıyor. Onu öldüren de Herkül. Kraliçenin, babası Ares tarafından verilmiş bir sihirli kemeri var. Kahraman bunu çalmaya gidiyor. Oysa kraliçe onu iyi karşılıyor ve neden kemeri istediğini soruyor. Herakles'in açıklamaları (ki bu uzun bir hikaye) karşısında ikna olunca kemeri kendi isteği ile vermeye razı oluyor. Oysa Herakles'in düşmanı Hera ordunun içine kuşku sokuyor. Amazonlar kraliçelerinin zor durumda olduğunu sanıp Herkül'e saldırıyorlar. Biçare Herkül de ne yapsın? Çaresiz, Hippolyt'i öldürüveriyor. Amazonlar da bozguna uğramış bir biçimde kurmuş oldukları Artemission'un ilk haline sığınarak canlarını kurtarabiliyorlar.

Kraliçe Antiope'nin başı ise Theseus ile derde girmiştir. Ama bu kez tatlı bir dert. Hoş, bağımsız ve savaşçı bir kadının evlenip, evinde habire sefere giden kocasının yolunu gözlemeye başlaması ne kadar tatlı olur bilinmez ama neyse. Kraliçeyi, Amazonlar ile savaşmaya gelen Theseus kaçırıp evlenmiş. Bir de çocukları olmuş. Antiope'yi kurtarmaya Atina kapılarına dek gelen Amazonlar ise yenilmişler.

Bir başka kraliçe olan Thalestris ise büyük İskender'e kendi isteği ile teslim olması ile meşhur. Ondan bir çocuk istediğini açıkça söylemiş komutana. "Kadınların en asili ile erkeklerin en asilinin birleşmesinden daha doğal ne olabilir?" demiş.

Tanınan son kraliçe ise Myrina. Çok iyi ata bindiği için lakabı "çok sıçrayan Myrina". İzmir şehrinin kurucusu olduğu söyle-

niyor. Mezarı Truva'da, ama bulunamamış. Oralara gitmişken bu konuda da sezgilerinizi kullanın derim.

Bu Myrina'nın savaşları Amazon tarihinde hayli önemli yer tutmakta. Örneğin ünlü Atlantis'lileri yenmiş ordusu ile. 3.000 yaya, 20.000 atlı ile başkenti almış. Ama tüm Atlantis'liler teslim olunca onlara bir kent kurup şehre adını vermiş. Sonra savaşçı soy Gorgolara da saldırmış bu dişi kumandan. Ardından Libya ve Mısır'a geçmiş, oraları fethedip Arabistan ve Suriye yolu ile Anadolu'ya gelip Kilikya'lıları yenmiş, Toros dağlarını aştıktan sonra Phrygia'dan geçerek Bakırçayı kıyılarına gelmiş ve Berama ovasına yerleşmiş.

Genelde Amazonlar tüm Anadolu'da cenk etmişler, Yunanistan'a dek sokulup Atina önünde savaşmışlar. Frigyalılar ve Likyalılarla olan çarpışmaları da çok meşhur. Özellikle bu Likya seferinde yine ünlü Yunanlı komutanlardan Bellerophontes'in bizzat gelip onlarla uğraşmasını mitologlar anlata anlata bitiremez. Bellerophontes şu ünlü Pegasus'un sahibi. Pegasus'u ise hepiniz tanıyorsunuz ama ne acıklı ki alakasız bir yerden: Benzin istasyonlarında gördüğünüz kanatlı atın ta kendisi Pegasus. Mitleri ne pespaye yollarla öğrendiğimize bakıyorum da şaşıyorum. Şu Amazonlar "garp illerinin" bir yerlerinde olacaktı da adamlar kimbilir turist çekmek için ne çığırtkanlıklar yaparlardı. Bizde ise öz kültür mirasımızı değil Avrupaya satmak, ondan kendimiz bile habersiziz. Bu arada yeri gelmişken mavallar ile martavalları uyku ilacı şeklinde genç beyinlere pompalayan eğitim sistemimizi saygı ile selamlarım! İçinden sayısız bilgi edinilebilecek eski bir din olan Yunan mitolojisi eğitim programına alınmayıp, halka masal olarak yansıtıldığı sürece Pegasus'u daha çok kimse Mobil'in amblemi olarak tanır.

Peki gerçekte kimdi bu Amazonlar?

Çoğu araştırmacının Amazonların bağımsız bir kavim değil, Hititlerin savaşçı kadın rahibelerinin mit sayfalarına geçmiş bir hali olduğuna inandığını söyleyerek başlayayım. Yani bu adamlar demekte ki aslında Amazon filan yok, ama Hitit dininin savaşçı rahibeleri var. Bunlar silah taşıyıp, savaşa katıldıkları için tarihe ayrı bir kavimmişçesine geçmişler. Bu teorinin en önemli

savunucuları ise araştırmacı yazar Azra Erhat ile Türk ulusunun yüz aklarından Halikarnas Balıkçısı.

Adı geçen savı öne sürenlerin en önemli kanıtı günümüzün Fatsa'sında olan Amazonların başkenti Themiskyra kentinin Hitit imparatorluğunun göbeğinde olduğu. Ardından Amazonların başlıca savaş silahı olan Labris'in (iki yüzlü balta) Hitit kabartma ve haykellerinde sıklıkla betimlenmesi. Ayrıca Hitit anatanrıçasının kuleli başlığının Greklerce Amazon külahı olarak heykellere konmuş olması da Hitit-Amazon ilişkisini güçlendiren bir başka kanıt.

Bir başka grup araştırmacı ise Amazon diye bir kavmin hiç olmadığını, uzun saçlı savaşçı İskit'leri gören Yunanlıların onları kadın sandığını öne sürüyor. Ama bu konudan kanıt yok denecek kadar az.

"Amazonlar yoktur"cular genelde kadınların asla bir başlarına var olamayacaklarını öne sürüyorlar ve soruyorlar: "Neden tarihte başka benzerleri yok" diye... Oysa var... Amazon nehri adını nereden aldı sandınız? İşte hikayesi: 1550 yılında İspanyol kaşif Francesko Orellana ünlü Pizzarro ve Gonzalo ile birlikte Peru'ya gider. Cordillera'nın doğusunda Napo'ya dek olan bölgeleri keşfeder. Bir ara yiyeceksiz kalır grup. Ünlü kaşif tek başına daha içerlere girer ve Maranon nehri kıyılarında saldırıya uğrarlar; kadın savaşçılar tarafından... Kaşif ve adamları bu ordudan o denli etkilenirler ki nehre Amazon nehri adını verirler.

Çoğu mitolog ise olaya farklı şekilde bakıyor ve Amazonların gerçekten yazının henüz bulunmadığı bir çağda yaşadığını savunuyor; ünlü antikçağ tarihçisi Heredot ve coğrafyacı Strabon'un onlardan söz etmiş olmasını kanıt sayıyorlar. Yapılacak olan ise mite inanıp oralarda kazı yapılmasına paraca destek verecek babayiğit bir finansör bulmak. Zaten Truva da böyle keşfedilmedi mi? Amatör arkeolog ve maceraperest Scheilmann elinde İlyada ile kazı yapmaya geldiğinde "baba" bilim adamları hazrete yarı deli diye baktı. Adam ise yılmadı, "efsane gerçekle başlar" diye yırtına yırtına, yöreyi cahilce kaza kaza Truva'yı buldu. Böylece Homeros'un uydurmasyonu sanılan hikayenin gerçek olduğu ortaya çıktı. Hal böyle olunca önceleri sadece alay eden "büyük adamlar" aletedevat hemen Truva'ya koşup

kazıya başladılar. Ama çok geçti; çünkü bizim amatör alt kattaki Truva kentlerine onulmaz zararlar vermiş ve kral Priamos'un hazinesini ülkesine kaçırmıştı. Ha, aklıma gelmişken; Almanların kurduğu müzecikte hazineyi görebilirsiniz. Tabiidir ki sadece resmini! Hemde Scheilmann'ın metresinin fotoğrafında, tabiiki kadının boynunda! Diyorum ülkemin topraklarından sökülüp alınan bu değerler bari bir müzede sergilenseydi. Bizim ata yadigarları süs eşyası olarak kullanılıyor...

Peki, Amazonların diğer anaerkil kadınlardan farkları neydi? Evet, Anadolu matriarkaldi ama buralarda bile önder olan hep erkeklerdi. Amazonlar erkeksiz olmayı nasıl başarmıştı?

Bence onları erkeklerden bağımsız kılan bizzat erkek işlerini yapabilmiş olmaları (ki bunun içinde erkeklerle cenk etmek de var), fakat annelik gibi dişi vasıflarını asla kaybetmemeleriydi. Eşdeyişle soyu sürdürme yetisinden soyutlanmadıkları halde, erkeğin -kol kuvvetine- de sahip olmuşlardı. Kas kuvveti en değerli güç biçimiydi o zamanlarda. Hoş, belki de hâlâ da öyle değil mi? Bakın adliye koridorlarına, öğrenci olaylarına ya da trafiğin en yoğun olduğu saatlerde yollara. Birbiri ile yumruklaşan ne çok insan var hâlâ çevrede. Bu nedenle günümüzde bile son sözü finans ya da akıl gücünün söylediği, kol kuvvetinin hiçbir "kıymet-i harbiye"sinin kalmadığı rahatlıkla öne sürülebilir mi?

Yine ipin ucunu kaçırdım, hemen konumuza döneyim..

Bu konuda teori çok ama ben aklıma en çok yatandan söz etmek istiyorum: Bu varsayımı ilk duyduğumda beynimde mite ilişkin herşey yerli yerine oturdu. Sanırım size de öyle olacak:

Teori Amazonların sadece kadınlardan oluşmadığı! Yok, yok; aralarında erkekler vardı da denmiyor bu varsayımda. O zaman ne mi deniyor? Evet bu ilginç varsayım Amazonların arasında hem hadım erkeklerin, hemde kısırlaştırılmış kadınların bulunduğunu öne sürmekte! Evet, yanlış duymadınız. Yani Amazonlar bir anlamda transseksüel bir topluluk! Zaten Anadolu, cinsiyetin çok karışık olduğu bir bölgedir. Bu konu size ilginç geldi ise Antik Çağda Homoseksüellik adlı yazımı hatırlayın derim. Günümüz Türkiye'sindeki Avrupa satandartlarına karşı ezici bir üstünlüğü olan travesti sayısının nedeni ne sanıyordunuz? Bence kökeni geçmişteki bu "karışıklığa" dayanıyor.

Teoriyi biraz açalım:

Yaşadıkları bölgedeki kavimlere bakılırsa bu savın yabana atılamayacak olduğu ortaya çıkıyor. Güneydoğularında din-devleti olan Komana var. Bu küçük devletçik Enyo-Ma adlı savaşçı bir tanrıçaya tapıyor. Enyo-Ma'nın savaşçı kadın rahibeleri var. Yani bu şehir devletinde erkeksi kadınlar bulunmakta. Komana'nın tam yeri ise Tokat. Amazon diyarı olan Samsun ile Tokat arası ne kadarcık ki?

Öte yandan mitoloji sayfalarında Amazonlar yaptıkları akınlar ve kent/tapınak kurma çalışmaları nedeniyle Troia (yani Çanakkale) dolaylarında uzun süre yaşamışlar. Bulundukları yer Lidya'ya çok yakın. Athenaios ise Lidya'lıların kadınları kısırlaştırabilen ilk ulus olduğunu yazmış. Yani yine çevrelerinde erkeksi kadın gruplar var.

Amazonların resimlerinde başlarında sıksık Frigya başlığı görülüyor. Bu nedenle kimi araştırmacılar ise onların Frigya tanrıçası Kibele'nin savaşçı papazları olduğunu öne sürmüşler. Erkeklerin Kibele papazı olmaları için koşul ise cinsel organlarının kesilmesi. Bir erkek hadım edildiği zaman adalelerinin inceldiği, sakallarının azalıp, saçlarının gürleştiği ve sesinin inceldiği ise bilinen bir gerçek. Görülmekte ki çevrelerinde bu kez de kadınsı erkekler var.

Özetle onların varlıklarını sürdürdükleri öne sürülen zamanda, bulundukları bölgede cinselliği karışık bir dolu insan grubu var. Bu nedenle Amazonların bu grupların akıllarda kalmış bir kalıntısı veya bu insanların meydana getirdiği bir kavim olduğunu öne sürmek zor değil.

Şimdiye dek Amazonların ne müthiş bir kavim olduğunu anlatıp durdum. Erkek, merkek vız gelmiş onlara... Acaba?

Yazım boyunca için için okuduklarına gıcık olmuş kişiler var ise onlara iyi bir haberim var. Amazonların sonunu dolaylı yoldan da olsa yine erkekler getirmiş. Daha doğrusu Amazonların -çoğu normal insan gibi- karşı cinse duydukları o karşı konulamaz gereksinim... Amazonlar da sonunda erkekler ile kurdukları yerleşik düzen sonucu aile içinde eriyip gitmişler. Bunu Heredot anlatıyor. Tarih 4. kitap 110-117'de. Şöyle diyor büyük usta:

Amazon'lar en sonunda Yunanlılar tarafından yenilip gemile-

re doldurulmuşlar. Ama denize açıldıklarında savaşçı kadınlar Yunanlıların üzerine saldırarak onları öldürmüşler. Oysa gemi kullanmayı bilmiyorlarmış. Bu nedenle rüzgar ve dalgaların kendilerini götürdüğü yere dek sürüklenmişler. Sonunda gemiler İskit illerinde karaya vurmuş. Amazonlar da durur mu? Hemen oraları yağmaya başlamışlar. İskitler ise ne olup bittiğini birtürlü anlayamıyorlar, genç ve zorlu erkeklerden oluştuklarını düşündükleri bu askerlerin kimliklerini bir türlü çözemiyorlarmış. Sonunda çarpışmalar sırasında bir Amazon ölünce onun cesedinden anlamışlar rakiplerinin kadın olduğunu. Hemen bir toplantı yapıp karar almışlar: En gençlerinden bir grup, Amazon kampının yanında kamp kurmuş ve onlarla asla savaşmamış. Kadınlar saldırırsa kaçıp; gerilerlerse izlemişler. Sonunda Amazonlar anlamışlar ki İskitlerin kendilerine bir zararları dokunmuyor, onlar da saldırmaktan vaz geçmişler. Öte yandan bu delikanlıların kendilerine benzemeleri de Amazonların onlara bir çeşit dostluk göstermesine neden olmuş. Çünkü her iki kavimin de at ve silahtan başka şeyleri yokmuş, her ikisi de av ve yağma ile yaşıyorlarmış. Sonunda İskit'ler bakmış ki demir tavına gelmiş, tuvalet için kamptan ayrılmış bir Amazonu bir İskit yere yatırmış! Olanlardan kadın da hoşlanmış olacak ki işaretle ertesi gün yanında bir arkadaşını getirmesini istemiş; ve böylece "İskitler geri kalan Amazonları insanlaştırmaya koyulmuşlar" Sonunda kamplar birleşmiş tabii ki. Amazonlar İskitçeyi sökünce konuşmaya da başlamışlar bu iki savaşçı kavim. Delikanlılar Amazonlara birlikte ülkelerine dönmeyi önermişler, onlara geride bıraktıkları aileleri ile mal ve mülklerinden söz etmişler. Ayrıca Amazonların üzerlerine karı almayacaklarına söz de vermişler. Ama Amzonlar kabul etmemişler. Kendilerinin diğer kadınlara benzemediklerini, o kadınların kadın işi yaptığını, arabalara kapanıp oturduğunu, ava gitmediklerini söylemişler. Bu yüzden anlaşmalarının olanaksız olduğunu anlatmışlar yeni kocalarına. Delikanlılar ise bakmışlar ki başka çıkar yolu yok, kasabalarına dönüp mallarını almışlar ve birlikte Tanais'i geçip, üç günlük bir yoldaki ülkeyi yurt edinmişler.

Heredot'un anlattıkları özet olarak böyle. Ünlü tarihçi olayı şöyle bitiriyor: "O zamandan beri ve bugün de o kavmin kadın-

ları büyükanneleri gibi yaşarlar. Kocaları ile beraber ya da yalnız başlarına ata binip ava giderler ve savaşa girerler ve erkekler gibi giyinirler" 4. kitap 116.

Kimi araştırmacı "Ah, minel aşk" diyor... "O aşk var ya, o aşk; Amazonların bile sırtını yere getirmiş sonunda" diye devam ediyor. Kimiyse "Aşk da, seks de insan soyunu sürdürmemiz için doğa ananın bize yutturduğu birer dolma; Amazonlar da bu içgüdüye yenildiler" diye düşünüp yazmakta. Oysa ben derim ki bu savaşçı kadınlar erkek düşmanıyken soylarını sürdürüp, beğendikleri erkek ile zaten yaşıyorlardı. Aşık olup, sevişmek için yerleşik düzene geçmeye gereksinimleri yoktu ki... O zaman kıssadan hisse: Aile kurma içgüdüsü insanoğlunun asla yenemeyeceği bir içgüdüdür. Ama bireysel bağımsızlık da öyle. Tabii her iki cins için de! Bu nedenle Amazonlar bence en güzelini yapmış, ne savaşçılıklarından vaz geçmişler, nede normal bir aileden. Zaten hep söylerim: Şu mitlerden öğrenilecek öyle çok şey varki!..

AŞK TANRIÇASI ŞEYTAN

Lucifer adını ilk duyduğumda "tanrım" demiştim "ne güzel bir isim" Kuşkusuz o zaman Lucifer'ın, Şeytan'ın ta kendisi olduğunu bilmiyordum. Öylesine duymuştum bir yerlerden. Öğrendiğimde de çok şaşırmıştım zaten; çunkü kötülüklerin efendisi Şeytan'ın isminin de kendisi gibi itici olması gerektiğini sanırdım.

Giderek Şeytancılıkta uzmanlaştıkça garip garip şeyler öğrenmeye başladım bu Lucifer hakkında. Hem de tanrının kelamı olan kutsal kitaptan. Zaman içinde Tevrat ve İncil'i okudukça Şeytan'a kimi yerde de Leviathan dendiğini öğrendim. Leviathan'la da ilgili birsüru ilginç bilgiler buluyordum araştırmalarım sırasında. Gerçi bu kez elime geçen bilgiler İncil ya da Tevrat'dan değildi ama çok çarpıcı teorilerdi! Son olarak Şeytan'ın ikizi ile tanıştım paganizmin kutsal kitaplarında. Öyle varsayımlardı ki okuduklarım, şaşkınlıktan dilim tutulmuştu! İşte bu yazımda bu bilgileri sizlerle paylaşmayı istedim.

Lucifer karanlıklar efendisi Şeytan'ın ikinci bir ismidir dedik. Zat-ı muhterem başmelek iken gurura kapılıp kendini tanrı ile eş görmeye başlamış ve cennetten kovulmuştur. Hani insan için için "Adam neden durup dururken ahlakı bozdu?" diyor ama fazla bilgi yok ki bu konuda Tevrat'ta. Bulabildiklerimizle idare ediyoruz. Sesimi kısarak bir şeyler daha fısıldayayım kulağınıza: hiç içinizden bir ses, "Tanrı ilerde asi olacak bir meleği neden başmelek yaptı?" dedi mi. "Lucifer'ın gizli karakterini- haşa sümme haşa önceden bilemedi mi?" demiyor mu? Bir keramet var bu işte; keramet var olmasına muhakkak var da, biz bilemi-

yoruz. Her neyse, bu Şeytan sapıttırmalarını bir kenara koyup konumuza dönelim. (Kuran' 203daki bilgiler ise çok daha açıklayıcı ve mantıklıdır. Bizim kitabımıza göre birgün tanrı insanı yaratır ve tüm meleklerin -şeytan da dahil- ona secde etmesini ister. Şeytan ise kendinin ateşten yaratıldığını ve topraktan yaratılan bu yeni varlıktan daha üstün olduğunu iddia eder; secde etmez insanoğluna. Böylelikle cennetten kovulur. Bakara 34-37; Sad 71-85; Nisa 118-120; Hicr 26 – 40; Ysra 61- 64; Taha 114 – 122; Aref 12-22. Söylemeden geçmek istemedim). Üzerinde durmak istediğim nokta Lucifer'ın Tevrat'taki lakabı. Daha açık bir anlatımla kimliği; okuyalım Tevrat'ı bakalım kutsal kitap Lucifer'den nasıl söz ediyor? Isaiah 14:12-20. 12 Ey parlak yıldız, seherin (sabahın) oğlu, göklerden nasıl düştün! ("How art thou fallen from heaven, o Lucifer, son of the morning" king James version) sen ki, milletleri devirirdin, nasıl yere yıkıldın!13 ve kendi yüreğinde derdin: Göklere çıkacağım, tahtımı Allah'ın yıldızları üzerinde yükselteceğim; ve şimalin sonlarında, cemaat dışında oturacağım:14 bulutların yüksek yerleri üzerine çıkacağım, kendimi yüce Allah gibi edeceğim.15 Fakat ölüler diyarına, çukurun en derinine indirileceksin.16 Seni görenler gözlerini sana dikecekler, senin için düşünüp diyecekler. Dünyayı sarsan, ülkeleri titreten,17 yeryüzünü çöle döndüren, ve şehirleri yıkan, esirlerini evlerine salıvermeyen adam bu mu?18 Milletlerin bütün kralları, herbiri kendi evinde, hepsi izzetle yatıyorlar19 Fakat sen mekruh bir dal gibi, kabrinden dışarı, uzağa atıldın, çukurun taşlarına inen gövdesi kılıçla delinmiş. Ölülerle örtmüşsün; ayak altında çiğnenen leş gibisin.20 Gömülerek onlara birleşmeyeceksin, çünkü kendi memleketini harap ettin, kendi kavmini öldürdün; kötülük işleyenlerin zürriyeti ebediyyen anılmayacaktır"

Lutfen ilk satırı bir kez daha okurmusunuz: "Ey parlak yıldız,..." Yahu Lucifer parlak yıldızmış! Peki karanlıkların efendiliği nerede kaldı? Birde şu söze bakın: "Seherin oğlu"... Biliyor musunuz seher vaktinde, yani tanyeri ağarırken parlayan- eşdeyişle seherle ilgili olan- yıldız hangisidir? Venus! Evet efendim; sevginin, güzelliğin ve uyumun planeti Venus. Aşk tanrıçasına adını veren,

onu sembolize eden Venüs. Nerede şeytan-ür Racimin, nerede aşk tanrıçası. Bu işte bir iş var ama çözemedik gitti...

Sakın "Şeytan hiç güzel olur mu?" demeyin. Lucifer'ın güzelliğini Tevrat da doğrulamakta ve şöyle demekte: Ezekiel 28:12 "Güzellikte tam olan sendin"17 "Senin yüreğin güzelliğinden ötürü yükseldi; parlaklığından ötürü hikmetini bozdun"

Lucifer'ın sabah yıldızı olduğu bilgisi Roma mitolojisinde de aynen yer alıyor. Şafağı müjdeleyen ve günışığını getiren bir tanrı. Zaten Lucifer adının kaynağı Latince. Yazar Ovidius, Metamorphoses adlı eserinin 15:190'ında "Pırıl pırıl atların koşulduğu arabasıyla gelince Lucifer, günün ışıkları vurur evrene" diyor. 11:570 de ise "Lucifer'ı gözle görmek güç geceleyin, gökten çekip gidecek de değil" diye ikinci kez doğruluyor sözlerini.

Roma mitolojisinde Lucifer'ın güzelliği de vurgulanmış. Aynı Tevrat'taki gibi. Hem de oğlu aracılığı ile: Met. 11:270 "Egemendir orda, ne baskı ne suç bilen Lucifer oğlu Ceyx, güzellikte benzeri olmayan, yine izler taşır babasından"

Yunan mitolojisinde ise Lucifer'ın karşılığı Phosporos. Yani fosfor. Parlaklık niteliği burada da aynı kalmış; yine günaçımı (seher vakti) tanrısı. Enteresan olan bir başka nokta ise Lucifer'ın Yunanlılarda da Venüs ile ilişkide olması. Bu kez Phosphoros Venüs'ün kendi değil ama aşk tanrıçasının arkadaşı.

Yunan, Roma mitolojileri ve Tevrat... Farklı üç inanç; üçünde de şeytan Lucifer güzel, parlak ve sevgi planeti Venüs ile ilintili. Bu arada kimisi yarımyırtık laflarla ortaya çıkıp "Lucifer Şeytan'ın düşmeden önceki adıdır, düştükten sonra şeytan olmuştur" nakaratına başlamasın. Lucifer'ın düşmeden önceki adı Lucibel'dir. Bilmeyenlere duyurulur. (İlgilenene bir minik dipnot daha: Uranos (gök) ile Gaia'nın (toprak) birleşmesinden doğan kikloplardan (tek gözlü devlerden) biri olan Arges'in adının anlamı da "ışık saçan" Arges, meşhur Olympos tanrıları ile Titanların savaşında Zeus'a yıldırımı armağan ederek onun galip gelmesine neden olan tip).

Şimdi işin ikinci kısmına geçelim ve şaşırmaya hazırlanalım. Evet, daha da fazla şaşıracağınız bilgiler vereceğim şimdi. Bunların ilki Lucifer'ın adının anlamı; Lucifer ne demek biliyor musunuz? "Işık Getiren" demek. Lucis, yani lux, ışık demek; Ferre

ise tutan. Karanlıkların efendisinin adının anlamı "Işık Getiren!" Üstelik Lucifer Kenan mitolojisine de bu niteliği ile yansımış. Oradaki adı ise Helel ben sharar. Adının anlamı yine ışık getiren, yine sabahın oğlu ve Venüs gezegeni. Tüm bu benzerliklerin dışında farklı olan tek bir nokta, o da Kenan inancında Helel ben Sharar'ın hem saflığın hem de baştanrı El'in oğlu olması. Aynı İsa gibi!

Şimdi durup dururken İsa nerden çıktı demeyin, cevabım hazır, duyunca ağzınız açık kalacak... Bilin bakalım Hıristiyanlığın ilk yıllarında "ışık tutucu" adı kimin için kullanılırdı? Bingo! Bildiniz; İsa peygamber için. Hepsi bu kadar da değil; aynı dönemde İsa da Lucifer gibi Venüs gezegeni ile sembolize edilirdi! Hayır, hayır, bir yanlış anlama söz konosu olamaz bu duruma, çünkü İsa'nın Venüs olduğunu İncil'in Vahiy bölümü 22:16'da peygamberin kendi, 2 peter 1:19'da ise bizzat tanrı söylemekte!

Vahiy 22:16 "Ben İsa, kiliseler için size bu şeylere şehadet etmek üzere meleğimi gönderdim. Ben Davut'un kökü ve zürriyeti, parlak sabah yıldızıyım" (Bu sözler aynı zamanda bir final cümlesidir çünkü beş ayet sonra İncil biter). 2 Peter 1:17" Benim sevgili oğlum budur, ondan razıyım diye bir ses geldiği zaman Allah'tan şeref ve izzet aldı. 18 ve mukaddes dağda onunla beraber bulunurken gökten gelen bu sesi biz kendimiz işittik: 19... gün aşırıp sabah yıldızı yüreklerinizde doğuncaya kadar, karanlık bir yerde nur saçan bir çerağ gibi ona dikkat ederek iyi yaparsınız" Oysa Isaiah 14:12 de "Ey parlak yıldız, seherin (sabahın) oğlu, göklerden nasıl düştün, sen ki, milletleri devirirdin, nasıl yere yıkıldın! 13 Ve kendi yüreğinde derin: Göklere çıkacağım, tahtımı Allah'ın yıldızları üzerine yükselteceğim; ve şimalin sonlarında, cemaat dışında oturacağım:14 bulutların yüksek yerleri üzerine çıkacağım, kendimi yüce allah gibi edeceğim. 15 Fakat ölüler diyarına, çukurun en derinine indirileceksin" denmişti! Bu bilgiler doğultusunda mantık yürütünce... boşverin yürütmemek daha iyi olacak galiba!

Belki de diyeceksiniz ki: "Lucifer, Şeytan olmayabilir, düşen başka bir melektir..." Diyelim ki öyle; ama inanın ki Şeytan'ın bizzat kendisi de ışıklı bir varlık. Kutsal kitap öyle yazıyor. İşte İncil'den iki ayet: Luka 10:18 "Şeytan'ın gökten bir ışık huzme-

si, bir şimşek şeklinde düştüğünü gördüm" Vahiy 9:1 "Gökten yere düşmüş bir yıldız gördüm. Ona cehennemin anahtarı verildi"

Şimdi gelelim Şeytan'ın bir adı olan Leviathan'a. Yani "sudan çıkan yılan"a. Bakalım Tevrat'ta neler yazılı Leviathan için: Isaiah 27:1 "O gün rab Leviathan'ı, tez kaçan o yılanı, ve Leviathanı, dolambaç giden o yılanı, çetin ve iri zorlu kılıcı ile yoklayacak; ve denizde olan canavarı öldürecek"

Yahudilerin Rabbi geleneğinde Leviathan'ın Lilith adlı kadın şeytan olduğu inancı yaygın. Daha doğrusu Şeytan'ın dişi tezahürü (emanasyonu). Kimisi ise onun Babil mitlerindeki evrenin kötü gücü Tiamat olduğunu öne sürüyor. İşin ilginci Tiamat da dişi. Üstelik Tiamat da denizlerin hakimi bir yılan olarak betimlenmiş. O da aynı Şeytan gibi evrenin düzenini yok etmek istiyor. Sözün özü bu Leviathan'ın dişi şeytan olduğu hakkında bir yaygın kanı var; Tiamat ya da Lilith olarak.

Lilith, batı büyü geleneğinin peygamberi sayılan ve gerçekten okültizmde derin bilgiye sahip olan Alister Crowley tarafından karısına çizdirilmiş. Uzun saçlı... şimdi söyleyin bana, sizce saçları neye benziyor? Yılana... Zaten kadını saçının yılan ile eş tutulması mitolojide sıklıkla rastlanan bir kavram. Örneğin intikam tanrıçaları Erinıy'lerin, bakışları ile erkekleri taşa çeviren Medusa'nın saçları hep yılan. Kötülük genelde kadın saçları ile eş tutulmuş Müslümanlıktaki tesettür geleneği de bunun kanıtı. Tanrı Nur suresi 31 de: "Baş örtülerini yakalarının üstünü örtecek şekilde koysunlar" demiş. Saçları boyunu dahi kapatacak şekilde örtmeyi buyurmuş tanrı. Sonra dikkat edecek olursanız Meryem Ana'nın tüm tasvirlerinde saçları örtülüdür. Hem de katoliklerde saç örtme koşulu olmadığı halde. Yine de rahibeler saçlarını kısacık kestikten sonra rahibe olmaya hak kazanırlar. Oysa cadılar uzun siyah saçları ile tanınır. Hani ortaçağda Hıristiyan rahiplerce dinsizlik suçuyla diri diri yakılan kadınlar.

Pagan ressam Boticelli çizmiş olduğu Aphrodith'in sudan çıkışını gösteren (Aphrodith'in aynı zamanda Venüs olduğunu hatırlatabilir miyim?) İki resim arasında büyük benzerlikler var. Uzun saçlar, arka plandaki, büyük midye ve küre, dökülmekte olan güller... Bu kez de Şeytan'ın dişi görünümü ile aşk tanrıça-

sının benzerliği noktasına geldik. Hemen ekleyeyim; Lilith'in tepesinde parlayan yedi köşeli yıldız Venüs gezegeni var. Yedi sayası zaten mistik ilimlerde Venüs'ün sayası.

İşte yine aynı noktaya döndük; Şeytan ile aşk ve uyumun sembolü Venüs ilişkisinde...

Tevrat'ta Leviathan'a benzeyen bir canavar daha var. Rahab. Tanrının bu düşmanı da denizden çıkan bir yılan: Eyup 26:12 "kuvvetiyle denizi fetheder. Ve anlayışı ile Rahabı delip geçer. 13 onun ruhu ile gökler süslenir; kaçan yılanı onun eli deldi"

Tevratın "Today's English Version" adlı baskısı bu ayetin ardından "denizin tanrıya karşı savaş açtığı eski bir hikaye var" şeklinde bir not düşmüş. Öte yandan Leviathan da bazı İbrani din adamlarına göre tanrıya isyan eden bir deniz prensi. Görüldüğü gibi tanrı ile deniz arasında epey olay cereyan etmiş. Hatta tek tanrılı dinlerin ötesinde, Babil inancında bile kötü Tiamat deniz tanrıçası. Aphrodith ise mitolojiye denizin kızı olarak yansımış ve denizin köpüklerinden doğmuş. Olymposlulardan sayılsa bile, birbiri ile yakın akrabalık bağı olan tanrı ve tanrıçalar arasında onların akrabası olmayıp farklı bir orjinden -denizden- doğmuş olan tek tanrıça!

Aphrodith'in Anadolu'da binyıllardır tapılmakta olan Anatanrıça'nın bir görünümü olduğunu ekleyim. Değişik adlarla anılan bu tanrıça tek tanrılı dinlerin doğuşu ile etkinliğini yitirmiş. Bu Anatanrıça inanca göre dünyayı olduğu kadar evreni de yaratan güç. Hep denizle ilintili. Yaşam da zaten ilkin denizlerde başlamadımı?

Dilerseniz bu ilişkiyi artık kenara bırakıp biraz da erkek Şeytan'dan söz edelim... Öncelikle tipine takılalım bu kez; sonra niteliklerine...

Hepimiz Şeytan'ın nasıl göründüğünü aşağı yukarı biliriz. Görünümün başlıca özelliği ise boynuzlarıdır bu maşrık-ı azamın. Sonra keçi sakalı ve kurnaz bakışlı gözleri vardır, hatta kimi kez keçi bacaklarının ve çatal tırmaklarının olduğu da söylenir. Ama belden yukarısı insan gibidir; bir erkeğin omuz ve kollarına sahiptir. Boynuzları (İngilizce "horn"ları) onun aşırı seksi (horny) oluşuna bağlanmış. Zaten boynuz İngiliz dilinin ötesinde, tüm dünyada yüzyıllardır seksüaliteyi sembolize eder. Örne-

ğin eski Tantrik efsaneler boynuzu seksüel enerjinin mistik doğuşu olarak görürler.

Keçi görünümünün de, aynı boynuzları gibi, aşırı cinselliği gösterdiğiniyse büyük usta Halikarnas Balıkçısı yazmış. Yazar tekenin erkek fallik işareti temsil ettiğini söylemekte *Anadolunun Sesi* adlı kitabında. Bundan öte yazdıkları ise hayli ilginç; erkek fallik işaretlerin hep anaerkil – yani Anadolulu toplumlarda görüldüğünü de eklemiş ustamız. Öte yandan Şeytan'ın insanı şehvete ve içkiye yönelttiği de malum. Belkide böylelikle başka günahların da ortaya çıkmasına alt yapı sağlamış oluyor?

Peki bizim bildiğimiz kötü şeytan imajının kaynağı olan tek tanrılı dinlerin doğuşundan önceki din olan Yunan mitolojisinde, aynı Şeytan'a benzeyen, boynuzlu, keçi/insan görünümlü, kurnaz bakışlı, içki ve seksi yöneten bir diğer tanrının daha olduğunu söylesem ne dersiniz? Evet böyle bir tanrı var; adı da Pan! Üstelik Peter Pan'a ve Pan flüte isim babalığı yapacak ölçüde masum bir tanrı bu. Tabidir ki şehvetli olması bir kenara bırakılacak olursa... yine de niteliği yüzünden yarattığı hiçbir olumsuz miti yoktur Pan'ın. Pan temelde bir doğa tanrısıdır. Kırlarda gezer, superilerini kovalar, eline geçirdiğini de affetmez! Kimi zaman şarap tanrısı Dionysos'un alayında görünür. Çok neşeli bir tanrıdır bu keçiadam. Hep sırıtır, dans eder, Syrinx'ini çalar ve çayırlarda dolaşıp durur. Öğleleri sıcakta ise serin ağaç gölgeliklerinde uyuklar. Onu uyandırmak ise çok tehlikelidir, çünkü fena halde irkilir. Panik kelimesi onun bu korkusundan doğmuştur.

Adının kaynağı da ilginçtir Pan'ın. Ünlü mitolog Pierre Grimal şöyle yazmış: "Popüler etimoloji Pan adını Grekçe "bütün" kelimesine bağlar. Daha sonra filozof ve mitograflar (mit yazarları) bu tanrıda Evren'ın ve Bütün'ün tecessümünü gördüler!

Hıristiyanlıktan önce, tüm evrenin anlamı olan, şeytan görünümlü ve nitelikli bir tanrının olması ilginç değil mi? Bu benzerlik yüzünden San Francisco'daki yasal şeytan Kilisesinin kurucusu Anton La Vey, satanik İncil adlı kitabında bu benzerlikten yararlanıp çarpıcı teoriler gelişmiştir: "Bir ulus yeni bir rejimi benimserse geçmişin kahramanları, şimdinin hainleri sayılırlar. İlk Hıristiyanlar bu yüzden eski pagan tanrıları şeytan ilan etti-

ler; Pan'ın temiz vasıfları günah saydı ve görüntüsü Şeytan'a uyarlanarak metamorfroz uğratıldı"

Böyle diyor hazret.

Pan'ın sonu da entereresan. Ölüyor basbayağı bu tanrı. Ölümsüz olduğu halde! Plutarkhos'un yazdığına göre birgün bir gemi Korfu'nun güneyinden, Paksos adasından geçerken, tayfaların tümü şöyle bir ses duyduklarınını iddia etmişler. Gemi dümencisine bu ses "Epeiros'a gidince haber verin, ulu Pan öldü" demiş. Herkes şaşkınlık içine düşmüş doğal olarak: kimi bunun kıyıda gizlenen kişilerin bir şakası olduğunu ileri sürmüş, kimi ise tanrısal haber olduğuna inanmış. Dümenci de inananlardan olduğu için Eperios'dan geçerken "ulu Pan öldü" diye karaya doğru haykırmış. İşte o anda çok garip bir şey olmuş, karadan korkunç bir çığlık duyulmuş; acı, dolu, dehşet. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Giderek çığlıklar tüm çevreyi kaplamış. Oysa etrafta kayalardan, ağaçlardan ve hayvanlardan başka canlı yokmuş!

Bu olayın imparator Tiberius zamanında olması da önemli kanımca; çünkü bu imparator İS. 14 ile 37 arasında hüküm sürmüş. Yani İsa peygamber duğduktan hemen sonra! Hz. İsa doğuyor, Pan ölüyor. Hıristiyanlık doğuyor, paganizm ölüyor.

Yine bir dolu teori... Dileyen biraz düşünür, dileyen kitabı kapatıp gider Televole seyreder, dileyen ise --ola ki uykusunun kaçtığı bir günün sabahında, veya sallana sallana bir bardan evinde dönerken gün ağarırken, veya yorucu bir güne başlama çayını yudumlarken, başını kaldırırda göğe bakarsa;- ola ki bir bahar veya yaz sabahıysa; ve vakt-i zaman erişimte yıldızımız ordaysa; dudaklarına bir gülücük atıversin. O yıldız; ister kuru astronomık bir edayla Venüs gezegeni; ister astrolojik tanımıyla sevgi planeti Venüs, ister aşk tanrıçası Afrodit'in ışığı, Luciferin aydınılığı, Hz. İsa, hatta Şeytan'ın bizzat kendi olsa ne fark eder? Yıldız ki geceden sabaha ışık taşıyor, o yıldız ki bir gün yeni doğarken insanoğlunu gülümsetiyor...

Dileyen dilediğini der, dileyen istediği yola gider. İsimler farklı olsa da, hedefler çakışmasada, ama kalpten kalbe giden yollar kapanmadıysa, meraklanmayın, hâlâ herşey yolunda demektir.

1500'lu yılların Fransa'sında, hani Huguenot'larla (protestanlar), katolikler tanrı adına birbirlerini boğazlar, cadılar dinsizlik suçu ile yakılırken, geceleyin bekçiler sokak sokak dolaşır, saat başlarında sopalarını yere vurup şöyle bağırırlarmış: "Masum vatandaşlar, rahat uyuyun, saat gece yarısı bilmemkaç, güzel sıcak bir yaz gecesi, kralımız hâlâ falanca filanca..." diye.

Ben de sizlere diyorum ki:

"Sevebilen insanlar, geceleri rahat uyuyun, çünkü karanlıktan görmüyor olsanız bile sevgi planeti Venüs hâlâ göklerde parlamakta"

SON TİTANOMAKHİA

Tüm Baştanrılar İle Son Şeytan'ın Egemenlik Savaşı

Birileri biz ölümlülere 5000 yıldır eninde sonunda kopacak korkunç kavgayı anlatmaya çalışıyor. Artık olacakları görüp, "titreyip kendimize gelme" zamanı... Çünkü İncil'in Vahiy bölümü bap: 1/3'de yazdığı gibi:

"Vakitler yakın"

İncil; Vahiy 11, 12/3: "Sonra gökte başka bir belirti göründü. Baktım, kocaman bir ejder; al renkli, yedi başlı, on boynuzlu. 4: Kuyruğu gökteki yıldızların üçde birini ardından sürükleyip yeryüzüne fırlattı. 7: Ardından gökte savaş oldu. Michael ve melekleri ejdere karşı savaştılar. Ejder de melekleriyle birlikte savaştı. 8: Ama üstün gelemediler. Artık gökte barınabilecekleri bir yer kalmadı. 9: Koca ejder aşağı fırlatıldı. Tüm yeryüzünü kandıran, adı İblis ve Şeytan olan şu eski zamanın yılanı yeryüzüne fırlatıldı. 20/1: Sonra gökten inen bir melek gördüm. Elinde Derinler'in anahtarı ile uzun bir zincir var. 2: Ejderi, şu eski yılanı -İblistir, Şeytandır o- yakalayıp bin yıllık süreyle bağladı. 3: Onu Derinler'e attı, "konulduğu yeri kapayıp üzerine mühür vurdu"

İncil'den alınmış bu satırları kendini Yuhanna olarak tanıtan biri yazmış. Tarih ortalama İS. 1. yüzyılın sonları. Yuhanna, İncil'in tüm Vahiy bölümünün yazarı. "Çağların sonunda olacakları" açıkladığını ve bu bilgilerin kendisine vahiy yolu ile, İsa Mesih'in gönderdiği bir melek tarafından gösterildiğini iddia ediyor. Sözlerine inanılmış olmalı ki dünyanın sonu geldiğinde tanrı ile Şeytan'ın biz kötü insanlar için nasıl didişeceğini ve başı-

mıza gelecek ekolojik/psikolojik/fizyolojik ve bilumum "jik"li faciaları bu bölümden okuyor, titriyor, ama bir türlü kendimize gelemiyoruz.

Yuhannanın, Vahiy'i bir melekten aldığını önesüren sözlerinden süphe etmesine etmiyoruz ama -söylemesi ayıp- bu bilgiler ondan çok önce bir başka kitap ile insanoğlununun bilgisine sunulmuş. Hemde İÖ. 800 yılında. Vahiy'in önceki baskısı olarak adlandırılabilecek bu kitap ünlü antikçağ yazarı Hesiodos tarafından yazılmış Theogonia adlı eser. Şu rastlantıya bakın ki Hesiodos da eserini tanrısal varlıkların ilhamı ile yazabildiğini iddia ediyor. Ama o melekler demiyor da, Muse'ler diyor. Muse'ler Yunan mitolojisinin kişiye yaratıcılık, sanatçılık veren perileri. Hesiodos basit bir çoban olup, Helikon dağında koyun otlatırken tanrısal esine kapılıp tanrıların doğumundan, soy-sopuna dek varan bilgiler içeren bu kaynak kitabın yazarı olmuş. Şu dağlarda bir "rekaket" var ama ne? Hz. Muhammet'e de, Hz. Musa'ya da kutsal vahiy dağlarda gelmedi mi?

Şöyle diyor çoban-ozan Hesiodos eserinin başlangıcında: 1-2: Helikon Muse'lerini övmekle başlayalım Ulu ve kutsal Helikon dağının konuklarını, 22-23: Bu güzel ezgiyi onlardan öğrendi Hesiodos bir gün Ulu Helikon'un yamaçlarında koyun güderken, 32-33: Sonra tanrısal sesler üflediler içime olacakları ve olmuşları yüceltmek için.

Hesiodos o zamanlar tek tanrılı dinleri tanımadığı için bizim tanrımızı ve Şeytan'ımızı bilmiyor. Bu nedenle o, baştanrı Zeus ile ejder Typhon'un semai savaşından söz etmiş. Typhon bir titan. Titanlar ise Zeus ve Olimpos'lulardan önce hüküm süren bir çeşit tanrılar topluluğu. Zeus egemenliği Titanomakhia adlı savaşta bunların ellerinden zorla almış ve hepsini yeraltına sürmüş. Eşdeyişle Zeus'un baştanrılığı anadan doğma ya da babasından "veraseten intikal" değil. Adam bunu bileğinin hakkı ile, kıra döke, yaka yıka elde etmiş.

Ölümüne çarpışan iki zıt gücün isimleri farklı olsa da, anlatım aradaki 900 yıllık farka karşın garip biçimde benzer:

Theogonia 825: Yüz yılan başı yükselir omuzlarından. Çıkarıp korkunç kara dillerini. Bu ejder kafasındaki gözler de; ateş, alev saçar kaşların altından. 836: Az kalsın kıyamet kopacaktı o

gün, Typhon kralı olacaktı ölümlü ve ölümsüzlerin; ama tanrılar ve insanların babası Zeus, keskin görüşü ile farkına vardı onun, birden gürledi olanca öfkesiyle, yer yerinden oynayıp sarsıldı. 855: Yakalayıp şimşeklerini, yıldırımlarını dikildi Olympos'un başına ve vurdu korkunç canavarı. Yediği kamçıyla duraklayan Typhon, yıkıldı yere, kolu kanadı kırılarak. Bir alev fışkırdı yıldırım yiyen devden, yükseldi sarp, kara vadilerden yukarı dibine düştüğü Etna dağının. 868: Zeus'un öfkesiyle böyle atıldı Typhon, yerin dibindeki koca Tartaros'a.

Görülmekte ki her iki parça da evrensel bir savaştan söz ediyor. Bir ejder var, çokbaşlı yılan şeklinde betimlenmiş, sonunda yenilip tutsak ediliyor; karşısında ise "iyi" tanrı yer alıyor. Bu güçlerin savaşma yöntemleri arasında ise doğrusu pek fark yok. Kısacası her ikisi de birbirinden daha ürkünç. Sonuçta Ejder İncil'de "Derinler" adlı bir yere zincirlenip üzeri mühürlenirken, Theogoniada karanlıklar ülkesi Hades'in en derin bölgesi olan Tartaros'a atılıp üzerine Etna yanardağı da kapatılıyor. Eşdeyişle her iki anlatımda da bir gömme ve üzerini kapatma düşüncesi mevcut. Öte yandan Hesiodos bize bu savaşın nedeninin insanlığın ve evrenin krallığı olduğunu açıklamasına karşın vahiyde böyle bir ifade yok. Yine de, Tevrat'da yer alan Şeytanın şu sözleri savaşın amacının aynı olduğunu açıklıyor:

Tevrat, Isaiah 14/13: Göklere çıkacağım, tahtımı Allah'ın yıldızları üzerine yükselteceğim; ve şimalin sonlarında, cemaat dağında oturacağım. 14: bulutların yüksek yerleri üzerine çıkacağım, kendimi yüce Allah gibi edeceğim.

(İlkçağ yazarı Ovidius'un *"Dönüşümler"* adlı kitabında Typhon'dan V 348 "Eskiden gökkatlarının üzerinde durmayı, oturmayı uman" olarak söz edildiğini belirtmeden geçemedim).

İki anlatımın tek farklı yönü ise Yuhanna'nın bize gelecekte yaşanacaklardan söz ettiğini söylemesine karşın, Hesiodos'un geçmişte -kainat kurulurken- cereyan etmiş bir çarpışmayı anlattığını öne sürmesi.

İki metnin kaleme alınış tarihi arasında 900 yıl bulunması ve bambaşka iki kültürün ürünü olmasına karşın bu ilginç benzerlik nasıl açıklanabilir? Hırsızlıkla mı? Yani Vahiy kitabını Yuhanna, Hesiodos'un Theogonia'sından mı aşırdı acaba? Yoksa tek bir

güç her iki yazara da aynı bilgileri bir çeşit telepatik yöntem ile mi yansıttı? Peki niyeti ne idi? Salt korkutma? Aydınlatma? Yoksa olacaklara karşı uyarma mı? Nedense Flash Gordon adlı filmin giriş sahnesi geldi birden aklıma. Hani evrenin hükümdarı imparator Ming, vezir-i azamına: "Clythus, sıkıldım" der de, bir düğmeye basarak istediği dünyada çeşitli eğlendirici felaketler yaratıp oyalanır! Bu arada bilimadamı Zarkoff ise yaşanan afetlerin kaynağını diğer bilimcilere anlatıp önlem aldırmak için yırtınmaktadır.

Metinler arasındaki garip benzerlik anlattıklarımla da sınırlı değil: Çünkü aynı olay "İlluviyanka'nın Hikayesi" olarak Hitit mitolojisinde de yer almış! Hititlerin İÖ. 2000 ile İÖ. 800 arasında egemenlik sürdükleri hatırlanacak olursa İlluviyanka masalının, Hesiodos'un Theogoniasından bile eski olduğu ortada.

Hitit destanında da bir ejder ve -her ne pahasına olursa olsun(!)- onu yok etmeye yeminli bir "iyi" tanrı var. Ejderin adı İlluviyanka, "kaadir-i mutlak" tanrının adı ise Teşup. Teşup Hititlerin fırtına tanrısı. Genellikle elinde şimşekler ile resmedilmiş. Enteresandır ki Yunan mitolojisinin baştanrısı Zeus da şimşekleri ve gökgürültülerini yöneten bir çeşit fırtına tanrısı. Theogonia'da sıksık "bulutları devşiren Zeus" diye geçiyor. Bu zat-ı şahane, liderliği ele geçirene kadar bin çeşit acayip yaratık ile yaptığı savaşları hep bu şimşek, fırtına ve yıldırımları ile kazanmış. Aslında çeşitli mitolojilerde insanlığı yöneten baştanrıların bulut, fırtına ve yıldırımlar ile eştutulması sıklıkla görülüyor. Örneğin Kuran'dan alınmış şu ayetler anlamlı değil mi?: Nur 43: "Görmedinmi ki, Allah bulutları sürüklüyor; sonra bulutların arasını topluyor, sonra onu bir yığın haline getiriyor. ...Allah, gökte dağ halindeki birikintilerden dolu indiriyor da, dilediği kimseye bununla musibet veriyor" Er-Rad 13: "Gök gürültüsü Allah'a hamd ile, melekler de Allah'dan korkarak tesbih ederler. Allah yıldırımlar gönderip onunla dilediğini çarpar"

Hitit mitolojisinde ejder/tanrı savaşı iki ayrı mit olarak ele geçmiş: Birinde Teşup ejderi sarhoş edip yeniyor, diğerinde ise işler o kadar kolay olmuyor: bir ara gözünü ve kalbini İlluviyankaya kaptırıyor. Bunun anlamı ise sevgi ve anlayışını kaptırması demek. Metin elimize kazılar sonucu kırık dökük, parça parça

levhâlâr halinde geçtiği için boşluk çok. Bu nedenle pekde anlayamadığımız bir sebeple fırtına tanrısının oğlu ile ejderin kızı evleniyorlar. Teşup gelini aracılığı ile gözünü ve kalbini geri alıyor şimşek ve fırtınalarıyla İlluviyanka'yı ve -hernedense- bereket ve doğa tanrısı olan öz oğlunu da öldürüp evrenin hakimi oluyor.

Öte yandan İlluviyanka mitinin Kafkaslarda yaygın olan anlatımı biraz farklı. Burada İlluviyanka bir yılan olarak tasarımlanmış. Aynı Tevrat'da olduğu gibi! Hatırlayacak olursak kötü güç -Şeytan- yılan şekline girip insanoğlunu cennetten kovdurmuştu. Kafkas miti ile Hitit metni arasındaki bir diğer ayrım ise İlluviyanka'nın fırtına tanrısı Teşup yerine bir kartalla boğuşuyor olması. Hemen ekleyeyim Yunan mitolojisinde kartal Zeus'un çok yaygın biçimde kullanılan sembolü ve baş yardımcısı!

Benzerliğin bu kadarına rastlantı denilebilir mi? Hiç sanmam; nedenini az sonra söyleyeceğim. Peki edebi aşırma? Yani metni Yuhanna'nın Hesiodos'dan yürüttüğünü düşündüğümüz gibi, Hesiodos'un da Hititlerden aşırdığını mı varsayacağız? Ne yani, adam gidip kazı yapıp, tabletleri çıkarttı; çivi yazısını söktü; sonra da o kadar taş bloku çıkarttığı yere gerisin geriye götürüp gömdü mü?

Şimdi gelelim olaylar arasındaki benzeşmenin rastlantı olma olasılığına. Bu ihtimal kanımca çok düşük çünkü aynı hikaye çok daha eski kaynaklı bir kültürün mitolojisinde de yer almış: Sümer mitolojisinde... Ortalama İÖ. 3000 yılında; Hititlerden 1000 yıl, İncilden 3000 yıl, günümüzden ise 5000 yıl daha öncesinde... (Birileri bu olayı insanoğluna muhakkak surette anlatmayı istiyor ama kim?)

Sümer yazıtlarında da -Hitit mitlerinde olduğu gibi- konu ile ilgili iki ayrı hikaye yer almakta. Temelde bir çarpışma yine var; tanrılar yine iyi ve kötü olarak iki uçta; galip gelen yine iyi tanrı. Belirgin fark ise ilk anlatımda savaşın Kur adlı ejder ile insanlığın yaratıcısı ve koruyucusu tanrı Enki arasında geçmesi. İkinci mitde ise yine bir savaş söz konusu ama kişiler yine değişik. Bu kez kötü güç cehennemde oturan cin Asag; iyi güç ise rüzgar tanrısı Ninurta. Görülmekte ki kötülüğün ejder, iyiliğin insanlığın yardımcısı fırtına tanrısı tekelinde olma teması yinelenmiş.

Benzerlikler anlattıklarımla da sınırlı değil. Hikayenin elimizdeki en yeni iki versiyonu olan Vahiy ve Theogonia arasında birbirini andıran başka noktalar da var. Örneğin tanrıların kozlarını paylaşırken yarattıkları ekolojik felaketin anlatımı neredeyse tıp-a-tıp aynı. İnsanlar -her zamanki gibi- ortada kalanın canı çıksın misali harap-ı bitap. Çevre desen... çevreyi kim takar, insanları kurtarma(!) arzusu gözleri bürümüşken varsın yansın dünya.

Şimdi öncelikle Theogonia'yı inceleyelim. Bakalım kral Zeus ile korkunç Typhon egemenlik uğruna kapışınca neler olmuş, neler bitmiş?

"838: tanrılar ve insanlar babası Zeus... Birden gürledi olanca öfkesiyle. 840: Yer yerinden oynayıp sarsıldı. İnledi kat kat gökler ve denizler, Okeanos'un suları ve yeraltı karanlıkları. Koca Olympos titredi ayakları altında, savaşa kalkan tanrılar kralının. Dağ, taş inledi onunla birlikte. Bir yangın sardı menekşe rengi suları. 845: bir yandan (Zeus'un) gök gürültüsü ve şimşekleri, bir yandan ejderhanın saldığı alevler, bir yandan (Zeus'un) azgın rüzgarlar ve yıldırımları. Kaynıyordu yer, gök, deniz baştan başa, dört bir yandan kıyılara yükseliyordu ölümsüzlerin ittiği dağ gibi dalgalar. Bir depremdir başlıyordu önü alınmaz. 853: Zeus toplayıp var gücünü hışmını, dikildi Olympos'un başına ve vurdu. 864: Eriyordu toprak nasıl erirse kalay kızdırılan delikli potanın dibinde, nasıl erirse en zor eriyen demir".

Sevgili Zeus'umuz insanlığı kurtarmak için iyi ter dökmüş, kutlarız. Şimdi gelelim İncil'e; Vahiy bölümüne:

6/12: Güneş kara kıldan dokunmuş bir torbaya dönüştü. Dolunay da kankırmızısı oldu. 13: Göğün yıldızları güçlü rüzgarın etkisiyle üzerindeki ham incirleri döken bir incir ağacı gibi yeryüzüne düştü. 14: Gökler dürülen bir kitap tomarı gibi kayboldu. Her dağ, her ada yerinden kaldırıldı. 8/13: O saat güçlü bir deprem oldu. Depremde 7000 kişi öldü. 16/1: Yedi meleğe şöyle dendi: Gidin tanrının öfkesini yeryüzüne boşaltın. 2: İnsanlarda kötücül yaralar açıldı. 3: deniz bir ölünün kanına dönüştü. Denizdeki canlı varlıkların tümü öldü. 4: bunlar (ırmaklar ve su pınarları) kana dönüştü. 9: İnsanlar cayır cayır yanıp kavruldular. 10: Canavarın hükümranlığı karanlığa gömüldü... insan-

lar acıdan dillerini çiğnediler. 12: ...Fıratın suları kurudu. 18: güçlü bir deprem oldu. 20: Tüm adalar ortadan çekildi, dağlar gözden kayboldu. 19/20: Canavar ve yalancı peygamber kükürtle yanan ateş gölüne diri diri atıldılar"

Dehşet değil mi? "Dehşet"ten başka hangi sözcük tanımlayabilir bu yazılanları. Birde bunların gerçekleşeceğini düşünün... Öte yandan Şeytan çok kolay bir lokma olmasa gerek, çünkü o zaman bu denli yıkım ile gerçekleşecek bir savaşa gerek kalmazdı diyor insan içinden. Zaten Yunan kaynaklı hikayede Şeytan'ın bir dönem de olsa mutlak tanrıyı yendiği yazılmış. Gerçi bu bölüm Theogonia'ya yansımamış (veya sansürlenmiş) ama insan bilgisinden bütünü ile kaçırılamamış. İlkçağ yazarı Apollodoros'un anlatımına göre Thphon bir bağlamda Zeus'u yeniyor, ellerini ayaklarını bağlıyor, vücudunu doğrayıp "kiriş sinirlerini" kesiyor ve bunları bir mağaraya gizliyor. Kısacası mutlak bir başarı elde ediyor. Baştanrının yardımına ise tanrı Hermes ve Pan yetişiyor, "kirişleri" çalmayı başarıyor ve Zeus'u yeniden diriltiyorlar. Bundan sonra ise Zeus'un işi kolay. Kanatlı atların çektiği bir araba ile Typhon'un peşine düşüyor ve onu gömüyor. Ovidius'un Dönüşümler'inde de Zeus'un yenildiği öne sürülüyor: V 321 "Anlattı Thphon ölümsüzleri kovuşunu yer yüzüne, Korkutuşunu, yorgun argın kaçışlarını...

Ekledi buna birde tanrıları kovalayışını. Onların yalancı kılıklara girişlerini. Aslında bence bu ikinci anlatımın gerçeklik payı daha büyük, çünkü Hitit mitinde de Teşup göz ve kalbini ejdere kaptırmamışmıydı? Sümerlerde ise metnin sonu hiç bulunamamış; yani insanların yaratıcısı olan tanrının yengisini anlatan bölüm asla ele geçmemiş. Elde var olan yazıt aynen şöyle bitiyor; artık sonunu siz yazın:

"Baba (iyi tanrı Enki'nin lakabı), Kur'a (kötü güç) doğru yelken açtıktan sonra; Kur Enki'ye kocaman kayalar fırlattı, Enki'nin sandalının omurgasını ezdi..."

Şiir burada kesiliyor ne yazık ki. Sonucu öğrenemiyoruz. Belki gelecekte başka yazıtlar günışığına çıkarsa kimin galip geldiği hakkında bilgilenebiliriz. Kim bilir?

Şimdi sorumuza geri dönelim ve diyelim ki: "Şeytan başkal-

dırır kaldırmaz yok edilebildi mi; yoksa bir dönem galip geldi mi?" Eğer "Şeytan asla tanrıya galip gelemez... Hatta bir an bile" diyenlerdenseniz bende size çok yanılıyorsunuz diyeceğim, çünkü Şeytan'ın -kısa süreli de olsa- bir dönem hüküm süreceği İncil'de açıkça telaffuz edilmiş. Hatta Kuran'da da...

Sad 38/77,78 de Şeytan'ın yeni yaratılmış olan insana secde etmemesi anlatılıyor. Şeytan ateşten yaratıldığı için topraktan yaratılmış insandan daha hayırlı olduğuna inanmakta. Bunun üzerine tanrı öfkeleniyor ve... hayır, hayır, Şeytan'ı yok etmiyor; sadece huzurundan kovuyor: "Allah buyurdu ki: hemen buradan çık git. Çünkü sen artık taşlanan -rahmetimden ebediyyen kovulmuş bir nankörsün. Ve şüphe yok ki, ceza gününe kadar lanetim senin üzerindedir"

Görülmekte ki "ceza gününe" dek Şeytan "yırtmış" durumda. Ama paçayı kurtardığına sevineceğine daha fazlasını istiyor ve "

Senin kullarından muayyen bir kısmını nasip edineceğim -ele geçireceğim. Onları behemahal saptıracağım, boş emellere, kuruntulara daldıracağım. Onlara Allah'ın yaptıklarını bozmayı emredeceğim" diyor (Nisa 4/118, 119). Bunun üzerine tanrı Şeytan'a belirli süre veriyor ve bu zaman içinde elinden geleni ardına koymamasını, ama asla amaçlarını başaramayacağını söylüyor. Sad 38/80,81: "Ve Allah buyurdu ki: Haydi sen muhlet verilenlerdensin. Malum olan zamanın bir gününe -kıyamet gününe kadar"

Şeytan'ın eylemlerinde bir süre serbest bırakıldığı teması İncil'de de yer almakta:

İncil; Vahiy 20/7: "Ve 1000 yıl tamam olunca Şeytan zindanından çözülecektir. 8: Ve yerin dörtköşesinden olan milletleri, Yecüc ve Mecücü, saptırmak ve onları cenk için bir araya toplamak üzre çıkacaktır; onların sayısı denizin kumu gibidir. 9: Ve yerin genişliği üzerine çıktılar, ve mukaddeslerin ordusunu ve sevgili şehri kuşattılar; ve gökten ateş inip onları yedi. 15: Ve her kim hayat kitabında yazılmamış bulundu ise, ateş gölüne atıldı"

Kutsal kitap açıkça bir cengin daha olacağı haberini veriyor. Bu savaşı tanrı ve meleklerinin kazanacağı kesin olsa da bu zafer ilan edilene dek daha epey canın yanacağı açık. Peki ne ge-

rek var bunca kana, bunca felakete? Böylece Şeytan sonunda yenilse bile kötülük yapma arzusunu bir ölçüye kadar gerçekleştirmiş olmayacak mı? O zaman neden bir kez daha çözülecek? Bastırılmış kötülüğü daha da zarar vermesi için serbest bırakmak neden? Neden?

Bilinemez ki...

Şimdi isterseniz olayı bambaşka bir açıdan ele alalım ve Şeytan'ın 1000 yıl için zincirlendiği yeri araştıralım. Hiç merak etmediniz mi Şeytan'ın nereye tutsak edildiğini? Yoksa bu konuda hiçbir bilgi olmadığını mı sandınız? Çok yanılıyorsunuz... Nasıl? Theogoniada Etna diye mi yazıyor? Ama diğer bir alay kitapta bambaşka biryer yazıyor efendim. Hemde bilmemne dağı gibi "alelusul" verilmiş bilgiyi geçtim, Şeytan'ın zincirlendiği bölgenin en ince ayrıntısına varacak kadar detaylı bu açıklamalar. Yalnız Şeytan'ın mı; onun çocuklarının bile nerelere gömüldüğü, veya nerede öldürüldüğü belirtilmiş antik çağ yazarlarının kaleme aldığı kitaplarda. Öyle ki enlem boylam bile çıkarabilirsiniz dilerseniz bu bilgilerden. İşin ilginç yanı tüm bu Şeytan'lar familyasının aşağı yukarı dip-dibe gömülmüş, aşağı yukarı aynı bölgeye zincirlenmiş olması. Doğrusu oralarda bulunmak istemezdim. Ama insanoğlunun en korktuğu gelir hep başına!

Gelin bir göz atalım bu metinlere, bakalım bu korkunç Şeytan mezarları nerede?

ANADOLU'DAKİ CEHENNEM KAPILARI

İncil, (İ.S. 100) Vahiy bölümü 12/3: " kocaman bir ejder, al renkli, 7 başlı, on boynuzlu" 20/3: " dipsiz kuyuya (cehennem) atıldı, konulduğu yer kapanıp, üzerine mühür vuruldu"

Theogonia, (İ.Ö. 800) 825: "100 yılan başı yükselir omuzlarından. Bu ejder kafasındaki gözler de ateş, alev saçar" 868: " atıldı yerin dibindeki koca Tartaros'a"

Biri Hıristiyanlığın, diğeri paganistlerin iki kutsal kitabı 9 yüzyıl ara ile Şeytan'ın tanrı tarafından yenilip cehenneme atılmasını insanı şaşkınlığa çevirecek bir benzerlikle tasvir ediyor. Yukarıdaki satırlar iki uzun ve benzer metinden sadece kısacık bir alıntı. Üstelik aynı hikaye Hitit ve Sümer mitolojisinde de yer almış. (Bunları önceki bölümde uzun uzun anlattığım için bir daha üzerinde durmuyorum). Yani 5000 yıl öncesinden beri dinler insanoğluna habire Şeytan'ın nasıl rezil kepaze olup zincire vurulduğunu vaazedip duruyorlar. Binyıllardır aynı öykü... Şimdi isterseniz dinleye dinleye büyüdüğümüz bu hikayeyi bir kenara bırakıp Şeytan'ın nereye gömüldüğü üzerine biraz araştırma yapalım. Ama mış'lı muş'lu değil, kesin bilgilere dayanan, coğrafi bir araştırma. Bakalım cehennem neredeymiş? Ola ki oralara yolumuz düşer. Dikkatli olmakta yarar var!

Hemen belirteyim, İncil bu konuda kesinlikle bilgi vermiyor. Ama bu durum elde döküman olmadığı anlamında değil. Veriler genelde hikayenin önceki baskısının -Thegonia'nın- yapıldığı, insanlığın henüz tektanrılı dinleri tanımadığı zamanlarda yazılan eserlerde yer alıyor. Sanki o devirdeki adamlar daha uyanıkmış da kimi sızıntı bilgileri gözden kaçırmamışlar gibi bir durum var.

Bu nedenle biz de ortalama 2000 yıl geri dönüp sevgili antik çağ yazarlarının kitaplarına baş vuracağız. Tabiidir ki öncelikle de Strabon'un İ.S. 18-19 yılları arasında yazdığı ünlü *Coğrafya* adlı eserine:

XIII. kitap: IV/11 "500 stadia (1 stadion 600 ayak) uzunluğu, 400 stadia genişliği olan, Maionia denen ve Katakekaumene (yanıp bitiniş kül olmuş anlamında) olarak adlandırılan ülkeye gelinir. Burada hiç ağaç yoktur; sadece kalite olarak ünlü şarapların hiçbirisinden aşağı olmayan Katakekaumene şarabının elde edildiği bağlar vardır. Toprağın yüzü küllerle kaplıdır. Dağlık ve kayalık olan ülke sanki yangından olmuş gibi siyah renktedir. Bazıları bunun yıldırımlardan ve ateşli yeraltı patlamalarından olduğunu tahmin etmektedir. Ve bunlar Typhon'un efsanevi hikayesinin burada olduğundan tereddüt etmemektedirler" (Bu arada geçen bölümden yıldırımların Zeus'un, alevlerin ise Typhon'un yönetiminde olduğunu hatırlayalım).

Bu satırlardan pek de etkilenmeyen okurlar belki kitabın aynı sayfasındaki dipnotunu okurlarsa fikirlerini değiştirirler. Dipnotu Maionia adlı lanetli bölgenin coğrafi konumu hakkında. Efsanevi diyarlardan değil Maionia; bilakis halen kimi bahtsızlarca ikamet edilen bir bölge. Oranın sakinleri kendilerine bahtsızlar dediğim için kusura bakmasınlar ama insan "madem ki -burası cehennemdir- diye bir şayia yayılmış, ateş olmayan yerden duman çıkmaz" diye düşünüveriyor! Şimdi dipnotuna dönelim ve bakalım mini cehennemcik neresi imiş: "Maionia adlı bölge günümüzde -aman tanrım- Türkiye sınırları içinde kalan Manisa adlı ilin Alaşehir ve Bozdağ dolayları ile Sartçayının suladığı havzanın antik çağlardaki adıdır"

Şimdi ne diyorsunuz bakalım? Evet; Strabon tüm kozmosdaki kötülüklerden sorumlu olan Şeytan'ın galaksimizde, dünyamızda ve üstelik ülkemize gömülü olduğunu söylüyor bizlere. İnsan gülüp geçsin mi, oturup ağlasın mı karar veremiyor vesselam. Batılı dostlarımız topraklarımızda ne kadar eski eser varsa hepsini kaparozlayıp Brithish Museum'a yığdılar. Kolaysa gelip cehennemi de götürsünler bakalım!

Şimdi teoriyi biraz daha kesinleştirelim ve bu inancı savunanın yalnız Strabon olmadığını da söyleyelim. Örneğin Homeros

da Typhon'un ininin ormanlık bir yerde, şimşek çeken verimli Hyde arazisinde olduğundan söz etmiş. Hyde de -aynı Katakekaumene gibi- Manisa, Bozdağ yöresinde bir yer. Oysa ünlü efsaneci İlyada'da ise şöyle demiş: II/781 "Gök gürleten Zeus Arimos dağlarında kızmıştı Typhon'a, Typhon'un ini oradadır derler" Bu Arimos dağları ise İçel ile Adana ovası arası bölgede. Yani yazar Manisa'dan İçel dolaylarına atlıyor atlamasına ama Türkiye sınırları dışına çıkmıyor yine de.

Gelelim Pindaros'a. İlginçtir ki Pindaros da iki ayrı bölgeye işaret etmiş Şeytan'ın ikamet yöresini belirtmek için. Buraları ise Strabon ve Homeros'un sözettiği bölgeler ile aynı. Diyor ki: "Typhon, Kilikia'nın (İçel ile Adana ovası arası) ünlü mağarasında yaşardı. Şimdi ise onun kıllı göğsünü ağırlığı ile ezen Kyme'nin (Çanakkale, Namurt) kıyılarını oluşturan kayaların altında yatmaktadır"

Şimdi kimi aklı evveller yazının girişinde alıntı yaptığımız Theogonia adlı eserde Şeytan'ın gömüldüğü yerin Etna yanardağı olduğunu söyleyecekler. Keşke olsaydı diyeceğim bende onlara ama sandıkları gibi değil, çünkü İçel'in biraz batısında Etenna adlı bir antik kent ve dağ var. Etna lafını duyunca millet hemen İtalya daki Etna sanıyor. Typhon hiçbir efsanede İtalya da görünmüyor ki oraya gömülsün. Adamın evi köyü İçelde, bilemedin Manisada. Nereden çıkarıyorlar İtalyayı? Yoksa bu da bir çeşit tarihi eser kaçakçılığı olmasın? Kamyona yüklenemeyen tarihi mirasları bile kaparozlamayı beceren batılı bilim adamlarını burada saygıyla selamlarım. (Bu "bitakım" bilimadamlarının bitakımı Troia'nın bile İngiltere'de olduğu üzerine bir araştırma kitabı yayımlamadı mı?) Ve Theogonia'daki Etna'nın bizim Etenna olduğunun bir başka kanıtı daha var kanımca, o da burasının günümüzdeki adı. Haritalarda bu dağ halen Şeytan dağı olarak geçiyor!

Görüldüğü gibi eski yazarlarca "netameli" olarak nitelenen yöreler hep aynı: Manisa Alaşehir dolayları ile İçel-Adana ovası havzası. Bölge halkına duyurulur.

Şimdi gelelim Şeytan'ın karısına. Antik Şeytan "Taşkın, yasa dinlemez Typhon" evli barklı bir yaratık. Hanımının adı ise Ek-

hidna... "Azgın yürekli" ve "Güzel yanaklı, fıldır fıldır gözlü bakire" olarak nitelenen Ekhidna... Uyumlu bir çift!

Mitolojik anlamı Engerek olan Ekhidna güzel bir kadın ama bir kusuru var: Belden aşağısı yılan. Hemde "benek benek, amansız bir yılan" Ama aynı zamanda bir ana. Yeryüzündeki tüm canavarları (örneğin Mısırdaki Sphinx'i) doğurmuş olsa da... Sümer mitolojisinde bile yer alan Ekhidna, gerçekte İbrani Kabalistlerin Lilith'i. Lilith de üst kısmı güzel kadın, altı yılan olan ve bir sürü canavar doğurmuş bir yaratık. Lilith'i aslında hepimiz tanıyoruz, çünkü o cennette Adem'e elmayı veren yılan'ın ta kendisi.

Şimdi ana konumuz olan cehennem coğrafyasına dönüp bakalım Ekhidna nerede oturuyormuş? Ha, bu arada, onun ikametgah adresini bulunca -büyük olasılıkla- cennetten bizi kovduran Yılan'ınkini de bulmuş olacağımızı hatırlatayım.

Theogonia 300: "Yerin gizli derinliklerinde kaybolan mağarasında otururdu Ekhidna. Aşağıda, oyuk bir kayanın ta dibinde. Ölümlülerden ve ölümsüzlerden uzakta; orada yer altında, Arima ülkesinde"

Arima ülkesinin yerini hâlâ öğrenemeyenler önceki sayfaları bir kez daha dikkatle okusunlar. Görecekler ki karı koca dizdize oturuyorlar.

Bu ilginç ailenin birde evladı var. Khimaria. Adı "keçi" anlamında olan ve ateş püskürten bu yaratık Hesiodos'a göre yılan, keçi ve aslandan oluşan üç kafalı; Homeros'a göre ise önü aslan, ortası keçi, arkası yılan. Babaerkillerin en baba adamlarından, antik maçolardan Bellerophontes tarafından öldürülmüş.

Plinius, Khimaria'nın gömüldüğü yerin Phaselis'e; Skylax, Siderus limanına (zaten burası Phaselis'e çok yakın) yakın olduğunu söylüyor. Ovidius "Geçti Limyra'dan, Kragos'tan, Xanthos ırmağından, ovalardan. Oradadır içinde ateş, kılıç, yılan taşıyan; yüzü, göğsü arslan Khimaria" diyor (Metamorphoses 646). Adı geçen bölgelerin hepsi Lykia'da. Strabon ise XIV:III/5 de "Burada dar ve derin bir derede iskan edilmiş bulunan Karmylessos'a (Lykia'da) ve bundan sonra sekiz burunlu aynı adı taşıyan bir kent olan Kragos'a (Lykia'da) gelinir. Khimaria efsanesi bu dağların çevresinde geçmiştir. Kıyıdan yukarıya uzanan dar ve derin

bir yerde olan Khimaria bu dağlardan uzakta değildir" şeklinde tanımlıyor bölgeyi.

Tüm bu bilgilerden anlıyoruz ki Khimaria Lykia da. Peki Lykia neresi? Lykia Antalya bölgesinin ta kendisi! Tüm şeytanlar familyası bizim Anadolu'yu mekan tutmuş yahu!

İşin en ilginç yanı Khimarianın mezarı, çünkü "ateşi söndürülemez" olduğundan gömüldüğü yerden hâlâ ateş ve duman çıkıyor. Doğaldır ki bu nedenle mezarı elimizle koymuş gibi bulabilir, hatta dilersek ziyaret edebiliz bile!

Khimaria'nın mezarı Türkiye coğrafyasına Yanartaş adı ile geçmiş. Eski metinlerin tam tarif ettiği yer volkanik bir alan ve hâlâ topraktan duman ve alev çıkıyor. Yakınında da Khimaria'ya adanmış antik kentin harabeleri mevcut. Dileyen gider gezer. Bu arada belirteyim, alevler denizden de rahatça görülebiliyor. Düşünün Khimaria İlkçağlarda öldürüldüğüne göre binlerce yıldır sönmemiş onun ateşi. Zaten Theogoni'da ne yazıyordu: "Khimaria'yı doğurdu Ekhidna; söndürülemez ateşi üfleyen Khimaria'yı" Gerçekten de en az 2000 yıldır sönmemiş bu ateş.

Türkiye Tatil Rehberi'nin yazdığına göre Kemer'den 28km. ötede Çıralı ayrımı var. Buradan 7km. ötede Çıralı köyüne geliniyor. Çıralı'da konaklamak istenirse çok sayıda pansiyon ve kamping olduğunu da söylüyor rehber. Köyün girişindeki köprüden geçtikten sonra sola dönen toprak yoldan 3.5km. gidilince bir çeşme ile karşılaşılıyor. Buradan su içip biraz soğuklamakta yarar var çünkü Khimaria'ya çıkış hafif eğimli bir patika yolla. Tırmanış yarım saat sürüyor ve 1200 adım. Tüm bu meşakkatleri çeken "hacı adayları" sonunda 100m. çapına yayılmış alandaki alevler ve dumanlar ile karşılaşıyorlar. İşte Khimaria'nın mezarı.

Mitolojik Şeytan Typhon'un Ekhidna'dan olma bir çocuğu daha var: Kerberos. Khimaria'nın kardeşi olan bu yaratık iri yılan kuyruklu, sırtında da yılanların kaynaştığı, yüz kafalı bir köpek. Bu köpek yeraltı dünyasının bekçisi. Dirilerin girememesi ve girenin de bir daha çıkmaması için Hades'in giriş kapısına zincirli. Aynı kardeşi Khimaria'yı olduğu gibi onu da bir başka babacı maço olan Herakles yenmiş. (Ha, bu arada Typhon'un üçüncü çocuğu Lerne yılanını da Herakles öldürüyor. Aslında bu mitlerle anlatılmak istenen bambaşka. Görüldüğü gibi Şeytan,

karısı ve çocukları hep Anadolulu. Anadolu ise anaerkil bir düzende. Onları yenenler ise babaerkil Yunan sitelerinin erkek kahramanları. Burada öldürülen Şeytan aslında Anadolu kültürü ve düzeni; bilmeyenlere duyurulur).

Herakles'in Kerberos'la tanışması onun yeraltına inmeye kalkmasına dayanır. Arkadaşı Theseus'u kurtarmak için girmiştir ölüler diyarına. (Bu Herakles ve Theseus'un ne menem herifçi adamlar olduğunu merak edenler "Mitolojide Homoseksüellik" adlı yazımı hatırlasınlar). Cehennemin yeryüzüne açılan bir kapısı vardır ama önceden söylediğim gibi bu kapıda Kerberos nöbet beklemektedir. Ama Herakles Kerberos, merberos dinlemez, Theseus'u kurtarır, korkunç köpeği esir alır. Vergilius Aeneas adlı kitabında "dönüşü olmayan mağara" diye söz eder Herakles'in cehenneme girdiği kapıdan. Adı da Akherusia'dır. Akherusia'nın ise Heraklia'da olduğunu yazar antik eserler. Doğaldır ki artık Heraklia'nın da Anadoluda (Zonguldak Ereğlisi, Baba burnu) olduğunu söylesem şaşmayacaksınız. Kitaplarda korkunç bir mağara diye geçen Akherusia şimdilerde yeri yurdu belli bir mağara. 1838'de keşfedilmiş.

Cehennem kapıları bol Anadoluda. İşte bir diğeri; Akharaka... Strabon kitabında bakalım neler demiş bu kapı hakkında: XII. kitap, VIII/17 (Maiandros (Büyük Menderes) üzerinde, Nysa'dan (Sultanhisar) sonra gelen kent) "Burada hanlar ve bazıları Maiandros nehrinde, bazıları da nehrin kıyılarında bulunan sıcak su kaynakları vardır. Bütün bu toprakların deprem etkisi altında olduğunu ve iç kısımlarına kadar hem ateş, hemde su tarafından oyulduğunu söyleyebilirim. Bir zamanlar bir genelev idarecisinin çok sayıda kadını ile hana yerleştiği ve gece meydana gelen bir depremde bütün kadınlarıyla birlikte kaybolduğu söylenir"

Ve Strabon şöyle devam eder cehennem kapıları hakkındaki yazılarına: XIV. kitap, I/44 "Kutsal bölgenin daha yukarısında uzanan, doğa bakımından olağanüstü olan Kharonion denen bir mağara vardır. Hasta olanlar ve buradaki tanrılar tarafından tedavisi emredilenler oraya başvurur ve rahipler arasında yaşar. Rahipler mağarada hastaların uyudukları sırada gördükleri rüyalara göre tedavi saptarlar. Onlardan başka herkese bu yer yasak ve öl-

dürücüdür. Oraya başıboş bırakılan bir boğa ileri doğru kısa bir mesafe gider, düşer ve son nefesini verir"

Şimdiye dek anlattıklarım antik kitaplardan öğrendiklerim. Birde Türkiye coğrafyasının Cehennem kapısı var: Cehennem mağarası... İçinde 120m.ye dek girilebilmiş ve ancak techizatlı mağaracıların inebildikleri bir yer burası. Silifkenin Susanoğlu mevkiinden 5km. sonrası Narlıkuyudan ortalama 5km. içeride. Silifkenin ise İçelde olduğunu söylememe gerek var mı? (Yine İçel, yine İçel, yine İçel). İlginç olan Cehennemin çok yakınında birde Dilek mağarasının olması ve buranın havasının aynı diğer cehennem kapıları Kharonion ve Akharaka gibi astım hastalarına iyi gelmesi. Bu cehennemde insanı iyi eden birşey var ama ne?

Buraya dek yazdıklarımı bir toparlayacak olursak diyebiliriz ki batılıların antik eserlerden Arima ülkesi, yok efendim Maionia, ya da Phaselis filan diye okuyup "Şeytani diyarlar" diye gözlerinde büyüttükleri ve belki de efsanevi sandıkları beldeler burnumuzun dibinde... Sevgili Anadolu zengin antik birikiminin yanı sıra çok da netameli bir yer; çünkü alemlerin şeytanlarının toplaşması yetmiyormuş gibi cehenneme giriş kapıları da burada. Mitolojiyi, gizemi, macera ve seyyahati sevenler; haydi direksiyon başına. İsteyen gidip bu tekinsiz yerlerde büyü yapar, isteyen heyecanlı bir "Typhon Thropy" yaşar, isteyen sırf turistik merakını tatmin eder. Seçiminiz hangisi olursa olsun sonuçta Anadolu'daki kültür mirasımız biz Türklerce yaşatılmaya devam edilmiş olacaktır.

TRUVA VE KENTİ YIKAN "ARABALI" TANRILAR

Beni Hektor baştan çıkarttı bir gece... Evde yalnızdım. Başucu lambamdan sisli, tembel bir ışığın yayıldığı odamda yatağa uzanmıştım... Sözleri kulaklarımda çınlıyordu... "Ya öldürüp onu dönerim geri, ya da onun elinden şanla ölürüm kentimin önünde" diyordu. Ve birden her şeyi terk edip ona gitmeye karar verdim. Elimdeki *İllada*'yı bir kenara fırlatıp valizimi hazırlamaya koyuldum. Ertesi sabah günün ilk ışıkları ile yola düşmüştüm. Prens Hektor'a doğru... Yani Troia'ya... Gözümle gördüm oraları, havayı soludum, taşlara dokundum parmaklarımla. Cesedinin topukları delinip hâlât geçirilerek Aşil'in arabasının gerisinde sürüklenen Troia ordusu başkomutanı Hektor'dan bir iz bulamadım belki ama o bilinmeyen dolu, gizemli ortamda olmak bile yetti. Ve her şeyi bir de ben anlatayım dedim sizlere.

İşte bu yazımda hem *İlyada* adlı o masaldan; hem masalın alyapısını oluşturan metafizik ve fizik gerçeklerden, hem de o masal şehrinin acemi bir arkeologca "materyalizasyonu"ndan söz edeceğim.

Troia (yaygın söylenişi ile Truva) kenti bir efsane beldesidir; çünkü bu antik şehir yüzlerce yıl bir destan, bir masal sayılan *İlyada* adlı kitabın söz ettiği yerdir. Troia'ya gitmek bir masalın geçtiği ülkeye adım atabilmektir bir diğer deyişle.

Troia'yı İlyada destanı ile eş görmek çok yanlıştır. *İlyada* İÖ. 1200 tarihinde yaşanan korkunç bir savaşın sadece 51 gününü anlatan bir öyküdür. On yıllık çarpışmanın nasıl sonuçlandığını bile yazmaz destanda. Ama Troia öreni yüzyıllarca yaşamış bir kentin capcanlı yeniden doğuşudur gözler önüne. Doğaldır ki

açıklanmayı bekleyen tüm gizleri, saklamaya kararlı olduğu bütün sırları ile.

Troia savaşı ise asla sıradan bir savaş değildir; çünkü orada savaşan iki ordu değil, iki görüş, iki din, iki ayrı metafizik güçtü. Bunu ister doğu-batı, ister iyi-kötü olarak adlandırın. O on yıl süren savaş, aslında "enerjiler"den başka bir şey olmayan tanrıların çarpışması idi. O zaman Olymposlular denirdi onlara. Basit biçimde iyi kötü olarak adlandırılabilirlerdi evrendeki her gerçek gibi. Doğaldır ki bu iki kavram o zaman da bakış açısına göre değişirdi. Ama yine de iki kutuptaydı bu enerjiler. Ya da onlara tanrılar mı desek; yoksa farklı boyutun canlıları mı; ya da uçan arabalara binen, insanları teleporte edebilen varlıklar mı? Bir zamanlar öyle çok görünmüşlerdi ki insan oğluna. Olanlara ne ad koyarsanız koyun, Troiada yaşanan gerçekte onların çarpışmasıydı. Anadolu adlı mistik kara parçasının kimi noktalarını ele geçirme uğraşlarıydı.

Efes merkez olmak üzere tüm Ege bölgesi hep önemli bir bölge sayılmıştır dinler tarihinde. Sanki ele geçirilip kullanılması "farz" olan bir elektro-manyetik güç vardır bölgede. Yeni çıkan her din, bir öncekini hep bu bölgede alt ederek odaklanmaya ve buradan dünyaya yayılmaya çalışmıştır. Bunları bir başka zaman anlatırım. Şimdi söylemek istediğim ise Troia'nın da önemli bir nokta olduğu. Tek tanrılı dinlerin ilk emanasyonu olan Yunan kültürü, öncelikle Troia'yı -ki oralarda anaerkil düşünceler yaygındı- yıkmak zorundaydı. Ama Troia'nın destekçisi güçler de vardı tabii ki. Onlar da bu plana tüm güçleri ile karşı koymaya çalıştılar. Ve çarpışma başladı.

Öyle bir kavga koptu ki... Hayır sadece ordular arasında değil, tanrılar bile birbirini boğazlamaya başladılar. İşte XXI. Bölümden küçücük bir alıntı: "Mutlu tanrılar kışkırtıp birbirlerini çetin bir savaş kopardılar aralarında. Tanrıların, insanların babası yukarıdan gürül gürül gürletti gök yüzünü, aşağıda Poseidon sarstı sonsuz toprağı, sarstı yüce doruklarını dağların" XXI:54; "Korkunç bir gürültü yükseliyordu kavgaya tutuşmuş tanrılardan" XXI: 67.

Ne yazık... Ne yazık ki sonunda "yıkıldı gitti İllion" (Truva). Aynı Babil gibi. Zaten Tevrat Vahiy 18:2'de de "Yıkıldı. Büyük

Babil Yıkıldı" diye yazmaz mı? Truva yıkıldı, doktrin ile birlikte... Acaba? Bir kişi kurtulmuştu oysa... Aeneas... Troia'nın en büyük destekçisi sevgi tanrıçası Aphrodith'in oğlu. O kurtuldu ve... Sonrası öyle uzun ki. Bunu da bir başka sefer anlatırım.

Bir gün, Troia savaşından 500 yıl sonra bir adama ilham geldi. O adam ki bin yıllar sonra Yunan dininin kurucusu sayılacaktır. Aldı kalemi eline ve bir "muse" tarafından ona gelen bilgileri döktü kağıda. *İlyada* dedi bu kitabın adına... Edebi bir destan sanılmadan önce yüzyıllarca kutsal kitap olarak okundu *İlyada*. Aslında öyleydi de. Tanrıların dünya üzerindeki yüzlerce emanasyonundan birini anlatan bir kutsal kitap ama... "Onları" ve "onların" eylemlerini anlatan... Adamın adı ise Homeros'du.

Unutuldu gitti zaman içinde Troia. İlyada hep bir efsane sanıldı. Sonra bir gün Schleimann adında bir başka adam çıktı ve sadece İlyada'ya göre kazmaya koyuldu Çanakkaleyi. Zengin biriydi Schleimann, maceracıydı da. Sonunda efsane sanılan kenti gün ışığına çıkarmaya başladı. Kuşkusuz ki hazineleri de... Bulunan bu benzersiz define Osmanlı hükümetinin burnunun dibinden kaçırıldı doğal olarak. "Şaia"lar doğru ise önce Yunanistan'a, oradan da Berlin'e götürüldü. İkinci Dünya Savaşı'na dek Berlin müzesinde durdu. Sonra savaş başladı ve bir dolu sanat eseri gibi Priamos'un hazinesi de kayıplara karıştı. Kimisi Naziler yürüttü diyor, kimisi ise Ruslar. Büyük olasılıkla bu gün özel bir koleksiyonda bir kıskanç koleksiyoncudan başkasının görmesine fırsat olmaksızın duruyordur bir köşede. Bir kısım hazine ise -belki inanmayacaksınız ama- İstanbul Arkeoloji müzesinde. Bunlar Schliemann'ın, Osmanlıya verdiği parçalar! Yani "malı götürdüğü" ortaya çıkınca kapağı attığı Avrupa'dan rüşvet olarak verdiği... Dönüp kazmaya devam etmek için...Diğer bir -bölüm- ise Troia öreninin girişindeki tek odalı müzecikte, Schliemann'ın metresinin fotoğrafının boynunda!..

Aslında ne önemi var hazinenin? İlyada'nın mesajı da; bu mesajı etkin tutacak kent de hâlâ ortada değil mi? Troia da, İlyada da önemsiz gerçekte, çünkü önemli olan "o" güçlerin kavgası. Her neyse onlar? Kimseler?

Gerçekleri çözmek için şu olanları bir baştan anlatalım isterseniz...

Troia baştan şanssız bir kentmiş; çünkü Ate (gaflet) adlı tanrının hüküm sürdüğü tepeye kurulmuş ilkin. (Hemen deşifre edelim: adı geçen arazi coğrafyasının mistik/metafizik bir önemi olduğu anlatılmakta bize bu satırlarla). Daha coğrafi bir tanım isterseniz Troia, İda (kaz) dağı eteklerinde, Ksanthos (küçük Menderes) nehrinin havzasında olduğunu söyleyebiliriz. İlk kuruluş yılı günümüzden 3200 yıl önce, ama yüzyıllar boyunca dokuz kez yıkılıp yeniden yapılmış. İlyada'nın anlattığı savaşın geçtiği şehir ise kimine göre VI., kimine göre ise VII. kez kurulan kent. Kral Priamos bir dolu çocuğu, gelin ve damadı ile 40 odalı sarayında hüküm sürermiş orada.

Bir gün kralın karısı Hekabe bir rüya görmüş; rüyasında karnından ateşler çıkmakta ve bu ateşin dumanları tüm kenti sarmaktaymış. Hemen bir kahine danışılmış kuşkusuz; Kahin ise doğacak çocuğun Troia'nın başına büyük dertler açacağı için öldürülmesini söylemiş. Gerçekten de bir süre sonra kraliçenin bir oğlu olmuş; Priamos da adamlarından birine emir vermiş çocuğu öldürmesi için. Aynı Pamuk prenses masalında olduğu gibi adam öldürememiş çocuğu ve İda dağına bırakmış. Onu çobanlar bulmuş ve büyütmüşler. (İlginçtir; Hz. Musa da bebekliğinde nehre terk edilmiş, onu firavunun kızı bulup büyütmüş. Benzer motifler oldukları için söz etmeden geçemedim).

Troia'da bunlar yaşanırken Olympos'da da bir evlenme töreni olmaktaymış. Kral Peleus ve Deniz perisi Thetis (ileride Truva'yı yakıp yıkacak komutan Achilleus'un anne ve babası) evleniyorlarmış. Ama tanrılar kavga tanrısı Eris'i çağırmamışlar törene etrafı karıştırır diye. (Uyuyan güzel masalının da girişi aynıdır) Eris'de bir elma atmış ortaya, üzerine de "en güzele" yazmış. Tüm tanrıçalar almak istemişler ama elmaya sahip olmaya üç tanrıçanın hakkı olduğunda ortak karara varmış tanrılar. Hera, Aphrodith ve Athena. Peki hangisi en güzel? Zeus'a sormuşlar; oysa baş tanrı onları İda dağında koyun otlatmakta olan Paris'e yollamış. Yani Priamos'un ölsün diye dağ başına bırakılan oğluna. Her tanrıça bir rüşvet vermiş Paris'e en güzel ilan edilmek için: Hera güç, Athena zeka ve zafer, Aphrodith ise dünyanın en güzel kadınının aşkını... Paris elmayı aşk tanrıçasına vermiş. Dünyanın en güzel kadını ise Isparta kralı Menela-

os'un karısı Helen'miş. Paris Helen'i kaçırıp Troia'ya getirmiş. Ama Menelaos'da kadın kaptıracak göz var mı? Toplamış orduları, Troia ordusundan on kat büyük bir ordu ile dayanmış Troia kapılarına. Troia da yalnız değilmiş; tüm Anadolu krallıkları ordular yollamışlar Priamos'a yardıma. Ve savaş başlamış. On yıl boyunca savunmuş kent kendini. İstilacılar on yıl ülkelerinden uzakta, Troialılar da on yıl boyunca kuşatma altında yaşamışlar. Sonunda Yunanlı komutanlar bakmışlar ki kenti savaşarak alamıyorlar, hile yoluna baş vurmaya karar vermişler. Koca bir at yapmışlar, en seçkin komutanları ve en yürekli askerleri içine gizleyip güya uzaklaşmışlar gemileri ile. Bir sabah kent halkı bir bakmış istilacıların yerinde yeller esiyor, Surların önünde de dev boyutlu bir tahta at. Bunu bir barış sembolü sanıp şölenler vermişler o gece kutlamak için barışı. İçmişler, sızmışlar on yıllık esaretin acısını çıkarmak amacıyla. Oysa onlar eğlenirken gizlenmiş askerler tetikte bekliyorlarmış vuracakları anın gelmesini. Kent halkı sızar sızmaz attan çıkıp tüm Troia'lıları kılıçtan geçirmişler; kimse kurtulamamış Aeneas'dan başka.

Böyle diyor öykü, ama işin birde gerçeği var. Öncelikle pratik gerçeklerden söz edelim: Devir tunç devri. O zamanki en önemli maden demir. Troia ise bu açıdan haylı zengin bir bölge. Sonra birde boğaz meselesi var. Yunanlılar denizci bir ulus, Karadeniz'de ticaret kolonileri bulunmakta. Halbuki kolonilerin tek geçit kapısı olan Çanakkale boğazı Troialıların elinde. Unutmayın ki 5000 yıl önce deniz Hisarlık tepesindeydi. Eşdeyişle karı kaçırmak işin laf kısmı. Troia savaşı basbayağı bir çapulculuk seferi. Çünkü Yunanlılar kenti alamasalar da bölgedeki krallıklara sürekli baskınlar düzenleyerek geçinip gitmişler yıllarca. Ama kim "yoğurdum ekşi" der? Hele ki Avrupalı müttefiklerimiz! Onlara göre İlyada aslan Yunanlılarla, zavallı Troialıların savaşıdır. Kahraman Grek komutanların güçsüz Troialıları nasıl rezil kepaze ettiğinin destanıdır. Aslında ilk okunuşta insan böyle bir düşünceye kapılabilir; bu doğru. Ama eğer usta Azra Erhat'ın önsözdeki uyarıları dikkate almayarak okursa...

Kimileri Erhat'ın görüşlerini yadsıyacak ve içten içe "avrupai" teorilerin geçerliliğine inanacak olabilir. O zaman, o kişiler bilsinler ki okumakta oldukları İlyada özgün bir metin değil,

sansürlenmiş bir kitaptır. Tiran Peisistratos zamanında pan Athenai şenliklerinde kutsal kitap olarak okutulmak için MÖ. 700'de Atina'ya getirildiğinde zülf-ü yare dokunan kısımlar bir "uzmanlar" kadrosunca sökülüp atılmıştır ana metinden. Örneğin kahramanlar kahramanı Aşil'in Troia prensi Triolos'a tecavüz ettikten sonra öldürdüğü; prenses Polyxena'nın da -bir tanrıya bile değil- Aşil'in ruhuna kurban edildiği (ki kimi araştırmacılar bu noktadan yola çıkarak tarihtaki insan kurbanının o yıllara dek süren somut bir eylem oluğunu kanıtlıyorlar), Amazonların ülkeleri Samsun'dan Troia'ya yardıma gelip kahramanca savaşmaları...

Şimdi işin metafizik gerçeğini ele alalım. Eş deyişle Homeros'un İlyada'da bize anlatmak istediklerini; ya da İlyada'yı kim yazdırdıysa onun..

İlyada'nın üçte ikisi orduların savaşını anlatırsa, üçte biri de tanrılar arası savaştan söz etmektedir. Tüm Olymposlular Troia "bazında" birbirleri ile savaşmaktadırlar çünkü. Anadolulu Olymposlular ile, Yunanlı Olymposlular; Anaerkil tanrılar ile ataerkil tanrılar; tek tanrıcılarla paganistler... Savaş aslında bu iki görüşün çarpışmasıdır. Tüm batılı ülkeler bu çarpışmayı görmezden gelir, çünkü onlara göre Troialılar da Grektir. Çarpışan iki aykırı düşünce yoktur ortada. Hatta Franklar, Burgonyalılar ve Romalılar Troialıların torunuyuz derler. (Bu arada gerek Troialıların gerekse Amazonların öz-be-öz Anadolulu ve Yunan kültürüne tamamen yabancı anaerkil bir düzenden geldiklerini batıya kanıtlamak için ömür tüketen Halikarnas Balıkçısı ve Azra Erhat'ı buradan saygı ile anmadan geçemedim).

Ama garip kuşun yuvasını tanrı yaparmış. Batılı dostlarımız Troialılar Grektir diye bağıradursun, 1985 yılında Harward Üniversitesi profesörlerinden, dil uzmanı Carl Watkins Homeros'dan 500 yıl önce, Troia savaşından hemen sonra sayılabilecek bir tarihte, -deyim yerindeyse sıcağı sıcağına- yazılmış bir başka destan buldu! "İlginç" anlatımlar vardı destanda. Bunun ötesinde metin, eski bir Anadolu dili olan Luvi'ceydi. Buradan da Troialıların Yunanca konuşmayıp, Hind-Avrupa kökenli bir Anadolu dili olan Luvi'ce konuştukları ortaya çıktı.

Öte yandan savaş Hitit tabletlerinde de anlatılmış: Priamos'a Priya Muwas, Paris'e (Alexandros'a) Aleksandus, sarp İlios'a

(Truva'ya), sarp Wlusa deniyor bu tabletlerde. Belki de bu adlar Yunanca isimlerin gerçek karşılıkları...

Özetle Troialılar Anadolunun yerlileri. Ama batıda bir kültür yağmacılığı var ki sorma gitsin. Hatta teori üretmekte öyle ileri gidiyorlar ki Troialıların Yunan olduğu bile hafif kalıyor. Örneğin son zamanlarda I. Wilkens adlı bir adam "Where Troy Once Stood" adlı kitbında Troia'nın İngiltere Cambridgeshire'da Gog ve Magog tepelerinde olduğunu "kanıtladı" Meksikalı bir başka yazar ise Yugoslavya'da olduğunu! Siz görün sevgili okurlar elimizdeki tarih zenginliklerinin değerini; milletin bunlara sahip çıkmak için yaptıklarını. Hey, aydınlar; ilgilenin şu işlerle biraz yahu! Bahardan itibaren Troia'ya kadar uzanmanın, "olay yerinde inceleme yapmanın" tam zamanı. Güney kavrulurken sıcaktan, Çanakkale ılıkçacık. Troia örenine giden yol da çok güzel. Çanakkaleye 30 km. Özellikle gişelerden sonraki güllerle donanmış yol nefis. Üstünde ev yemekleri yapan iki minik restoran var. Ardından otopark, park ve meşhur tahta at. Bu at 3200 yıl önceki at değil tabii ki. Bir turist atraksiyonu olarak 1975 yılında yapılmış. İçine girilebiliyor. Dilerseniz merdivenle üst katına çıkar, Troia ovasına şöyle bir bakar, kumandan Odyesseus'un halkı kesmeden önce neler düşündüğünü hissetmeye çalışabilirsiniz. Bunun gerisi ise ören uzanıyor. Biraz anlaşılması zor bir yer ama bence görmeye değer. Düşünün, yüzyıllarca masal olarak okunan bir kitabın geçtiği yerlere ayak basmış oluyorsunuz. Girişteki küçük müzecikte çeşitli resimlerden başka, üç dilde yayın yapan video gösterimi var. İşin matrak yanı Schlieann hakkındaki yazıların bazı yerlerinin sonradan daktilo ile yazılıp baskı metnin üzerine yapıştırılmış olması! Bunlar daha çok adamın acemi arkeologluğu ve afirikçiliği hakkında. Gerçekleri kendi ülkemizde dile getirmek için biraz geç kalmışız yani. Ancak ikinci baskıya girebilmiş doğrular.

Çanakkale'de nefis bir arkeoloji müzesi de bulunmakta. Ama öyle kalabalık ki müze, içeri girdiğimde ışıkları bendeniz için yaktılar. Kapıdaki memurun garip bakışlarından ayıp bir iş yapıyorum gibi bir hisse kapıldım içeri girerken. Biraz da korktum. Düşünün koca müzede bir başıma dolaşıyorum, peşime takılmış

iki görevliyle! Tek başıma bir kadınım ya, bir anlam veremediler boş müzeyi gezmek istememe, beni defineci bile sandılar.

Eğer oralara yol düşürürseniz müzeyi ağır ağır, her parçanın önünde dura dura gezin. Görülecek değil, incelenecek çok şey var vitrinlerde. Oltalar, ok uçları, cımbızlar, çatallar ve gözyaşı şişeleri ile dolu etraf.

Biz yine tanrılara dönelim:

Kavganın bir yanında Hera vardır. Baskıcı ve zulümcüdür. Kocası baştanrı Zeus bile kimileyin çekinir ondan. Sonra Athena... Güya akıl ilahesi; oysa bal gibi savaş tanrıçasıdır. (Tarot'tan anlayan bilir; Hava elementinin yöneticisi Kılıç kartları zeka ve savaşı aynı anda sembolize etmezler mi?) Ve Poseidon... Deniz tanrısı sanılsa bile gerçekte zelzelelerle yıkan bir enerjidir. Sonra Hermes, hırsızlık; Hephaistos ise el sanatları tanrısı. Bunların hepsi Grek orijinli, hoşgörüsüz ve kısıtlayıcı güçlerdir.

Onlara karşı olarak Troia'yı tutan ve Troialı askerlere yardım eden tanrıların başında Aphrodith gelir. Serbest aşk, kahkaha ve cilve tanrıçası sayılmıştır Aphrodith Yunanlılarca; ve ona bayağı bir nitelik yüklemeye çalışarak "orta malı Aphrodith" demişlerdir. Oysa Aphrodith gerçekte Anadoluda binyıllarca tapılan Ana tanrıça'nın Yunan tradisyonuna geçmiş halidir. Zaten tüm Olymposlular birbirleri ile akraba iken bir tek o kendi başına denizden doğmuştur. Ardından Ares gelir; yakıcı duygular, enerji ve aktivite tanrısı olup Aphrodith'in sevgilisidir. Ve Apollon, Olympos'da oturmayıp Anadoluda kendine özgü bir dağı olan Apollon. Son olarak Artemis... Artemis de uzun süre ana tanrıçanın bir yansıması sayılmıştır. Zaten Efesliler Yunan baskısı sonucunda doğurgan tanrıçalarını bakire Artemis'in adı ile çağırmaya başlamamışlar mıydı? İşin ilginç yanı baştanrı Zeus'un tarafsızlığıdır. Daha doğrusu Zeus yer yer her iki tarafı da destekler. Böylece onun da arada bir güç olduğunu varsayabiliriz.

Kimdir bu tanrı maskesi ile kendilerini tanıtan enerjiler?

Onların kimliklerini çözebilmek için sanırım öncelikle İlyada'nın satırları arasında biraz gezinmeliyiz; bakalım büyük usta bize onları nasıl anlatmış?

Tanrı denince insanın aklına ölümsüzlük geliyor ilkin. İlyada tanrıları da böyle ancak metinden tanrıların zaman zaman yara-

lanabildiklerini öğreniyoruz. Örneğin Aphrodith... Savaş sırasında bir ölümlü olan Yunanlı Diomedes tarafından vurulur ve kanı akar! İkhor denilen bir sıvıdır bu. V:340 "aktı tanrıçanın avcundan tanrısal kan, hani şu mutlu tanrılarda akan öz" Garip... Zaten bu Diomedes enteresan bir adam. Savaş tanrısı Ares'i de vuruyor. Hemde "göbeğinin altından, karınlığının bağlandığı yerden" Ne özelliği varsa oranın? Ares ise yaralı yaralı göğe, Olympos'a doğru giderken onbin kişinin savaşta bağırması gibi bağırıyor, Zeus'un karşısına çıkıp yarasını gösteriyor: "Canı yanıyor, çok acı çekiyordu; gösterdi yarasından akan ölümsüz kanı" V:870. Canı yanan, yarası kanayan tanrılar... İlginç... Ve bir de şu sözlerini duyun savaş tanrısının: "Çevik ayaklarım olmasa kalırdım orada uzun zaman, acı çekerdim pis ölüler arasında, yatardım tuncun altında ölü gibi" V:885. Zaten İllada V:380-415 de insanların defalarca tanrıları yaralayabildikleri, onlara acı çektirebildikleri anlatılıyor.

Bir başka ilginç nokta ise bu tanrıların göğe sadece "arabaları" ile çıkabilmeleri! Yani herşeye güçleri yetiyor evlerine arabasız dönmekten başka! Örnek çok; işte Zeus'un ve Aphrodith'in arabasından söz eden satırları: VIII:45 "Zeus koştu arabaya iki atını... toprakla yıldızlı gök arasında uçtu atlar seve seve. Vardılar kaynağı bol İda'ya, oradaydı Zeus'un tapınağı, kokulu sunağı, İnsanların, tanrıların babası durdurdu atları" Bir diğer örnek: V:364 "Aphrodith bindi arabaya, aldı eline dizginleri, atları kamçıladı sürdü, atlar da uçtu seve seve. Geldiler tanrıların yurdu Olympos'a, ..durdurdu orada arabayı, çözdü atları, tanrısal yem koydu önlerine"

Bu arabalar nasıl arabalar ise giderken hep arkalarından da duman çıkarırlar! Örneğin Ares yaralı bir şekilde Olympos'a kaçarken yerdeki ölümlülere şöyle gözükür: V:865 "Bir sıcak günde nasıl azgın bir rüzgar kopar da, kapkara bir bulut yükselirse havalara, tunç Ares göğe, bulutlara varırken böyle göründü"

Zaten tanrıların bulutla dumanla da hayli ilgileri vardır İlyada'da. Ares kargısını ve çevik atlarını bir buluta dayamıştır V:356; Hera V:775'de atlarını durdurur, çözer ve onları bol dumanla örter. Zeus için VIII:45'de "Durdurdu atları, çözüp sardı koyu bir dumanla, göz kamaştıran çalımıyla oturdu doruğa" diye

yazar. Aphrodith ise savaş sırasında zor durumda kalan oğlunu dumana sarıp kaçırır, III:380 "Geldi Aphrodith, kaptı kaçırdı oğlunu, bir tanrıça için ne kolay bir işti, koyu bir dumanla onu çabucak sarıverdi, götürdü bıraktı yatak odasına" Apollon da Aeneas'ı II:340'da "koyu buluta sarıp" kaçırır.

Bir başka enteresanlık da tanrıların ölümlülere -deyim yerindeyse- "ateş etmeleri. Gelin siz yorumlayın şu satırları; benim içimden okuduklarımı "ateş etmek"ten başka bir fiille tanımlamak gelmiyor: VIII:133 "Zeus korkunç gürültülerle savurdu ak şimşeği, Diomedes'in atları önünde sapladı toprağa, yanan kükürtten korkunç bir alev çıktı"

Ölümlülerce yaralanan; arabaları olmadan yıldızlara doğru gidemeyen; ölümlülere ateş eden, bulutlara, dumanlara sarılı olarak göğe yükselip gözden kaybolan, bir insanı bir anda başka bir yere götüren tanrılar!

İlginç şeyler olmuş geçmişte...

Peki neler yapmış bu tanrılar Troia'ya sonunda?.. Nasıl? Hiçbirşey mi? Nereden biliyorsunuz canım?... Çünkü destan mı öyle yazıyor?

Bu sözler doğru, ama prof. Carl Watkins'in keşfettiği orijinal destanı akıldan çıkarmayın; çünkü orada -hazır mısınız- Troia'nın sanıldığı gibi at hilesi ile alınmadığını, ancak tanrı Poseidon'un yarattığı müthiş bir zelzele ile yıkıldığını, Yunanlıların tahta atı ise Poseidon'a şükranlarını sunmak için yaptıklarını yazıyor! At Poseidon'un simgesi. Bir deniz tanrısı için ne garip bir simge. Hemen küçük bir dipnotu düşeyim: tanrıların arabalarını hep atlar çekiyor...

Durup dururken olmuş, koca bir kenti yıkmış, ama çevredeki krallıklara zarar verdiği duyulmamış bir garip zelzele! Bu zelzeleden İlyada'da söz edilmiyor ama Poseidon hakkındaki şu satırlar enteresan kanımca: XXI:58 "aşağıda Poseidon sarstı sonsuz toprağı, sarstı yüce doruklarını dağların. Çok pınarlı İda titredi kökünden doruğuna, titredi Troialıların ili, Akhâlârın gemileri" Yani bu Poseidon -her ne ise, kimse- bunu hep yapıyor.

Poseidon yaptı mı, yapmadı mı, orasını kimse kanıtlayamaz henüz ama büyük bir zelzele olmuş, orası kesin... Bilim adamları

böyle söylüyor. On yıl kuşatmaya dayanan bir kenti "lahsa"da "hak ile yeksan" eden bir deprem!

İşi anlatmayı biraz baştan alalım:

Troia sekiz kat şehir. Üst üste kurulmuş. Her biri bir başka nedenden dolayı yıkılmış. I:3000-2500 Yangın; II:2500-2300 İstila ile yıkım; III, IV, V:2300-1700 Bilinmiyor; VI: 1700-1250 Deprem; VIIa:1250-1180 İstila ile yıkım; VIIb:1180-1000 Yangın; VIII:1000-85 Terk edilmiş.

VIIa bir kuşatma sonucu insan eli ile yıkıldığı için kimi uzmanlar Priamos'un Troia'sı burasıdır diyor. Bu katta, her evin tabanında gömülü olan ve sanki bir kuşatmaya dayanmak için hazırlanmış dev erzak kapları, evlerin duvarlarındaki ok ve mızrak ucu izleri, bulunan çok sayıda iskelet ve kılıçla kesilmiş çene kemikleri teoriyi doğrulamakta. Gelgelelim prof. Ekrem Akurgal, Priamos'un Troia'sının VI. kat olduğunu öne sürüyor ve ekliyor. "On yıllık bir kuşatmaya ancak bu kent dayanabilirdi çünkü uygarlık düzeyi ve mimarisi en gelişmiş kent budur" Tabii ki "bi takım" bilimciler bu teoriye gürül gürül karşı çıkıyorlar "VI depremle yıkıldı, kuşatma sonucu yıkılmadı" diye. Prof. Akurgal da hemen ekliyor: "Zaten bu deprem olmasa Yunanlılar Troia'yı asla alamazdı"!

Ah, o deprem; o garip deprem...

Aslında konuyu açıklamak daha çok metafizikçi ve okültistlere düşüyor kanımca. Zaten bilimin tıkandığı yerde hep bilimdışı, kardeşi bilimin yardımına koşmamış mıdır? Bilimi pozitif kılan "kanıtlama" koşulu bazen yaratıcılığa engel oluyor bence. Gelin, bırakalım aklımızın dizginini serbestçe ve yüksek sesle, korkusuzca sorular soralım birbirimize:

Zeus'un zırt-pırt kanatlı arabası ile çıkıp savaşı seyrettiği, strateji planladığı ve Paris'in terk edildiği İda (Kaz)dağı acaba bir üs müydü diye? Ya Olympos? Acaba Olympos da bir uzay gemisi mi? Dünyayı ziyarete gelmiş ve uzay-zaman kavşağında "demirlemiş", tanrıların savaşının bitmesini ve onları geldikleri diyarlara götürmeyi bekleyen bir ufo? Çok mu ileri gittim? Belki... Ama şu satırlara bir göz atıp kararı öyle verin:

V:750 "Gökyüzünün kapıları kendiliğinden gıcırdadı. Saatler

gözetir o kapıları, yaygın gökle Olympos emanettir onlara, kapıları bir açarlar, koyu bulutlarla bir kaparlar"

Troia'nın varlığına yüzyıllarca inanılmadı; sonra bir gün Schliemann *İlyada* ile buldu kenti. Belki gelecekte bir başka Schliemann çıkacak ve bambaşka(!) gerçekleri yine *İlyada*'yı deşifre ederek ortaya çıkaracak. Hani şu her kitabevinde satılan *İlyada* yardımıyla ve İstanbul'a sadece 300 km. uzaktaki uzay üssünde incelemeler yaparak...

Önümüzdeki yazıda Tevrat bazında Rab-Allah'ın da bulutlu, dumanlı "hallerini" anlatacağım. Daniken "tanrı bir astronot muydu?" diye başlık atmıştı *Tanrıların Arabaları* adlı best-seller'ında. "Haşa, sümme haşa" böyle bir düşüncem olduğundan değil, garip benzerliklere parmak basmak için. Birde biz ortaya dökelim bakalım bulup buluşturduklarımızı!

TROİA TANRILARI VE KİTAB-I MUKADESİN RAB-I

Geçen yazıda Troia antik kentinden söz ettim. Biraz tarihiyle ilgili bilgi verdim, biraz da ören hakkında... Hatta ilgilenenler için turistik detaylara bile girdim. Sonra giderek İlyada dedim; burada yazılanları değerlendirerek kimi teoriler attım ortaya. Alışılmadık varsayımlardı bunlar. Arkeologları çileden çıkartacak kadar cesur ve alışılmadık hemde! Kenti geçmişte uzaylı tanrıların ziyaret etikleri, bu tanrıların Troia savaşına katıldıkları ve Troia'yı sonunda Yunanlıların değil, onların yıktığı gibi...

Bu yazıdaysa Troia'da boy gösyeren tanrılarla, Tevrat'taki Rab-Allah arasındaki kimi benzerlikler üzerine dikkatinizi çekmeye çalışacağım. Bulutlardan, ateş arabalarından bahsedeceğim. Açıkçası eski bir best-seller'ı anımsatacağım sizlere. Hani Daniken'ın *Tanrıların Arabaları* adlı kitabını...

Kiminizin anlatacaklarıma inanmayacaklarına eminim. Hz. Muhammed'e bile kimse inanmamıştı göğe yaptığı yolculuğundan söz ettiğinde. Onu bile deli sanmıştı çoğu insan, hatta inananların bir kısmı bile. Bana inanılmamış çok mu?

İlkin günümüzde şiirsel bir destan olarak algılanan İlyada'nın, yüzyıllar boyu Yunan illerinde kutsal kitap olarak okunduğunu ve saygı gördüğünü hatırlayalım ve böyle girelim konuya. Zaten Homeros da sık sık kendisine ilham veren tanrıçalardan söz etmez mi eserinde? Destanın ilk cümlesi söyle tanrıça söyle diye başlamaz mı? Adı geçen esin tanrıçaları niçin bir diğer dinin kutsal kitap diktecisi başmelek ile aynı ya da benzer varlıklar olmasın? Aslında bu kadar lafa ne gerek var? Söylemek istediğim İlyada'nın bitakım güçlerce vahiy yolu ile (ki buna be-

yinsel bilgi transferi gibi bir ad verebiliriz belki de) Homeros'a yazdırıldığı. Öte yandan günümüz bilimi bile Yunan dininin ilk bilgilerini İlyada'nın ve Theogonia'nın verdiğini kabul ediyor. Ne yani, Homer tüm bu bilgileri kafadan mı uydurdu? Eğer öyle ise yüzbinlerce insanı, yüzlerce yıl iyi uyutmuş, helal olsun!

İkincil olarak ise bulutlar diyelim; İlyada da sık sık tanrılar ile ilintili olarak görülen bulutlardan söz açalım. Bu bulut-tanrı ilişkisi o denli çarpıcı ki, Azra Erhat bile altını çizmeden geçememiş tercümesini yaptığı İlyada'nın önsözünde. "Tanrıların da hep bulutla işleri var zaten" sözcükleriyle bu gözlemini -belki de şaşkınlığını- dile getirmiş.

Öncelikle baştanrı Zeus bulut ile yakından ilgili. Öyle ki lakabı bile bulut toplayan Zeus (Zeus Nephelegereta). Zeus bulutları toplamasına topluyor ama fırtına tanrısı değil. Öte yandan gök gürültülerini ve şimşeği yönetiyor, ama yağmur ile de ilişkili değil. Bu enteresan bir nokta bence; çünkü insanın aklına bu bulut bizim bildiğimiz bulutlardan değil mi acaba? diye bir düşünce geliyor. İlyada'daki bulutlar öyle mene şeyler ki göğe yükselen tanrıların ve onları göğe taşıyan atların arkasında oluşuyorlar! İşte bir örnek:

V 865 Bir sıcak günde nasıl bir azgın rüzgar kopar da, kapkara bir bulut yükselirse havalara, Ares yaygın göğe çıkarken öyle göründü Diomedes'e.

Diomedes basbayağı bir insan. Troia savaşında bilfiil savaşmış ve tanrı Ares'i görme mutluluğuna erişmiş bir er kişi. Keşke kendi gördüklerini kendi anlatabilseydi.

Ve İlyada'dan bir başka örnek: V 356 Ares bir buluta dayamıştı çevik atlarını.

Belki de bunlar önemsiz ayrıntılar; bundan 2850 yıl evvel yaşamış bir destancının yazdıklarını süslemek için uydurduğu betimlemeler... mi?.. Acaba? Bence değil; çünkü benzer bir anlatım, gerçekliğinden genelde şüphe duyulmayan bir kitapta da geçiyor: yani İncil'de! İncil'in Vahiy bölümü dünyanın sonunu anlatır, bilirsiniz. İşin enteresan tarafı dünyanın sonunda günahkarları yok edici varlıkların yine bulut ile ilgili olmaları:

Vahiy 14:16 da Ve bulut üzerinde oturan orağını yeryüzüne attı, ve yer biçildi diye yazmakta.

Tevrat'ta da bulut dünyanın sonu ile ilgili bir nesne. Hezekiel 30:3 Çünkü o gün yakın, evet rabbin günü yakın, bulutlar günü, milletlerin vaktidır

Belki yahu ne ilgisi var? diyeceksiniz ama nedense aklıma nükleer patlamalar sonucu oluşan mantarlar geldi. Bunlar da devasa bulutlar değil midir?

İncil Vahiy, 11. Bapta ise kıyamet günü süreci içinde dünyaya yollanacak ve Şeytan tarafından öldürüldükten sonra Tanrı gücü ile diriltilecek olan iki peygamberden söz ediliyor. Bunlar dirildikten sonra göğe... İsterseniz devamını ben anlatacağıma, ayetten okuyalım. 11:12 "Ve gökten onlara: Buraya çıkın, diyen büyük bir ses işittiler. Ve bulutta göğe çıktılar." Yani aynı Ares gibi. Hani Ares da arkasında dumanlar -pardon bulutlar- bırakarak göğe yükselmişti ya.

Tanrının peygamberleri de, Olymposlular da bulut ile göğe çıkmaktalar. Rastlantı mı acaba? Bu arkasında bulut ile giden atlardan, bulutla göğe yükselmelerden söz açıldığında ise aklıma hep çocukluğumda izlediğim bir film geliyor. Ama bir macera filmi değil o, bir belgesel: Aya ilk insanın ayak basışı konusundaki bir film. O filmde Apollo II'in göğe yükselirken gerisinde bıraktığı duman, Ay'ın ilk görüntüleri kadar ilginç gelmişti bana!

İlyada'da bulutlar tanrıları örten, onları gözden gizleyen birer araç olarak da görülürler. Örneğin V 345 de Apollon, Troia'lı Aineas'ı bir buluta sararak Yunanlı askerin önünden kaçırır. XX 150'de ise Poseidon ve Yunanlılar'ın tarafını tutan diğer tanrılar savaş planları yapmak için toplandıktan sonra omuzlarını ışık geçirmez bir bulutla örterler

Şimdi hemen Tevrat'a dönüp bazı şeyler okumak istiyorum size: Çıkış 40:34-35-36 O zaman bulut toplanma çadırını örttü, ve rabbin varlığı meskeni doldurdu. Ve Musa toplanma çadırına giremedi, çünkü bulut onun üzerinde duruyordu. İkinci bir örnek daha vereyim, burada da Hz. Süleyman cinlere büyük mabedini yaptırıp içeri meşhur levhaları koyduğunda bulutlar geliyor: I Krallar 8:İÖ-11 ...bulut rabbin evini doldurdu. Ve buluttan ötürü kahinler hizmet için duramadılar, çünkü rabbin varlığı Rabbin evini doldurmuştu .

Rabbin varlığı olarak nitelenen bu bulut yüzünden ayrı ayrı

zamanlarda yaşamış Hz. Musa da, Hz. Süleyman da, kahinler de çadıra giremiyorlar. Poseidon, diğer tanrılar ve kaçırılan Aineas da buluta sarılıp görünmez oluyorlar. Acaba diyorum bu bulut sanıldığı gibi metafizik anlamda görünmezlik oluşturan bir nesne mi; yoksa bilinmeyen bir cisimden çıkan basbayağı bir duman mı? Ne demek mi istiyorum? Anlayan anladı zaten!

Bu bulut-tanrı ilişkisi uzun bir konu. Bir dolu örnek var İncil, Tevrat ve İlyada'da. Şimdi bir örnek daha geldi aklıma: Vahiy bölümünde üst düzey bir hazret Yuhanna'ya bulut üzerinde görülüyor:

14:14 Ve gördüm, ve işte, beyaz bir bulut ve bulutun üzerinde oturan insan oğluna benzer biri.

Hemen hatırlayalım: Zeus'a da bulut toplayan Zeus denirdi eski Yunan dininde. Bu bulut konusunu kutsal bir metinden yaptığım son bir alıntı ile bitireyim: Ve işte bulutlarla geliyor. Hayır Zeus değil, hayır Ares de değil, bu kez gelen Rab- Allah... Çünkü bu ayet de İncil, vahiy bölümü 1:7 den alınma!

Yine İncil'de İsa için ranseyman veren Tanrının da sesi buluttan gelir, Matta 17:5 Ve işte buluttan bir ses: Sevgili oğlum budur, ondan razıyım, onu dinleyin dedi.

İncil, Tevart ve İlyada arasındaki benzerlikler bulutlarla sınırlı değil. Antik kutsal kitap İlyada ile, modern kutsal kitaplar İncil ve Tevrat'ın arasında başka alanlarda da garip benzerlikler var. Örneğin İlyada da Zeus Zeus Asteropetes ve Zeus Erigdoupos isimleri ile de anılır. Bunların ilkinin anlamı şimşek savuran ikincisinininkiyse yüksekte kuvvetle gürleyendir. Şimdi birde Tevrat'ın Eyüp bölümü 37. Bap 3,4,5. Ayetleri okuyun:

Dinleyin gürlemesini dinleyin. Onu bütün göklerin altına, şimşeğini de yerin uçlarına salar. Onun ardınca bir ses gümbürder, haşmetinin sesiyle gürler. Ve sesi işitilince şimşekleri alıkoymaz. Allah sesi şaşılacak surette gürler.

Eski bir baş tanrı ile yüce tek Tanrı... Her ikisi de bulut, gürleme ve şimşek ile ilişkide ama yağmur ve fırtına ile yakınlıkları yok. Öte yandan buluta duman, gök gürültüsüne gürültü ve şimşeğe parlak bir ışık desek bir şeyler çözebilirmiyiz acaba? Yahu, nedense bu durum benim aklıma yine Apollo 11'i getirdi ya!

Benzerlikler adına dikkatinizi çekmek istediğim bir diğer ko-

nu kükürt meselesi. Daha açıkçası Rab- Allah'ın da, Zeus'un da bir şeyleri yok edecekleri zaman dünya üzerindeki bu kadar element içinde, ortak olarak kükürt kullanmakta olmaları:

İlyada VIII 133 Zeus savurdu ak şimşeği, Diomedes'in atları önüne sapladı toprağa, yanan kükürtten korkunç bir alev çıktı.

Ve Tevrat, Tekvin bölümü 19:24 Ve Rab Sodom üzerine ve Gomorra Üzerine göklerden kükürt ve ateş yağdırdı.

İncil, Vahiy bölümü 14:İÖ (günahkarlara) ateşle ve kükürtle azap edilecektir.

Yine İncil, Tevrat ve İlyada benzeşmesi.

Zaten İlyada'da Zeus göklerden saldırır düşmanlarına. Artık alıştığımız gibi Tevrat, Krallar II 1:İÖ ve 12'de de benzer anlamlar içeren ayetler var:

Ve göklerden ateş indi ve onu ve elli adamını yiyip bitirdi. Ve Allah'ın ateşi göklerden indi ve onu ve elli adamını yiyip bitirdi.

Sözün özü Zeus da, Tanrı da, adamları da yeryüzünü mahf-ü perişan edecekleri zaman göklerden saldırmaktalar. Hem İncil yüce Tanrının günahkarları yok etmek için yaratacağı ekolojik feleketlerin anlatımları ile dolu değil mi? Şimdi bu kitaptan aldığım şu ayetleri farklı bir uslup ile kaleme alınmış bir bilimkurgu kitabının satırları olduğu düşüncesi ile okuyun. Sanki uzaylılar dünyaya saldırmaktalar. İnanın hiç yadırgamayacaksınız:

Vahiy 8:5,7,8,9 buhurdanı aldı, ve mezbahın ateşinden onu doldurdu ve yer yüzüne attı ve gök gürlemeleri ve sesler ve şimşekler ve zelzele oldu. Ve boru çalındı ve kan ile karışmış dolu ve ateş oldu ve yer üzerine atıldı ve yerin üçte biri yandı ve ağaçların üçte biri yandı, ve bütün yeşil ot yandı. Ve sanki ateşle yanan büyük bir dağ denizin içine atıldı ve denizin üçte biri kan oldu. Ve denizde yaşayan mahlukların üçte biri öldü.

Yuhanna Vahiy bölümünü yazarken öne sürdüğü gibi gördüklerini kaleme almış ise, ilkel bilgi dağarcığına uygun tanımlar yapacaktı şüphesiz. Hele ki savaşlarını izlediği varlıklar kendilerini Tanrı olarak tanıtmışlarsa! Bu koşullar altında silaha buhurdan, silahın doldurulduğu güç kaynağına mezbah ateşi demesinden doğal ne olabilirdi ki?

Yukarıda Tanrının savaşının tarifini okudunuz. Şimdi size Zeus'un bir savaşını betimleyen bir metin okutacağım. Bu satırlar

da antik çağlarda kutsal kitap olarak okunan ikinci bir dökümandan alınmış. Hesiodos'un meşhur Theogonia'sından. Okuyalım bakalım:

Th. 687 Zeus şimşekler saçıyordu gökten ve Olympos'dan, gürbüz elinden fırlayıp düşüyordu yıldırım. Gök gürültüleri arasında parıl parıl, sallayıp savuruyordu kutsal alevi gittikçe sıklaşan şimşekleriyle. Dört bir yanda çatır çatır yanıyordu canlılara can veren toprak. Bar bar bağırıyordu ateş alan ormanlar, kanıyordu karalar, ekinsiz denizler.

Her iki metinde de gökten savrulan ateş, bu anda görülen şimşekler, duyulan gök gürlemesi benzeri sesler. Bu ateş ile doğa ve denizin yanması. Anlatım birbirine tıpatıp benzemiyor mu?

Şimdi bana en ilginç gelen benzerlikten söz etmek istiyorum; Gök Kapıları'ndan. Her ne ise onlar...

İlyada da iki ayrı bölümde birbirine tıpatıp benzer kelimelerle tarif edilmişler. Cümleler neredeyse birbirinin eşi. Homeros neden onlardan iki kez aynı cümlelerle söz etmek gereğini duydu acaba? Dalgınlık mı? Güldürmeyin lütfen. Açıklaması yok bu durumun ne yazık ki. Ama bence bu tekrarın önemli bir nedeni var. Sanki bir mesaj verilmekte bu yineleme ile. Ama nedir o mesajın içeriği, hedef kimdir? Ah, diyorum, keşke bilimciler Bu cümlenin sonunu dilediğiniz gibi getirebilirsiniz.

Adı geçen kapılardan söz eden ayetlerin her ikisinde de Hera atlarını buradan geçiriyor. Arabasının atlarını kamçılıyınca kapılar kendiliğinden açılıyor! İşte ayetler:

V 750 Saatler gözetir o kapıları, yaygın gökle Olympos emanettir onlara, kapıları bir açarlar, koyu bulutlarla bir kaparlar, dürterek atları geçirdiler oradan.

VIII 393 O kapıları Saatler gözetir. Yaygın gökle Olympos emanettir onlara, kapıları bir açarlar, koyu bulutlarla bir kaparlar. Dürterek atları geçirdiler oradan.

Bir örnek de Ovidius'un Metamorfoz'undan: 2:17 Bu kapıya işlenmiş pırıl pırıl gök, altısı sağda, altısı soldadır burçların. Yine göğe açılan bir kapı ile karşı karşıyayız.

Şu cümleler üzerinde biraz akıl yürütelim dilerseniz: Enteresan bir konumları var bu kapıların. Olympos bir dağ ama onlara emanet. Bir başka anlatım ile Olympos'un hemen gerisindeler bu ka-

pılar. Saatler ile de ilgileri var. Tanrıların arabaları, koyu bulutlar salarak onlardan geçip gidecekleri uzak adreslere gidiyor. Tanrılar atlarını kamçılayınca kendiliklerinden açılıveriyorlar.

Belki saçma; ama benim aklıma eğer saduyumun dizginlerini alabildiğine gevşetirsem- bazı teoriler geliyor. Kanıtlanamaz teoriler bunlar ama kurt gibi kemiriyorlar kafamı. Hani diyorum; sanki bu Olympos bir dağ değil de, dünyadan dağ gibi görünen koca bir Ufo, uzay-zaman kavşağında demir atmış, tanrıların görevlerini ifa edip ona gelmelerini bekliyor. Yolcularını alınca motorlarını ateşleyip, tozu dumana (yoksa buluta mı?) katarak ülkesine dönecek. Atlar kamçılanır, yani motorlar ateşlenir ateşlenmez boyut atlayacak zaman (saatler) kapısını açabilecek yapıda bir gemi bu.

Fazla mı ileri gittim? Benim şu aklım çok gem almaz bir akıl. Durup duruken garip garip kavramlar doluşuyor kafama. Affımıza sığınarak; şimdi de aklıma Galile geliverdi. Halbuki ne alakası varsa! Herneyse; biz şimdi yine benzerlik konusuna dönelim.

Yukarıda da söz ettim, Yuhanna Vahiy bölümünde kutsal varlıklarca kendisine gösterilen kimi mucizeleri ve korkunç bir yıkımı almıştır kaleme. O devrin kelime dağarcığına uygun biçimde anlatmaya çabalamıştır izlediklerini. Kendisine gösterilecek şeyleri izlemeden önce biryere çıkıp, bir kapıdan geçtiğini anlatmıştır vahiy 4:1'de. Kanımca Olympos'un emanet olduğu kapıları anımsatıyor anlatımı. Dilerseniz birde siz okuyun.

Vahiy 4:I ...sonra gördüm, ve işte, gökte açılmış kapı vardı. Ve boru sesi gibi bir ses dedi: Buraya çık, ve bundan sonra olması lazım gelen şeyleri sana göstereceğim. Yuhanna çıkar ve gök gürlemeleri ile şimşekler çıkaran bir taht ve üzerinde bir varlık görür.

Yine şimşek ve gök gürültüsü teması ile karşılaştık. Öte yandan şu gök kapısı neyse oradan geçmeden pek birşey olmuyor; tüm sırlar kapının gerisinde...

Son benzerlik Daniken'in ünlü *Tanrıların Arabaları* konusunda. Ünlü araştırmacı bu teoriyi ortaya atalı gerçi yıllar oldu ama biz Amerika kıtasını yeniden keşfeder gibi birşeyler söyleyelim yinede...

İşin ilginci İlyada'da herşeye güçleri yeten tanrıların göğe bir başka deyişle evlerine- arabaları olmadan çıkamamaları. Bu nokta

Azra Erhat'ın da dikkatini çekmiş. Önsözde altını çizmiş bu konunun da. Merak edenler için onlarca satırdan birini vereyim:

İlyada VIII 45 Zeus koştu arabaya iki atını... toprakla yıldızlı gök arasında uçtu atlar seve seve. (Burada bir minik dipnot: Hz. Muhammed de Miraç olayında göğe bir at ile çıkıyor. Adı Burak bu atın. Göğe Çekilen Peygamberler yazımda okuyacağınız İlyas peygamber de göğe ateşler saçan bir at ile çıkıyor).

İlyada'yı geçtim, diğer antik çağ eserlerinin hiçbirinde baştanrı Zeus bile ne İda dağına, nede Olympos'a arabasına binmeden gidemez nedense. Bir başka önemli nokta ise tanrıların ateş arabalarını en çok göğe çıkarken kullanmaları. Diyelim dünya üzerinde bir yerden bir başka yere gidecekler; böylesi gezilerinde pek kullanmıyorlar arabalarını. Üstelik bu arabalar ateş elementi ile de ilgili eski ve yeni kutsal kitaplarda. Şöyle ki:

İlyada V 745: en üstün güçlü tanrının kızı Athena, ayak bastı alev saçan arabasına. VIII 389: Hera, ulu tanrıça, büyük Kronos'un kızı, kuşandı silahlarını gözyaşı getiren savaş için, sonra bindi alev saçan arabaya.

Şimdi Tevrat'a dönelim, İşaya, 66:15 Çünkü işte, öfkesini şiddetle ve tekdirini ateş, alev ile ödemek için Rab ateşle gelecek ve onun cenk arabaları kasırga gibi olacak.

Söyleyeceklerim bu kadar. Dilerim bilgi merkezinizde, kimi bilgilerin saklı olduğunu ve onların saklandığı unutulmuş arşivin yerini kabaca da olsa hatırlatabilmişimdir. Gidin o odaya, birde siz göz atın dökümanlarınıza. Ama o arşive ulaşana dek, nice uzun koridorlardan geçip, nice kapalı kapıyı açmanız gerekeceğini de unutmayın. Hem işin tatsız yanı: kimi kapıların başında ciddi, saygın, aklı selim sahibi, iyi eğitim almış, -ne bileyim, daha buna mümasil bir dolu yüce kavramı ruhunda toplamış- nice bilimciler ekşi suratlarıyla sizi kınaya kınaya canınızdan bezdirecekler. Aldırmayın onlara. Aldırmayın dogmalara. Us denen o yüce oluşuma set çekmek, ket vurmak isteyen hiç, ama hiçbir şeye aldırmayın. Kimse sizin üretme ve yanlış yapma özgürlüğünüzü elinizden alamasın. Gidin o odaya, okuyun varlığından belkide- bihaber olduğunuz bilgileri. Bilin ki o bilgiler en kutsal metinler kadar mukaddestirler.

GÖĞE ÇEKİLEN PEYGAMBERLER

Ardından dumanlar salarak göğe tanrı taşıyan atlı arabalar... Eski bir destanla Tevrat ve İncil'in aynı elden çıkmışcasına benzeşmesi... Tanrıların ateş arabalarının geçtikleri gök kapıları...

Geçen yazıda bunları anlatmıştım uzun uzun. Bu yazımda ise adı geçen arabalara binme ayrıcalığına ermiş kişilerden söz edeceğim. Düşündüğünüz gibi bu ben-i ademler alelade insanlar değil. Her biri Tanrının doktrinini yaymak için seçilmiş ilim, irfan sahibi peygamberler. Kimi o arabalar ile gezdikten sonra dönüp gelmiş yurduna; kiminden ise bir daha haber alınamamış.

Gidiş o gidiş anlayacağınız!

Kitaplar doğru yazıyorsa bu kayıp nebiiler ölümsüzlüğe kavuşmuşlar. Ama kim bilir? Kim onlarla gidebilmiş ki? Belki mitolojinin ölümsüzlüğe kavuşmuş kişisi Herakles gibi- tanrıların sofrasında nektar içip ambrosia yiyiyorlar; belki milyonlarca ışık yılı ötede bir yerlerdeki laboratuvarlarda çile dolduruyorlar; belki de altıncı veya altmışaltıncı boyuttaki benzersiz güzellikler arasında keyif ediyorlardır.

Gelin, o çoktan unutulmuş zamanlardaki olup biteni birde benden dinleyin, dinleyin ki kimsenin doğrusu ile çıkmayın yola, kendi doğrunuzu kendiniz belirleyin. Bilin ki ben size en tarafsız, en saf ve en gerçek bilgileri vereceğim.

Önce peygamberimiz Hz. Muhammed'den söz edelim dilerseniz. Söz edelim ki anlatacaklarımı bir bilim-kurgu öyküsü sanmayın. Yine de aranızdan bir sürü inançsızın çıkacağına eminim; çünkü Hz. Muhammed'in kendisine bile mecnun denmiş gezisini anlattığında. İlk söylediği kişi olan kuzeni İmmü Hani, pey-

gamber yaşadıklarını müminlere anlatmak için evden dışarı çıkmak istediğinde, resulullahı durdurmak için öyle bir yapışmış ki yakasına, cübbe üstünden sıyrılmış. İnsanoğlunun şüpheciliği her devirde aynı anlayacağınız.

Peygamberin göksel yolculuğu dinimizde Miraç Olayı adı ile biliniyor ve her yıl kandil olarak kutlanıyor. Miraç sözcük olarak merdiven demek. Müslümanlıkta ise -İS. 619, 27 Recepte- Hz. Muhammed'in, Cebrail ile birlikte, Tanrı ile görüşmek üzere göğe yükselmesi olarak biliniyor. Peygamberin başından geçenler hayli ilginç; iyisi mi olanları en baştan anlatayım.

Miraç olayını Buhari, *Sahih* adlı eserinde söz etmiş. Bu kitap peygamberin hadislerini içeren kitaplar arasında en saygın ve güvenilir olanlarından. Buhari Miraç'ı el Gifari den Enes aracılığıyla naklediyor. Olay şöyle: Hz. Muhammed geceleri Mescid-i Haram'da (Kabe) uyumayı çok severmiş. Günlerden bir gün, yine orada uyurken birisinin ayağı ile dürtülerek uyanmış. Çok yorgun olacak, başını bile kaldırmadan yine dalmış uykuya. Ama dürten ısrarlı imiş, iki, üç kez yine uyandırmış peygamberi. Gözlerini zorlukla açan Hz. Muhammed birde ne görsün, karşısında Cebrail... Başmelek ile karşılaşınca dahi uykusunu açamamış olacak ki, kitaplar artık sabrı taşan Cebrail'in onu kolundan tutarak kaldırdığını yazmaktalar. Uykusu neden bu denli ağırmış acaba Resulullah'ın? Hipnotik bir uyku muymuş acaba? Belki de! Herneyse; sonunda peygamber uyanmış ve Burak adlı, cennetten gelme, eşekle katır arası beyaz bir at ile yolculuklarına başlamışlar. Burak'ın iki yanında, bacaklarını oynattığı yerde iki kanadı varmış ve her adımı gözün görebileceği en uzak noktaya varmaktaymış. Öte yandan Cebrail, bu hayvanın yönünü ve hızını ayarlamaktaymış.

Burak ile kuzeye doğru yol alıp Mescid-i Aksa'ya (Kudüs'e) varmışlar. Burada eski peygamberler ile görüşmüşler. Ardından Hz. Muhammed, Cebrail yönetimindeki Burak ile dünya göğüne gelmişler. Burada bir kapı varmış. Kapı, Miraç için geldiklerini söylediklerinde açılmış ve esas yolculuk başlamış. Göğün yedi katı sıra ile geçilmiş bundan sonra. Her katta değişik peygamberler ile karşılaşılmış. Sonunda Sidret ül münteha adlı ağaca gelinmiş. Cebrail burada peygamberden ayrılmak zorunda kal-

mış, çünkü o bile buradan öte gidemiyormuş. Hz. Muhammed ise daha ileriye Refref (döşek) adlı bir meleğin sırtında gitmiş. Sayılamayacak kadar çok perde ve dört kapı geçip arşın altına varmışlar. Burası Tanrıya iki yay boyu uzaklıkta imiş. Bu aşamada tanrının sesini duyan peygamber daha fazla dayanamayıp bayılmış.

Ardından dönüş yolculuğu başlamış ve sonunda Cebrail ile Kudüs'teki taşın yanına inmişler. Göksel yolculuk burada bitmiş bitmesine ama Mekke'ye daha yol var; Kudüs neresi, Mekke neresi. Bu yolu yine uçarak- katederken Mekke'ye doğru giden bir kervan görmüşler, bu kervanın üzerinden geçerken Burak yanlışlıkla bir deveye dokunup onu düşürmüş. Bu müessif olaydan sonra Hz. Muhammed Mekke'ye salimen vasıl olmuş.

Tahmin edebileceğiniz gibi peygamber olanları çevresine anlatınca müminler bile olanlara inanmakta zorluk çekmişler. Büyük sürtüşmeler çıkmış yine müslümanlar ve paganistler arasında. Ebu Bekir'e danışılmış; o da peygamber söylüyorsa inanılması gerektiğini söylemiş. Etraf böylesine karışıkken bir kervan gelmiş kabeye. Şaşkın adamlarla dolu bir kervan! Yolda hiç fırtınaya yakalanmadıkları halde develerden birinin sadece birinin garip bir rüzgar sonucu devrildiğini anlatmaktaymış yolcular hayret içinde!..

Olay bu; şimdi gelelim yorumlara: Önce yolun başlangıcı olan Kudüs'ten söz edelim. Kudüs önemli bir merkez; çünkü bu nokta Hz. İsa'nın da göğe çıkışının başlangıç noktası. Öyle ki göğe çıkarken bıraktığı ayak izi göğe çıkma kilisesinde Hıristiyan hacılara gösteriliyor. Abdülmelik çağından beriyse Hz. Muhammed'in göğe çıkarken bıraktığı iz müslüman ziyaretçilere gösteriliyor. Bu izin peygamber Burak'a binerken bastığı yüksek taşta bıraktığı inancı yaygın. Ayrıca efsanevi peygamber Hz. Süleyman'ın cinlerine -büyük bir manyetik güç taşıdığı düşüncesini çağrıştıran- on emirin yazılı olduğu tabletleri koymak için yaptırdığı ve -hemedense dışı yerine- içini altın kapladığı mabedi de burada.

Yolculuğun başlangıç noktası olan Kabe'de önemli bir merkez. Bu nokta İslam öncesi de önemliymiş. O devirlerde eski tanrıların sembolleri olan putlar burada durur ve paganistlerce

kutsal kabul edilip tavaf edilirmiş. Kabe'de elektromanyetik bir nabız atışı olduğuna inanıyor kimi okültistler. Namaz kılarken o yöne dönmemin gerisinde adı geçen etkiden yararlanılarak tanrısal enerji ile daha uyumlu bir kontak kurulması düşüncesinin yattığını da savunuyor aynı uzmanlar. Ama bu düşünceler teori olmanın ötesine geçemiyor ne acıdır ki. Çünkü bilimcileri metafizikçilerle bir masaya oturtup herkesin elindeki bilgileri ortaya döktüğü bir araştırmaya sokmak nerdeyse olanaksız. Uzun lafın kısası Miraç yolculuğunun dünya üzerindeki bölümü -tabir caizse- istasyon gibi kullanılan iki önemli mistik nokta arası olmuş.

Anlatıda peygamberin Cebrail ile Burak'ın sırtında önce dünya göğündeki bir kapıya geldikleri ve ancak bu kapı açılınca arşa doğru ilerlemeye başladıkları bilgisi var. Sözü edilen kapılar günümüzde antikçağ destanı sanılan, ama gerçekte yüzyıllarca kutsal kitap olarak benimsenmiş olan ve vahiy yoluyla geldiğine inandığım İlyada'da yer almakta. Bundan önceki iki bölümde söz etmiştim; yeri geldi yineleyeyim. Şöyle bir cümle var İlyada'da: Saatler gözetir o kapıları, yaygın gök ile Olympos emanettir onlara. Kapıları bir açarlar, koyu bulutlarla bir kaparlar İşin garibi bu cümle destanın iki ayrı bölümünde (V750, VIII393) yer almış nedense! Sözü geçen kapılardan tanrıların atlı arabaları geçiyor.

Kapılara göğün emanet edilmesi sözleri kanımca onların göğün bir anlamda gerisinde- olduğunu söylüyor bizlere. Ayrıca kapıları saatlerin gözettiği cümlesi ise bu noktaların zaman ile de ilintili olduğunu... Üstelik bu kapılardan tanrıların atlı arabaları koyu bulutlar (belki de koyu renkli dumanlar) salarak geçmekteler. Kanımca İlyada'daki bu cümle de kapıların uzay zaman kesişme noktası olduğu teorisini doğruluyor. Ayrıca söz ettiğim kapılardan İncil'de de, Vahiy bölümünde de söz edilmiş: 4:1 sonra gördüm, ve işte gökte açılmış bir kapı vardı, ve boru sesi gibi bir ses buraya çık ve lazım gelen şeyleri sana göstereceğimdedi. Bu örnek dışında gökteki kapı konusu Ovidius'un *Metamorfoz*'unda da yer almış: 2:17 Bu kapıya işlenmiş pırıl pırıl gök, altısı sağda, altısı soldadır burçların. Yine göğe açılan bir kapı ile karşı karşıyayız.

Bu noktada bazı ilginçliklerin altını çizmek istiyorum:

Hatırlayacağınız gibi Miraç'ı anlatan metinlerde göğün yedi katının geçildiği bilgisinin yer aldığını söylemiştim. Göğün yedi katı, bir çoğunun sandığı gibi Kırk Haramiler benzeri bir Arap masalından alıntı değil. Okültizmle ilgilenenler Kabala sözcüğüne yabancı değildirler. Kabala, kabaca bir yahudi metafizik tradisyonu. Derin bir öğreti. Batıda hala kullanımı hayli yaygın. Kimileri büyü yaparken, kimileri astral yolculukta, kimileri ise aydınlanmak için baş vuruyor Kabalaya. Bu öğretiye göre madde evrenininin ötesinde yedi boyut daha var. Göğün yedi katı yani. Bu boyutları kolay anlamak için çizilen şemaya Hayat ağacı deniyor. Malkuth adlı maddesel kainat bu katların veya ağacın en alt düzeyi. Öte yandan eski metinlerde Hz. Muhammed'in dört kapı geçtiğinden söz edildiğini de belirtmiştim. Gelin görün ki Kabala'da da Ağaç, dört ayrı dünya bazında var. Bunlara ek olarak Cebrail'in öteye geçemediği nokta Sidret-ül Münteha'da bir ağaç! Ağacın son noktasına gelen peygamberimiz Tanrıya iki yay boyu yaklaşmış olduğu sözlerini de hatırlayalım. Çarpıcı olan şu ki; Kabalistik Ağaçta da en tepede Tanrı bulunmakta.

Tüm bunlar bir rastlantı mı acaba?

Şimdi gelelim diğer peygamberlere; bir başka deyişle Hz. Muhammed kadar şanslı olmayanlara; yani gidip de dönemeyenlere. Gerçi kutsal kitaplar bizatihi bu nebiilerin şansından söz ediyor ama ne bileyim? Daha önce de söylediğim gibi, kim onlarla gidebilmiş ki?..

Öncelikle Hanok diyeyim, Adem'den sonra 7. olan Hanok... birçok ilke imza atmış biri. Hermetizmin kurucusu olmaktan başka, ilk kez Cebrail'den vahiy alan, Kabil'in kötü oğulları ile savaştığı için ilk kez cihad gerçekleştiren, ilk defa elbise dikip giyen ve kalem kullanan peygamber olarak tanınıyor. Tanrının onbinlerce melek ile geleceği kehanetinden başka (İncil, Yahuda'nın mektubu 14) sadece iki ayet var hakkında. İyisi mi bu ayetlere aynen yer vereyim Hanok'u anlatmak için. Zaten fazla söze de gerek yok!

Tevrat, Tekvin 5:24 Ve Hanok Allah ile yürüdü, ve gözden kayboldu, çünkü Allah onu aldı.

İncil, İbranilere 11:5 İmanla Hanok ölüm görmemek üzere naklolundu, ve bulunamazdı, çünkü Allah onu nakletmişti

Nedense hep içimi ürpertmiştir bu iki ayet.

Hanok, İslami literatürde İdris olarak tanınıyor ve göğe çekildiği bilgisi Kuran'da da yer alıyor: Meryem 57: Biz onu (İdris'i) yüksek bir yere kaldırdık. Enbiya 85-86: İsmail I, İdris I, Zü l-Kif l I hatırla. Biz onları daire-i rahmetimizin içine aldık.

Daire-i rahmet sözcüğü, herkesin anladığı -ya da anladığını sandığı- anlamda mı kullanmış; yoksa daha derin manaları var mı? Bilmeyi çok isterdim doğrusu. Ama hemen ekleyeyim ki, eğer anlamı gündelik kullanımdan öte ise, eşdeyişle göğe çekilme anlamındaysa, bu kaderi iki peygamber daha paylaşmış demektir.

Kuran dışı kaynaklarda yer alan hikayesine göre ise bir kurnazlıkla cennete girip, çıkmamış: Önce Tanrıya, cenneti görmek istediğini söyleyip ölmeye razı olmuş. İçeri girince ise Tuba ağacına sarılarak dışarı çıkmamış ve ölümsüzlüğe kavuşmuş! İlk duyduğunda insan gülsün mü ağlasın mı şaşırsa da, Tuba ağacının ne olduğunu öğrenince belki de kimi ilginç gerçeklerin ağızdan ağıza, anlatıla anlatıla bozulmuş bir sürümü ile karşılaştığını düşünüyor: Tuba ağacı cennetteki bir büyük ağaç. Dalları ile gölge oluşturuyor. Enteresan nokta şu ki bu ağaç başaşağı duruyor. Yani kökleri yukarda, dalları aşağıda. Yoksa -tüm mitolojilerde tanrıların oturduğuna inanılan, ölümsüzlüğe kavuşan peygamberlerin de yaka paça götürüldükleri yer olan- cennetten dünyaya inen bir akım/köprü/yol mu acaba?

Zaten bu ağaç kavramı -içeriği belli olmasa da- önemli bence. Tuba bir ağaç, Miraç olayında Hz. Muhammed'in gittiği yer olan Sidret-ül Münteha'da ağaç, Kabala'da Tanrı'nın bulunduğu yerden madde alemine dek uzanan yerlerin krokisi de ağaç adını alıyor, cennetten kovulmamıza da bir ağacın meyvası neden oluyor.

Gidipte geri dönmeyen ikinci peygamber; İlyas/İlya. Bu daha derin bir konu:

İlyas da, Yahudilerce olduğu kadar Müslümanlarca da kabul edilmiş olan bir peygamber. Hikayesi en geniş biçimi ile Tevrat'ın I. Krallar bölümü 17 ve 18. Bapta anlatılıyor. Kral Ahab ile uğraşması ile önemli. Hükümdar, bir verimlilik ilahı olan Baal'a taptığı için Hz. İlyas'ın hışmına uğramış. Üçbuçuk yıl ku-

raklık oluşturmuş Hz. İlyas Allah adına. Susuzluktan atları bile öldürmek zorunda kalmış halk. Sonunda insafa gelen İlyas peygamber, Baal'ın 450 peygamberini Karmel dağında (Hristiyanlığın Karmel tarikatı onun adına kurulmuştur) toplayıp tümüne meydan okumuş. Toplanan halka, kesilen hayvanları kim gökten ateş indirip kızartabilirse ona inanmalarını önermiş. Baal rahipleri en güçlü ayinlerini yapsalar da sonuç alamamışlar doğal olarak. Ama Hz. İlyas dua ederek gökten ateş indirmeyi başarmış! (Burada hemen bir parantez açayım. Tanrının gökten ateş indirip kabul ettiği takdimeleri yakması ilk değil. Örneğin Hz. Süleyman cinlerine yatırdığı muhteşem tapınağın açılışında gökten ateş inmiş: II Tarihler 7:1 Ve Süleyman duayı bitirince, ateş gökten indi ve yakılan takdineyle kurbanları yiyip bitirdi. Adem'in oğulları olan Habil ve Kabil mitinde de görülüyor: Kardeşler de başına takdimelerini koyduktan sonra gökten inen ateş çoban Habil'in hayvan takdimesini yakıp kavurmuş, ama çiftçi Kabil'in meyva ve sebzelerden olan takdimesi kabul etmediği için yakılmamış. Meğer ondan da kanlı kurban istemekteymiş. Musa'nın Tanrı ile görüştüğü Tur dağında, Tanrıyı görmek istemesi üzerine gökten inen ateşin dağı kavurduğunu ise hepiniz eminim duymuşsunuzdur).

Bu zaferden sonra peygamber Baal rahiplerini yakalatıp hepsini öldürtmüş ve yine dua ile yağmuru yağdırtmış. Gelgelelim peygamber kral Ahab'ın karısı İzabel'in gazabına uğrayıp kaçmak zorunda kalmış.

Ahab'ın ölümünden sonra ise kral Ahaziya'yla çarpışıyor Hz. İlyas. Bu kral da batıda modern paganistlerce tapılmakta olan Baal-Zebub'a tapıyor. İlyas tarafından hak yoluna davet edildiği halde laf dinlemediği için peygamber onun adamlarını yine gökten Allah'ın ateşini indirip defalarca kızartıyor. Kısaca Hz. İlyas böyle bir kişioğlu.

Şimdi gelelim İlyas'ın göksel yolculuğuna. Bu olay Tevrat'ın II: Krallar, 2. Bapında anlatılmış. İlginç bir bölüm bu:

Ve vaki oldu ki Rab İlyas'ı kasırga ile göklere çıkaracağı zaman... Bap 2'nin başlangıcı böyle. Daha girişten anlıyor insan ilginç birşeylerle karşılaşacağını. Bu bölümde söz edilenleri es geçip olayın kalbi olan ayetleri okuyun istiyorum. Çünkü bu satır-

lar hiçbir açıklamaya yer bırakmayacak kadar açık: 2: 11-12 Ve vaki oldu ki, onlar yürüyüp konuşurlarken, işte, ateşten araba ve ateşten atlar, ve ikisini birbirinden ayırdılar; ve İlyas kasırgada göklere çıktı, Ve Elişa (İlyas'ın bir çeşit asistanı) görüp bağırdı: Baba, ey baba, İsrail'in arabası ve onun atlıları. (İlyada V 745: en üstün güçlü tanrının kızı Athena, ayak bastı alev saçan arabasına. VIII 389: Hera, ulu tanrıça, büyük Kronos'un kızı, kuşandı silahlarını gözyaşı getiren savaş için, sonra bindi alev saçan arabaya. Nedense yazmak istedim bu satırları!)

Bu olay üzerine çevredeki kişiler koşup gelirler, Elişa'ya, İlyas'ı aramak için elli adam yollamayı önerirler; çünkü peygamberi rabbin ruhunun kaldırdığını görmüşlerdir. Elişa boşuna gitmemelerini, çünkü İlyas'ı artık kimsenin bulamayacağını söyler. Adamlar çok yalvarırlar, sonunda Elişa ikna olup arama iznini verir. Elli adam dağlarda üç gün boyunca İlyas'ı ararlar ama peygamberden iz yoktur.

İlyas ölümsüzlüğe kavuşmuştur.

Dileyen inanır, dileyen gülüp geçer sözlerime. Ama İsa peygamber İlyas'ın başka bir yerlerde yaşadığına inanmış olacak ki Matta İncili'nde yazdığına göre haça gerilip ruhunu verirken çaresizlik içinde İlyas peygamberi yardıma çağırmış.

Matta 27: 46 Ve 9. Saate doğru İsa -Eli, Eli, lama sabaktaniyani Tanrım neden beni bıraktın diye bağırdı. 47: Orada duran bazıları bunu işitince -Bu adam İlyas'ı çağırıyor- dediler. 49: Başkaları da dediler -Bırak görelim, İlyas onu kurtarmaya gelecek mi? 50: Ve İsa yükses sesle yine bağırdı, ve ruhunu verdi.

Aslında onlarca peygamber içinde neden başka birini değil de Hz. İlyas'ı çağırdığına şaşmamak gerek, çünkü İlyas, Hz. İsa'nın arada sırada görüşüp sohbet ettiği bir kişi! Hem yalnız İsa'da değil, başkaları da görmüş İlyas'ı! Matta bap 17 de havarilerden Petrus, Yakup ve Yuhanna, İsa'nın kendilerini çıkardığı yüksek dağda önce peygamberin bir değişim geçirip yüzünün güneş gibi parlayıp, elbiselerinin ışık gibi ak olduğunu; ardından da onun İlyas ile konuştuğunu izlemişler (17:3). Havarilerden Petrus biri ölü, diğeri diri iki peygambere birer çardak kurmayı teklif etmiş ama anında gökten nurlu bir bulut gelip onlara gölge salınakla kalmamış, bu buluttan tanrının sesi de duyulmuş.

Yine bulut, yine bulut, yine bulut! (Sanırım ne demek istediğimi geçen yazımı okuyanlar anladı).

İncil, İsa'nın dağdan inerlerken gördüklerini kimseye söylememelerini istediğini yazarak devam ediyor anlatımına. Bunun üzerine şakirtler: Yazıcılar neden önce İlya gelmeli diyorlar diye sorarlar. İsa ise İlya gelip her şeyi yerine koyar ama İlya zaten gelmiştir, onu tanımadılar der. (17: 11-12)

İslamda ise Enam 6:85 ve Saffat 37:123-132 da kısaca söz edilir İlyas'tan. Öykülerinin kaynağı daha çok anlatılardır. Yağmurlara hükmettiği, söz geçiremediği kavminden usanınca Tanrıya kendini alması için yalvardığı söylenir.

Duaları kabul da olmuş, çünkü Tanrı onu ateşten bir atın üzerinde göğe çekmiş (bkz. Larousse ve İslam İnançları Sözlüğü, Orhan Hançerliolu, İlyas maddesi; Emrullah Eraslan, Kuran'da 32 Peygamber; A.C. Paşa, Kısas-ı Enbiya; Mehmet Dikmen, Peygamberler Tarihi).

İlya enteresan bir adam zaten. Her ne kadar Yakub 5:17 de İlya'da bizim gibi bir insandı denilse bile, o ölü diriltmiş biri. Yani dirilme-diriltme konuları üzerine bilgi sahibi! (Detaylı anlatım için bir zahmet Tevrat I krallar 17:22 yi okuyun, anlatması uzun çünkü). Üstelik bir başka ölümsüz kişi olan Hızır Peygamber'in de kardeşi. İnanışa göre bunlar 6 Mayıs günü deniz kenarında buluşup konuşunca bahar geliyor. Zaten 6 Mayıs'ta kutlanan Hıdırellez sözcüğünün ana kaynağı Hızır-İlyas. (Bir not daha: ölümsüzlüğü ve istediği anda istediği yere gitmesi ile muşhur Hızır'ın da evinin Kudüs'te olduğuna inanılıyor. Bu noktada Hz. Muhammed'in de, Hz. İsa'nın da göğe Kudüs'te çekildiklerini; hatta Hz. Muhammed'in göğe çıkmak için Mekke'den ta Kudüs'e dek götürüldüğünü de bir yol hatırlayın). Anlattığım bu bilgiler ışığında çoğu İslam yorumcusu Hanok (İdris) ve İsa'nın gökte, Hızır ile İlyas'ın ise yerde yaşamakta olduğuna inanmışlardır (Mehmet Vehbi, Hülasatü l-Beyan Fi Tefsiri l Kur'an).

Alevilerin 12 imamından sonuncusu olan Muhammed Mehdi de göğe çekilmiş; hem de iki kez.

Babası 11. İmam Hasan-ül Askeri öldürülünce beş yaşında imam olmuş, babasının cenaze namazını kıldırıp görünmez olmuş. Hem de 70 yıl boyunca... Ama bu arada dört temsilcisi ara-

cılığıyla buyruklar yollamaktan da geri durmamış. Alevilikte bu döneme Gaybet-i Sugra (küçük kayboluş) deniyor. Halen süren ikinci kayboluşu ise Gaybet-i Kübra (büyük kayboluş). İnanışa göre Kıyamet yaklaşırken yeniden gelecek dünyaya.

Son olarak peygamber Hezekiel'den söz açalım biraz. Hezekiel öyle bir hazret ki diğer peygamberler gibi bir kere değil, defalarca Rab ile geziye çıkıyor. Tevrat'ın Hezekiel bölümü baştan başa bir araştırma konusu zaten. İçinde neler yok ki! Uzay gezmeleri mi istersiniz, yoksa garip bir Rab evinin ayrıntılı planını mı? Artık ne evi olduğuna siz karar verin okuyunca!

Hezekiel kitabı 30. Yılda, 4. Ayda ve ayın 5. Gününde göklerin açılıp Hezekiel'in Tanrı'yı görmesi ile başlar. 1:4 Ve baktım, ve işte, şimalden buran yeli, durmadan ateş saçan büyük bir bulut geliyordu, çevresinde parıltı, ve ortasında ışıldayan maden.

Bundan sonra okuyacaklarınızı ise hayal gücünüzü biraz coşturarak okuyun derim. Hani sanki okuduğunuz Tevrat değilde, Asimov'un daha önce basılmamış bir eseriymişcesine!

Bu gördüğü her ne ise peygamberin, ortasından dört tane canlı benzeri çıkar. İnsana banzeseler de dört yüzleri ve dört kanatları, kanatlarının altında insan elleri vardır. Bu yaratıkların arasından o ateş inip çıkmaktadır. Parlak ve şimşekler çakmakta olan bir ateştir bu. Her dört yüzleri için dört tekerlekleri vardır. Bunlar sanki tekerlek içinde tekerlektir. Dönmeden dört yana gitmektedirler. Kanatları oynayınca suların, kargaşalığın ve orduların velvelesinin benzeri sesler çıkmaktadır. Gökte ise gök kubbesi gibi bir şey vardır. Korkunç ve billur gibi ışık saçmaktadır. Oradan Rab çıkar ve Hezekiel'le söyleşmek istediğini söyler. Korkmamalıdır, onu asi milletlere yollayacaktır.

Ve Hezekiel alınıp götürülür.

Nereye götürülür, neler yaşar peygamber gittiği yerlerde, burası meçhul. Ama sonunda Kebar ırmağı kenarına bırakılır ve yedi gün şaşkın şaşkın oturur.

Yedi gün sonra Rabbin sesi duyulur, ovaya çıkmasını ister. Yine görünür Hezekiel'e. Söyleşirler Rab ile.

Bir başka zaman ise bir el perçeminden tutup kaldırır Hezekiel'i. Bir binanın kapısına götürür. Ve buradan günahkarlar ile dolu Yeruşalim kentini nasıl helak edeceklerini gösterir. İhtiyar, genç, ere varmamış kız, çocuklar ve kadınları helak için vurması

emri verilir bir yaratığa. Hezekiel'in feryatları yumuşatamaz Tanrıyı ve şehir vurulur. Böylece peygamber kaldırıla indirile yerden yere götürülerek günahkarların nasıl figan ettirilecekleri gösterilir; Tanrı tehditler savurur, askerlerin nasıl saçılacağı, kıtlıklar, korkular, dolu ile yıkımlar, öfkeli esen rüzgarlar, telef olacak insanlar anlatılır.

Tanrı Hezekiel'e çeşitli yıllarda görünüp korkunç vaadlerini ve öğütlerini anlatır ona ama sürgünlüğünün 25. yılında, şehrin vurulmasından sonraki 14. yılda peygamber garip bir kente götürülür. İşin çarpıcı yanı bu kentin ve içindeki binaların en ince detayına kadar aşağı yukarı -on sayfa boyunca- anlatılması bence. Öyle ki yapıların duvarlarının kalınlık ölçüsü bile verilmiş. Bu ölçme işini yaratıklardan biri özellikle yapmaktadır peygamber için. Odaların genişliği, pencerelerin yüksekliği, binaların garip yapısı, hatta içerdeki mobilyalar bile ayrıntılı bir biçimde tarif edilmiştir. Öyle bir detay varki bu tanımda ben özetleyemedim sizler için. Dilerseniz Tevrat, Hezekiel bap 40'ı okuyun.

Bazı peygamberler ise dünyadan ayrılmadan tanrı ile konuşmaya göğe çıkıp geri geliyorlar: Hz. Musa'nın iki kez Tur dağına gidip Yaratıcı ile görüştüğü bilinir. Hz. Süleyman'ın da Tanrı ile görüşmek için bir merdiveninin olduğu ayetlerin arasına sıkışmış bir bilgidir: I Krallar İÖ:4-5 "Şeba kraliçesi (Belkıs), Süleyman'ın hikmetini, yaptığı tapınağı ve rabbin evine çıktığı merdiveni gördüğü zaman artık kendisinde can kalmadı."

Anlatacaklarım bu kadar. Siz ne düşürseniz düşünün, ben Hezekiel ve diğer peygamberlerin... Bundan fazlasını ise çeşitli nedenlerden dolayı söylemeyeceğim. Konu kritik çünkü; hem ben kimsenin duygularını incitmek de istemiyorum. Yoksa konuşacak o denli çok şey varki... Zaten, bu üç yazımı okuyup bazı şeyler düşünmediniz ise benim öne süreceğim teorileri duyduğunuzda aramızda kıyamet kopacak demektir. İyisi mi bu seferlik de susayım.

MAVİ SAKAL

Yirmi yıl önce Richard Burton'un "Mavi Sakal" adlı filmine gidip, feci şekilde korkmam ile başladı bendeki "Bluebeard" merakı. Bir türlü çıkmıyordu aklımdan o mavi parıltılar saçacak kadar kara renkli sakal. Ne adamdı ama... Film, mavi sakalın Birinci Dünya Savaşı yıllarına uyarlanmış şekliydi. Hiç unutmam, Richard Burton savaş sonrası, bir kahraman olarak yurduna dönüyor, kullandığı uçaktan iniyor ve yüzünü örten maskeyi çıkardığı an kendisine gülücükler saçarak çiçek veren kız, elindeki demeti düşürüp, gerisin geri koşarak annesine sarılıyordu. O anda kamera mavi sakalın yüzüne "close up" yapıyor ve adamın o korkunç bakışlarını donduruyordu.

Tabidir ki önceleri beynime çöreklenen tarafı sakalı ile o müthiş bakışları idi; sadece kahredici bir erkekti benim için o zamanlar. Ama yıllar geçip olgunlaştıkça, onun gerçekte okültizm konusunda bir uzman olduğunu keşfettim. Öte yandan o bir... o bir... O bir neydi? Sıradan bir satanist mi? Yoksa üst düzey bir majisyen mi? Belki de onarılması olanaksız bir çatlak? Yok, yok... O çok daha çetrefil bir adamdı. Kendi kendini 666 ilan eden Aleister Crowley onun yanında bizim mahallenin imamı gibi kalıyordu. İnsanüstü bir kişiydi mavi sakal. Yani insan değildi pek. İyisi mi, bu yazıyı okuduktan sonra siz kendiniz karar verin kim ya da ne olduğuna.

Her ne olursa olsun, bence o hala yaşıyor biryerlerde! Üstelik tekrar var olmak, yeniden güç kazanmak istiyor bu dünyada. Çünkü bu yazıyı onun yaşamının çok kritik bir gününde yazmaya başladım. Bilmeden, fark etmeden hemde... 26 Kasımda otur-

dum bilgisayarımın başına, notlarımı karıştırmaya koyuldum. Birden 26 kasımın onun yaşamının çok önemli bir gününün yıl dönümü olduğunu gördüm. Hatta en önemli gününün yıldönümüydü. O gün, mavi sakalın başına çok korkunç bir olay gelmişti: Yakılmıştı!.. Bundan 558 yıl önce... Eşdeyişle yakıldığı gün, bir anlamda yeniden doğmaya başlıyordu.

Rastlantı mı? Bu gibi olayların rastlantı olduğuna inansam gidip avukat, doktor ya da bilimci gibi bir şey olurdum.

Bundan önce, bir kez daha yeniden doğma girişimi olmuştu belki de. Ölümünden ortalama ikiyüzyıl sonra:

Fransada, Charles Perrault adlı bir adam, bir öykü yazıyordu o tarihte. Öykü altı karısını öldürmüş olan bir soylu hakkındaydı. Derebeyi, öldürdüğü hatunlarını bir odaya koyuyor ve canı sıkıldıkça bu odaya girip yarattığı hoş manzarayı seyreyliyordu! Hikaye yedinci karısının merakını denemek için evde yalnız bırakması ile sürmekteydi. Yeni gelin kocasının verdiği anahtarlar elinde evi dolaşırken, dayanamayıp açması yasaklanan kapıyı açınca, tiksintisinden anahtarı yere, kanlar içine düşürüyor, ama ardından ne yapsa kan lekesini silemiyordu. Senyör eve geri dönüp anahtar üzerindeki kanı görünce olanları varın siz tahmin edin.

Hikaye bu. Çoğunuz eminim bilmektesinizdir. İşin ilginç yanı ise Perrault'un, öyküsünün adını Mavi Sakal koyması bence. Çünkü birçok insan onun adını böylelikle duydu. Ama yazar, senyörün yaşamını işlemedi nedense öyküsünde. Bu yüzden o karizmatik adamın kimliği hep gizli kaldı ve mavi sakal senyörü sıradan bir karı katili sınırları içine iteklendi.

İşte bu yazımda Mavi Sakal Gilles de Rais (Jil dö Re)'nin gerçek hikayesini okuyacaksınız.

1520'lerin Fransasındayız. Kral Charles VII. O tarihlerde ülkenin başı yüzyıl savaşlarında İngilizlerle yapılmış olan Troyes antlaşmasından dolayı hayli dertteydi. Çünkü bu antlaşma ile Fransa İngiltere lehine ikili bir krallık konumuna düşüyordu. İngilizler ile kanlı çarpışmalar sürse de, Loire'ın kuzeyi düşmana kaptırılmıştı. Kral ise başmabeyinci Georges la Tremoille elinde oyuncak konumundaydı; çünkü şişko mabeyinci, kralın kadınlara olan zaafını sonuna dek kullanıyordu. Bu karmaşa arasında

ortaya birde Jean D'Arc çıktı; onüç yaşından beri Tanrıdan ilham aldığını öne sürerek kralı kendini orduların başına geçirmeye ikna etmiş bir genç kızdı bu. Kimi büyücü dedi ona, kimi ise azize. Ne olduğu asla anlaşılamadı ama bu kızcağız bir ordu erkeğe komuta ederek Orleans'ı geri almayı da başardı. Yine de en başta başınabeyinci olmak üzere nice adamın ayağının altına muz kabuğu koyduğu için kendi ülkesinde de bir alay düşman edindi.

Gilles de Rais ise bu yıllarda yaşamakta olan bir derebeyi idi. Ama o lavanta mendili burnunda gezen soylulardan değildi. Fransa Maraşali rütbesini alacak kadar da cesur bir askerdi.

Şimdi gelin, o zamanlara doğru kısa bir göz atalım geçmişe. Bakın şu adı kötüye çıkmış şatoya. Gölün üzerinde sisler içinde nasıl da mağrur duruyor. İner kalkar köprüsü sanki çoktandır kullanılmamışcasına paslı bir gıcırtıyla açılıyor. Gelin biraz daha yakına, seyrek, dar pencerelerden içeri süzülün, geceki "işret" partisinden sonra bir sürü yarı çıplak bedenin sızacağı merdivenlerden yukarı çıkın. Her yan alışılmadık bir şatafat içinde, benzersiz mücevherler tüm mobilyaların üzerini süslemekte.

Şu yüzlerce mumla aydınlatılmış salon da yemek salonu olsa gerek. İşte masanın başında, mavi ışıltılar saçacak kadar kara sakalı, beyaz teni, kırmızı dudakları ve derine batmış gözleriyle oturan adam katil senyörün ta kendisi. Üzerinde altın, gümüş ve al renkli ipeklerle işlenmiş burç işaretleri olan ünlü giysisini giymiş, sağ baş parmağına yine kızıl yakut yüzüğünü takmış, şatonun yüzbaşıları ile yemek yiyor. Dizinin dibinde de tüm "cürümlerini" birlikte işlediği, benzersiz güzelliği ile dikkati çeken 14 yaşındaki oğlan sevgilisi Poitou oturmakta. Bu gece de on kişilik şarap içtikten sonra civar köylerden güya hizmetçilik için kaçırılan minicik kızlardan biri ile odasına kapanacak. Tüm gece boyunca bir yandan içecek, bir yandan işkence ile sevişecek, gün ağırırken ise alışkanlığı üzere vücudunu şarapla yıkayarak -hiç uyumadan- atı Cevizkırana atlayıp ava gidecek. Yatağında köpek kamçısı ile kamçılanmaktan kan revan içinde kalmış bir zavallı bırakarak... Kızcağız için samanların üzerinde ölü olarak bulunma, ya da kulelerin birinden atlayıp intihar etme zamanı geldi demektir.

Bu sabah belki de leopar ile insan avı var. Seyrek de olsa suçlular böyle cezalandırılıyor çünkü senyörün yasasında. Üzerlerine domuz kanı sürülüp yarım saat avans ile salıveriliyorlar, peşlerinden önce köpekler, sonra de leopar yollanmak üzere...

Ama birden içeri giren çingene karısı büyülenmişcesine gözlerini ona dikiyor ve dizlerinin üzerine düşüyor. Girdiği transta şöyle diyor ünlü çingene falcı Sara: "Kudretin kilden ve külden ayakların üzerine oturmuş Gilles de Rais. Etrafında kan, sel gibi kan var, o kadar ki bu kanlar ergeç seni boğacak. Denizin kıyısında büyük bir şehir görüyorum... Orada büyük bir kalabalık... ve güçlü bir darağacı var! Çan sesleri ve dualar kulağıma geliyor... asılacaksın Gilles de Rais... ve ateş vücudunu yakıp kül edecek" (Catherine ve Jeanne D'Arc; Juliette Benzoni)

Ama sadece geçmiş zamanı seyretmekle anlatılacak gibi biri değil Gilles de Rais; iyisi mi ben başından başlayayım yaşamını sizlere aktarmaya:

Kabaca anlatımı ile 1400 veya 1404'de Loire kıyısında Champtoce şatosunun Karakule'sinde doğdu. Anne ve babasını onbir yaşında peşpeşe yitirdikten sonra vahşi bir derebeyi olan Jean de Craon eğitiminde altının, avın ve bencilliğin tüm detayları öğretilerek yetiştirildi. Torununa hesapsız sevgi duyan bu adam, ona kendi köylerini yağma ettirir, önüne altın dolu sandıkları koyar ve bunların en büyük güçlerin ve tüm zevklerin anahtarı olduğunu ezberletirdi. Yine de Gilles'in ileriki yıllarda "yapacaklarından" bütünü ile sorumlu olmadığını da söylemeden geçemeyeceğim. Ancak torununun üzerindeki etkisi o denli büyüktü ki, delikanlı onaltı yaşındayken onun evliliğini bile (iki kez başarısızlıktan sonra) organize etti. Belirtmeye gerek yok ki bu evlilikte de amaç aşk değil altındı.

Gilles'e eş olarak seçilen -ve babasının isteksizliği karşısında kaçırılan- gelin Catherine de Thouars, beyliğe geniş araziler katmış olsa da silik ve korkak kişilikte biriydi. Gilles ile evlenmesi kendisi için o denli büyük bir felaketti ki, Catherine'in büyükannesi Anne de Silles, torununa acıyıp, büyükbaba Craon'un evlenme teklifini kabul ederek Champtoce şatosuna ikinci bir gelin olarak geldi... ve onu olabildiğince korumaya başladı.

Bu evlilikte hayal kırıklığına uğramış olan yalnız Catherine

değildi; çünkü Gilles büyük bir ihtirasla kendine macera arkadaşı olacak bir eşe gereksinim duyuyordu. Korkak karısından beklediğini bulamayınca onu Pouzages şatosuna sürgün edip orada unuttu. (Tabiği bunlar tarihin yazdıkları. Oysa kulaktan kulağa fısıldanan kimi dedikodulara göre Catherine, Gilles'in -ilerde değineceğim- sırlarını öğrenmiş, Anne de Silles'in araya girmesiyle ölümden kurtularak Pouzages'a yollanıp, oraya hapsedilmişti. İşte altı karısınının cesedini bulan yedinci karı hikayesinin aslı budur).

Büyüdükçe büyükbabasını mumla aratacak bir derebeyine dönüşen Gilles, 23 yaşında kral Charles'ın davasını benimseyerek Jeanne D'arc safhında savaşıp, 25 yaşında Fransa maraşali ünvanını alacak kadar iyi bir asker oldu... diye yazmayı sürdürür tarih kitapları.

Ama acaba gerçek böyle miydi?

Yoksa onu davaya sokan Jeanne adlı onaltı yaşında, erkek görünümündeki bir kız mıydı? Jeanne D'arc'ın kılıç, mızrak ve ok atmadaki başarısı, savaşçılığı, erkek çocuğuna benzerliği, ama aslında kız oluşu... İşte vahşi baronun istediği her şey... Bu nedenle Gilles ile Jeanne ayrılmaz iki dost oldular.

Tarih, de Rais baronunun saldırgan, hunhar, hilebaz, sadece kendini seven biri olduğunu da yazdı. Askerlerinin tanımına göre ise cömert ve eliaçık bir beydi. Eğlenceyi severdi. Şatodan uzakta olduğunda yönetimi devralan ihtiyar Jean de Craon'un zamanında askerler Gilles'in dönüşünü dört gözle beklediklerini söylerlerdi. Ayrıca sert kimliğine karşılık mükemmellik duygusuna sahip, müziğe büyük hayranlığı olan, koca bir kütüphane devirmiş kültürlü biriydi de.

Ama bu Gilles, Jeanne'ın ölümünden önceki Gilles'di. Zaten onun yaşamını J.Ö. (Jeanne öncesi) ve J.S. (Jeanne sonrası) olarak ikiye ayırmak olasıdır. Neden mi? Cevap basit. Çünkü Gilles de Rais tüm yüreği ile inandığı, sevdiği ve bağlandığı kızın, sevgilisinin ve dostunun önce yenilgisine, ardından yakılışına tanık olmuştu.

Genç kızın ölümünden sonra acısını unutabilmek için şatosuna çekilerek kendini zevk ve sefaya vermesini doğal karşılamalı. Ama bu dönemler sadece derin bir yarayı kurutmak için girişil-

miş bir tedavi süreci olmakla sınırlı kalmadı ne yazık ki. Yerine, içinde gizliden gizliye var olan, Jeanne ile en pozitif haliyle doyum bulsa da ölümünden sonra giderek cascavlak ortaya dökülecek pederastik ve pedofiliak eğilimlerinin uyanış ve tatmin dönemine dönüştü.

Uyanış şöyle başladı: Önce Machecoul en Rais'de Saint Innocents adlı bir rahip okulu kurdu. Güya baptizci Yahya'yı öldürten kral olan Herod zamanında katledilen oğlan çocukları adına kurulmuştu bu okul. (Biliyorsunuz Herod, doğacak bir yahudi çocuğunun yahudilerin kralı olacağını söyleyen müneccimlere inanıp tüm yeni doğan bebekleri öldürtüyordu. Ama yine de İsa'yı elinden kaçırdı ya neyse). Sesleri kadar görünümleri de meleksi olan çocuklardan birde koro kurup onlarla -kendinin Herod rolünü oynadığı- mini tiyatro oyunları sergilemekteydi. İşin garibi bu sahneler sonunda çocuklar için zırıl zırıl ağlardı da. Ama sonunda rahibine bambaşka şeyler itiraf etti: "ağlayan ve acı çeken bir çocuğun hırlamaları ve iç çekişleri ile dikilen küçük kanlı bir bedeni çok hoş buluyorum"

Böyleydi söyledikleri. Ve kapılarını karanlığa açtı; hem de sonuna dek!

İplik pazara çıktıktan sonra "öğrenci" adayları artık satın alınıyor, kandırılıyor, hatta bazen de zorla kaçırılarak "okula kaydediliyordu"

Bu hayhuy arasında büyükbaba Jaen de Craon bir gece Gilles'in gecelerinin esrarını keşfetti. Ne mi yaptı? Sadece kılıcını Gilles'in kardeşi deli Rene'ye bıraktı... yani tüm mal ve mülkü... En değer verdiği esirlerini azat ederek... 1432 Kasımında ölene dek onu görmeyi reddetti.

Zararın neresinden dönersen kardır diye düşünmüş olsa gerek.

Dedesinin mirasından mahrum kalan Gilles'de kendi parası da yavaştan suyunu çekmeye başladı tabiidir ki... harcamaları öyle bir miktar gereksiyordu ki, köylülerinin yağmalana yağmalana kupkuru kalmış olan ahır ve tarlalarını süpürmekle kapanacak gibi değildi. O da ne yapsın, simyaya sardı. O zamanlar rantiye yaşamanın en kolay yoluydu simya. Özel olarak ülkesinden

getirttiği İtalyan simyager ve satanist Prelati ile "çalışmalara" başladılar.

Söylendiğine göre Gilles de Rais'ye anlaşma imzaladığı Baron adlı bir demon yardım ediyor ve gereken altını kağıttan materyalize ediyordu. Bunun karşılığında ise erkek çocuk ruhlarına gerek duymaktaydı Baron. Körün istediği bir göz, tanrı verdi iki göz; oh, ne ala; Baronun bu arzusu zaten de Rais'nin bayıldığı bir işti. Bu nedenle çocuk boğazlamakta o denli ileri gitti ki, şatonun bacasından ara sıra tüten kokulu kara duman, artık gece gündüz ararlıksız çıkar oldu. (Birden Auswitchz, Dachau ve karaormanı anımsadım nedense!)

Baron ve Prelati'nin yardımları bununla da sınırlı kalmadı. Çünkü bu kez de yarı kaçırmış -veya yarı "karışmış"- de Rais'in kafasına siyah elmas diye paha biçilemez bir mücevheri taktılar. Adı geçen ve siyah pırıltılar saçan elmas uğursuz olarak niteleniyor olsa da, onu yönetebilecek güçteki kişilere benzersiz bir kudret kazandıracağı da söyleniyordu. Hemen arayış başladı, bu yolda onlarca kişi ve yüzlerce çingene daha öldürüldü. Senyör sonunda taşı kralın başmabeyincisi ve Fransa'nın gizli yöneticisi La Tremoilles'da bulup, çaldırdı... ve son sahibi oldu. Peki uğursuz muydu kara elmas?

Senyörün sonunu okuyup öyle karar verin derim.

İlginçtir ki, kara güçler ile bağlantısı günün birinde şatonun kapısına bir bölük askerin dayanmasına engel olamadı. Zaten son bir yıl içinde Prelati, Poitou, diğer uşağı Henriet ve De Rais Tiffauges şatosuna kapanıp, personelin ve askerlerin büyük kısmına yol vermiş, hababam altın imal etme derdine düşmüşlerdi. Ama yine de gözcülerce uyarı gelmesi üzerine tüm simyagerlik ekipmanını yok edip etrafa çeki düzen verecek zamanı buldular. Yakayı da sıyırmasına sıyırdılar ama herkesi bir korku aldığı için de Rais bir sabah kalktığında şatoyu tamtakır buldu... kapının önünde yeni bir manga asker ile hem de...

Kitaplar Mavi sakal senyörün askerlere kapıyı maraşal kıyafetinde ve büyük bir vekarla açtığını yazar. Öyle ki, şatoyu kuşatmış askerler ardında bir müfreze olduğunu düşünüp kaçışmışlar! Oysa korkmalarına gerek yoktu; çünkü tüm şato -paha biçilmez eşyalar da dahil olmak üzere- bütünü ile boşaltılmıştı. Gizli

bölümdeki ters haçlar, siyah mermer mihrap ve siyah mumlarla donatılarak Şeytan'a adanmış kara kilise dışında...

Bretagne dükü tarafından açılan mahkemede ona yöneltilen suçlamalar da kendi gibi büyüktü senyörün; sodomi, tecavüz, cinayet, büyücülük, Şeytan ile antlaşma yapmak ve kimi kaynaklara göre 140, kimine göre ise 300 çocuğun katli...

Üstüne üstlük Poitou ve Henriet'in itirafları da vardı.

Bu itirafları biraz açmak senyörü daha yakından tanımak için gerekli sanırım:

Neler anlatmadılar ki iki delikanlı. Dediklerine göre senyör öncelikle oğlan çocuklarına anal seks uygulamaya bayılıyordu. Bu eylem karınlarının kesilmesine ve barsaklarının dışarı çıkarılmasına dek sürüyor; hatta çoğu zaman bu durumda bile sürüyordu. Kimi zaman ise çocuklar boyunlarından asılıyor; ağırdan boğulurlarken tecavüze uğruyor; ama tam ölecekken kurtarılarak sevilip okşanıyor ve bunun sadece bir oyun olduğuna inandırılıyorlardı. Çocuğun güveni geldiğinde ise işkence yeniden başlıyor ve bu kez kesinlikle ölümle sonuçlanıyordu. Eğer ceset güzelse gözler, eller ve kalp bir masanın üzerinde bir süre anı olarak bekletilirdi. Senyörün güzelliğe düşkünlüğü müthişti zaten; öyle ki kimi zaman ölüler arası güzellik yarışmaları da düzenlemişti; ama minik kurbanlarının kesik kafalarını şömine üzerine dizerek! Birincilik ödülü ise kafayı ellerinin arasına alıp dudaklarından öpmesiydi. Gilles De Rais güzellik aşığı olduğu kadar çok sistematik bir katildi de; öyle ki şatonun bir odasında kurban kalıntılarının -ölüm tarihleri etiketlenerek, büyük bir düzen içinde- saklandığı bakır kaplar bulunmuştu.

Gilles De Rais'in mahkemenin başındaki küstahlığına ve azametine karşın, sonlara doğru pişmanlık getirdiği ve kiliseye döndüğü bilinmekte. Asıl gözden kaçan ise afaroz edileceğini öğrendiğinde paniğe kapılıp, kiliseden atılmamak için yalvardığı. Yani satanik geçmişi boyunca hıristiyan olarak da inancını yitirmemişti Gilles de Rais! Yine de tüm gayretine karşın ithamlardan kurtulamadı; yakılma cezası önce boğulma, ardından yakılmaya çevrildi. 6 Kasım 1440'da Nantes'da Poitou (Etienne de Corrilaut) ve Henriet de Griart ile yakıldı. Öncelikle kendinin öldürülmesini taleb etti. İsteği kabul oldu.

Sonuç olarak mahkeme 13 Kasım 1440'da başlamış ve 13 gün sürmüştü. Birde 13 rakamının uğursuzluğuna inanırlar! (Aslında 13 sayısı paganist bir ana Tanrıça'nın uğurlu sayısı olduğu için monoteist Hristiyanlıkça uğursuz sayılmıştır, bir hatırlatmak -babında- söyledim).

Prelati... belki insanlıkdışı enerjilerin oyuncağı olmuş bir varlık, belki de sadece kanlı bir ruh hastası olan senyörü büyük bir satanist ve simyagere çeviren; ama yine de anılarında senyörünü kaba bir katil olmaktan kurtaramadığını yazan Prelatiye ne oldu dersiniz?

Kaçtı ve kurtuldu!

Hem de Rene d'Anjou tarafından kendi medyumluğuna ve La Roche Sur Yon'un yönetciliğine atandı.

Kimbilir belki de Rene'den özlemini duyduğu satanisti yaratabilmiştir.

Gilles de Rais'nin tüm zenginlik, dünyasal ve dünya dışı gücüne karşın sadece 36 yaşına dek dayanabilmesinin nedeni çeşitli şekilde açıklanabilir. Görkemli hayatının diğer asillerin kıskançlığını çektiği için tekerine taş soktuklarını; halk arasında yayılan söylentilerin giderek ayyuka çıkması sonucunda Bretagne dükünün kanunları uygulamaktan başka yapacak birşeyinin kalmadığını; son zamanlarda satanizmde çok ilerleyerek kendini Şeytan ilan etmeye vardığı için metafizik desteği yitirdiğini, ya da siyah elmasın uğursuzluğuna kurban gittiğini söyleyenler çok olmuştur. Yine de biz satır aralarına sıkışmış kimi bilgilere bir göz atalım. Bazı unutulmuş kara kitaplarda senyörün kendi karısının karnındaki öz çocuğunu da Şeytan'a kurban etmeye heves ettiği ama bu canice eylemi haber alan Catherine de Thouars'ın iki kardeşinin onu yakalattığı yazılıdır. Üzerinde durulması gereken ise Perrault'un kitabındaki yedinci karının da ağabeyi tarafından kurtarılmasıdır. Ayrıca Gilles de Rais aleyhine yapılan itiraflardan sadece 7 çocuğun ölümünü itiraf etmiştir. Romanda da mavi sakalın 7 karısı vardır.

Şu Perrault çok şey biliyormuş vesselam; keşke daha açık seçik söyleseydi dilinin altındakileri.

Sonuçta 30'lu yaşlarda doğaya hükmeden garip senyör Gilles de Rais de; 16 yaşında Fransaya hükmeden onun garip yoldaşı

Jeanne D'Arc da yakılarak idam edildiler. İkisi de dünyasal normale karşı çıkmış ürkütücü insanlardı. Biri kara, diğer -güya- ak yolu seçmiş olsa da, bu tip insanların ortak kaderini paylaşmışlardı. Önce başdöndürücü hızla doruklara tırmanmış, ardından büyük hızla ve çok kısa süre içinde -ve altını önemle çizerim kişaşkınlıkla aşağıya yuvarlanmışlardı. Onları etkisi altına almış olan o garip psikoz veya doğaüstü güç tüm taraftarlarına yaptığını onlara da yapmıştı yani.

Yahu şimdi hatırladım; İsa da böyle birden parlayıp, birden berbad olmadı mıydı? Ölürken de "Baba beni neden bıraktın?" diye şaşkınlık içinde inleyerek ölmedi miydi? Jeanne D'Arc'ın ise "İsa, İsa" diye bağıra bağıra yanması meşhur! Bizim -bunların yanında amatör kalan- Gilles ise "Jeanne, Jeanne" diye bağırarak kızartılmış.

Çok garip bir durum bu derim ben! Sanki usta-çırak ilişkisi.

Kaynaklar:

Dictionary of Satanism, Wade Baskin
The Satanic Cult, Gerhard Zacharias
The Black Art, Rollo Ahned
Gilles ve Jeanne, Michel Tournier
Catherine ve Jeanne D'Arc, Juliette Benzoni
Meydan Larousse Ansiklopedisi

KARANLIKLAR PRENSİ YA DA TANRISI!

Hiç unutmam, 1987 yılının fırtınalı bir sonbahar gecesiydi (hep böyle başlamazmı esrarengiz romanlar?). Öyle ki, beni randevuya götüren arabanın silecekleri ön cama düşen seli temizleyemiyordu. Kaçak dr. Kimble gibi camdan dışarı baktım ve sadece karanlığı gördüm. Ama gecenin bu saatindeki karanlık ne denli yoğun olursa olsun, kısa bir süre sonra göreceğim karanlığın yanında hiç kalıyordu; çünkü Şeytan'ı görecektim o gece, veya hissedecektim! Sözün özü o gece Şeytana tapan bir tarikat olan A..HOR.. grubunun ayinine davetliydim. O tarihlerde adlarını giderek duyurmaya çalışan bir gruptu AHOR. Sonra ne oldular bilemiyorum ama, haklarında Yüzyıl adlı derginin Eylül 1990 sayısında birde söyleşi yer almıştı.

Doğrusu korkmuştum gitmeye önceleri; ancak üyeler arasında borsa şirketi sahiplerinden banka müdürlerine dek, toplumun birçok saygın üyesinin de bulunduğu garantisinin verilmesiyle katılmıştım aralarına. Gerçekten de Erenköy'ün seçkin bir kısmında yer alan modern apartmana girdiğimde kendimi satanist bir grubun toplantısında değil, AKM'de İdil Biret resitalinde sanmıştım.

Tanıştım tümüyle; herşey gayet normaldi başta. Zaten konuştuğum insanlar hiçde -Şeytana taptıkları söylenen- metalci veya rock'cılara benzemiyorlardı. Giyimleri biraz garipti; örneğin uzun, atkuyruğu saçlı (ki onüç yıl önce erkeklerin saç uzatması bu günkü kadar yaygın değildi) birkaç orta yaşlı erkek ve garip makyajlı bazı kadınlar vardı çevrede ama herkes görünüşte sağduyulu ve aklıselim sahibi insanlara benziyorlardı.

Ellerde içki kadehleri, bir süre gayet resmi bir biçimde hoş beş edildi ve bu fasıl bittikten sonra "maji odasına" girildi. Tabiğidir ki çıplak tene kara cübbeler giyildikten sonra. Ne odaydı ama... Tavan ve yer dahil üç duvar parlak siyaha boyanmış... Kuzeye bakan duvar ise kıpkırmızı... her tarafta siyah mumlar... bir köşedeki kocaman camlı dolap içinde kavanozlara konmuş çeşit çeşit otlar, çöpler. Öğrendiğime göre Kuzey Şeytan'ın yeri idi, kırmızı da onun rengi... Grup elemanları ile sonraları yaptığım şöyleşilerden edindiğim bilgilere göre odada hiç demir yoktu, çünkü demirin gökten geldiğine inanıyorlardı. Ve de tuz; çünkü tuz da da demonları kaçırıcı bir nitelik vardı.

Kırmızı renkteki duvarda siyah bir altar(mihtap) yer almıştı. Altarın üzerindeki birsürü araç-gereçden bu gün bile aklımda kalan üç şey var: siyah bir dildo, bir kafatası ve alçıdan yapılmış kuru bir el. Dildo, önemli kutlamalarda kullanılıyordu; her iki cins için de! Zaten sodomi kutsal sayılıyor satanistler arasında. Hem tanrı Sodom kentini "livata" suçu nedeniyle "hak ile yeksan" etmedi mi? Kimi zaman ise tanrısal dökümanlar kullanılıyordu bu iş için. Kafatası ise içki içmek içindi. Aslında bir suçlunun kafatası olması lazımdı söylenenlere göre, ama ülkemiz ne acı ki(!) suçlu kafatası bulacak kadar uygarlaşmadı. Suçluların kadavraları pekçok işe yarıyordu kara ayinlerde. Örneğin kemikler toz haline getirilirse uzun ömür veren veya yaşamı sona erdiren özellikler taşıyordu. Mihrapta gördüğüm kuru ele ise "hand of glory" deniyordu. Yeni asılmış olan bir suçlunun eli kesilip kurutuluyordu. Ama cesedin derisi yüzülüp mum yapılırsa daha güçlü sonuçlar doğuruyordu! Hemen açıklamakta yarar var; bunları bana söyleyen üye, tüm bu garabetin kişiyi "havaya" sokmaya yarayan bir ortam oluşturmak amacı ile kullanıldığını söyledi ve ekledi, "aslında ritüelin kimi bölümleri bir psiko-dramadır"

Bu ilginç salonda dikkatimi çeken birbaşka şey ise mihrabın sağındaki bir dolap içine yerleştirilmiş, kucağında ölmekte olan İsayı tutan Meryemana heykeli idi. Sanırım Mikelanj tarafından yapılmış olan bu heykeli herkes biliyordur. Maji odasındaki heykeldeki farklılık ise İsa'nın bacaklarının arasına yapıştırılmış olan alçıdan yapılı kocaman ve "kalkmış" durumdaki fallustu.

Derken buhurlar yakıldı ve etrafı ağır bir kükürt kokusu kap-

ladı. Tam: "aman boğuluyorum, yokmu açılacak bir pencere" diye feryat edecekken ön sıradaki bir kızın aniden cübbesini çıkarması ile genzimi yakan kokuyu mokuyu bir anda unuttum. Henüz çok genç olan bu kız hayli güzeldi doğrusu... ve o kadar da utanmaz. Gizli kolonlardan gelen -sonradan öğrendiğime göre grubun Amerikadaki merkezinin baş papazı tarafından bestelenmiş olan- bir müziğin eşliğinde son derece erotik bir dansa başladı. Ama ona bakan yok! Millet kendini bir ağızdan latince dualar okumaya kaptırmış... Sanki kilisede Pazar ayinindeyim! Galiba gözleri açık olan tek kişi bendim odada. Sonunda topluluk sustu, çıplak kız garip bir lisanda dualar okuyarak (ki bu duanın bir retroversion, yani kutsal kitap dualarının tersten okunuşu olduğunu sonradan öğrendim) duvarda, altarın üzerinde asılı duran üstü örtülü resmi açtı ve yağlı boya ile yapılmış bir şeytan tablosunu gözler önüne serdi. Mor dağlar üzerinde, yarı belden yukarısı görünen boynuzlu bir -ne diyeyim- bir adam. Üzeri mor ve parlak pullar kaplı. Vücudu bir body'ci gibi adaleli, kafası boynuzlu. Uçları yukarı doğru çekik, irissiz gözlerinden sarı bir ışık yayılıyor. Garip bir çekiciliğe sahip olan bu yaratık kollarını göğsünde çaprazlanmış, ellerine ise "sign of the horns" pozisyonu vermişti. Hani "maşallah" niyetine boyunlarda görmeye alıştığımız "bozkurt selamı" benzeri bir el işareti var ya; onun parmaklar yukarı haldeki şekli. Onlara göre, onların bilinç altına yansıyan şekli ile Şeytan bu idi. Yada "büyük üstat" kendini o gruba böyle göstermekteydi.

Sonra olanlar ise Hollywood prodüksiyonlarından izlemeye aşina olduğumuz sahneler. "Efendi Şeytan'ın" envoke edilmesi (çağırılması), koç kurbanı, binlik tesbihlerle yapılan zikirler... ve tabiidir ki toplu seks. Filmlerden algılayamadığımız tek şey ise odayı dolduran garip bir etkiydi. Beni bile almıştı tekeline. Bir çeşit delilik mi desem, yoksa sarhoşluk mu? Kaçmak istiyorsunuz beyninizde oluşan bu aşırı uyarılmışlık halinden; bir ölçüde de daha batmak... Çenemde ısırma isteği, bedenimde şimdiye dek görmediğim ölçüde bir güç, yüzümde manyakça bir mimik, ağzım gülmek ile sırıtmak arası gerilmiş, dudaklarımın arasından resmen salya akıyor. Soluklarım hızlanmış, avaz avaz bağırmak istiyorum. Bacak aramdaki "kıpırtı" ise dayanılmaz ölçüde!

Bir baktım, bende diğerleri gibi öne arkaya büyük bir momentum ile sallanmaktayım. Tıpkı Aczmendiler gibi.. Veya rock müziği konserlerindeki gençler. Zaten aradaki bu benzerlik hep ilgimi çekmiştir. Aynı sallanıma, satanistler arasında da yaygındı demek ki. Hangi etki yaratıyordu bu hareketi acaba? Rock'cıları, Aczmendileri ve satanistleri hükmü altına alan bu güç kimdi, ya da neydi?

Kendimi bıraksam üstümü başımı parçalayıp yerlerde yuvarlanacaktım. Öyle bir istiyordum ki delirmeyi o anda; kimliğimi -içimde gizli olduğundan o güne dek kuşkulanmadığım bir şeylere- bırakmayı, çırılçıplak soyunmayı, o müzik ile sanki manyak bir koreograf tarafından tasarımlanmış bir dansı içimden geldiğince yapmayı, önüme ilk gelene sarılıp kendimi olacaklara bırakmayı; barajları, duvarları, sınırları yıkıp, ezip geçmeyi, bilinmeyen ama hiç tekin olmayan ve belkide bir daha asla geri dönemeyeceğim güzelliklere doğru koşmaya başlamayı... Ben -genelde biraz uçuk olsam da- o günkü kadar delirmemiştim hiç. O günkü kadar kendimden, içimde hapsettiklerimden korkmamıştım. Vardı o gece, o odada birşeyler. Ne olduğunu, kim olduğunu hâlâ anlayamadığım birşeyler...

O gün, bu gündür ilgimi çeker Şeytan konusu. Sadece Erenköydeki o garip dairedeki çılgın ayin sırasında yaşadıklarımdan ötürü değil. Grubun, başka günlerde katıldığım toplantılarında yapılan tartışmalarda da vardı beni etkileyen birçok şey. Çok şey öğrendim o süreç içinde; veya ne çok soru olduğunun bilincine vardım, cevabı verilemeyen...

Şeytan hakkındaki bilgi Kuran'ın Bakara 34-37, Sad 71-85, Nisa 118-120, Maide 60, Araf 12-22, 189-190, Hicr 26-40, Isra 61-64, Taha 114-122 numaralı ayetlerinde geniş olarak işlenmiş. Bu ayetler bilinen hikayeyi dile getiriyorlar: Allah birgün çamurdan bir insan yaratıyor, buna hayat nefesini üflüyor, tüm meleklerine secde etmelerini buyuruyor. Bu buyruğa başmelek Şeytan uymuyor, çünkü kendinin ateşten yaratıldığını, ateşin çamurdan daha önemli olduğunu öne sürüyor. Tanrı ise öfkeleniyor bu duruma tabiidir ki ve onu huzurundan kovuyor. Şeytan bu bağlamda tanrıya bir öneri getiriyor; diyor ki ben senin insan denen yaratığını senin emirlerine uymaktan alıkoyabilirim, ama sen de

cezamı kıyamet gününe dek ertele... tanrıya bu meydan okuma ilginç gelmiş olsa gerek; o da Şeytana kıyamet gününe dek izin veriyor.

Satanistlerin arasındaki adı ile "karanlıkların efendisi" hemen insana koşuyor. O zamanlarda Adem ve Havva acıkmayıp, susamadıkları cennetteler. Şeytan cennete gidip Ademi yasak meyvayı yemesi için kandırıyor. Eşdeyişle başarılı oluyor insanı kandıracağı iddiasında. Yasak meyva yenir yenmez Adem ve Havva cinselliği tanıyorlar ve lanetlenerek dünyaya indiriliyorlar. Bundan sonrası ise hayli ilginç: Adem ve Havva tanrıdan çocuk istiyorlar. Tanrı onların duasını kabul ediyor, "yaradılışı tam bir çocuk yolluyor" Gelgelelim ilk insanlar çocuk doğar doğmaz adını Şeytan'ın oğlu anlamındaki Abdulharis koyuyorlar! Araf 189-190.

Çocuk kısmı dışında aynı hikaye çarpıcı bir benzerlikle, Kuran'a oranla daha detaylı bir şekilde Tevrat'ta da yer almış; ilk bölümünde... İlerleyen kısımlarda ise bambaşka adlar ile çıkıyor karşımıza. Örneğin İşaya 14:12-20'de Şeytan'ın adı Lucifer; meleklerin en güzeli ve başı. Burada da gururu nedeniyle isyankar olup düşüyor. İşin enteresan tarafı ise Lucifer'ın aşk planeti Venüs gezegeni ile eş tutulması! Daha da ilginç bir nokta: Lucifer adının anlamı "ışık getiren"! Nerde Şeytan-ür racimin, nerede adı "aydınlatan" demek olan Lucifer.

Aydınlatıyor mu, yoksa karartıyormu bilmiyorum ama, dinlerin temeli bir anlamda insanı Şeytan'a karşı uyarmaya dayalıdır. Kutsal kitaplar insanoğlunu onun üçkağıtlarına karşı uyarır ve korunma yolları deklare eder. Çünkü Şeytan insanoğlunun ruhunun -ya da eylem özgürlüğünün- peşindedir. Gelgelelim satanistler arasında bu korkunç olay başlıca amaç olarak algılanıyor. Öyle ki onlar ruhlarını efendi şeytana "satıyorlar"! Bunun yolu ise klasik: Şeytan, ayin sırasında önce kimi dualar ile çağırıldıktan sonra (daha modern bir anlatım ile, anti maddenin negatif enerjisi ile beyni kullanarak kontağa geçildikten sonra) kişi kanı ile bir antlaşma imzalıyor ve bir dilek tutuyor (kanın yaşamın özü olduğunu ve mistik bir potansiyel taşıdığını anımsayalım). Arzu kesinlikle gerçekleşiyor. Bu arada bir spirit adaya bağlanıyor ve onun "familiar"ı veya güdücüsü oluyor. Familiar bir hay-

vana da girebiliyor. Cadıların kara kedilerini herkes bilir. Zaten Satanizmde köpek pek önemli değil; ancak yılan, kedi, hatta kurbağa bile familiar olabiliyor. Ama yaygın olarak kullanılan hayvan, kedi. (Kedilere tekin değil diyen doğru söylemiş. Hz. Muhammed'in de bir kediyi rahatsız etmemek için seccadesini kestiğini, bu nedenle ona "ebu hureyre" yani kedi seven dendiğini hatırlatmadan geçemedim).

Doğrusu tüm bunlara inanmak zor. Ama çoğu Şeytan tapınıcısının vede özellikle cadının ayin öncesi çeşitli narkotikler aldıkları, drog özelliği taşıyan kimi yağlarla vücutlarını yağlayıp dans ettikleri düşülürse belki de olay aydınlanır. Kanımca ortaçağda cadıların, uçtukları veya keçi kılığındaki şeytan ile ormanlarda seviştiklerine inanmalarının gerisinde uyuşturucularla oluşturulmuş halüsinasyonlar var. Yani hepsi bence martavalmış. Yazık olmuş geçmişte yakılan o kadar günahsız kadına. Yada işkence gören... Neler yaşamamış ki ortaçağdaki mistisizmden anlayan anaerkil kadınlar. Sezeryan ameliyatını geliştirdikleri için, herbalizmden anladıkları için, erkekegemen topluma az biraz aykırı oldukları için, anaerkil kökenli, erkeksiz bir yaşamı yeğledikleri için neler çekmişler. Ve hatta belki de Hıristiyanlık karşısında eski dinlerini -yani paganizmi- terketmek istemedikleri için. En şanslısı "ducking" ile kurtulmuş. Sağ elini sol ayağına bağlayıp suya atılan kadınların uğradığı işkence ducking. Kadın kurtulursa cadı diye yakılıyormuş, boğulursa "Allah affetsin suçcuzmuş" diye Htistiyan mezarlığına gömülüyormuş. Yalnız cadılar mı? Her çeşit insan nasibini almış bu cadı avından. Örneğin İskoç kraliçesi Mary ve kocası, ve hatta papa II. Silvester! Yaşananlar korkunç bu konuda. Kimi kaynaklara göre 1590 yılında üç ay içinde Traves'de 7000, Bamberg'de 1500, Wurzburg'da 800 ve Genova'da 500 kişi diri diri yakılmış. Eşdeyişle dinler 18. yüzyılın sonuna dek en az iki -hatta kimi kaynaklara göre beş- milyon insanın ölümünden sorumlu olmuşlar. Suçların kiminin ise bu gün Hıristiyan kilisesinin kabul ettiği şeyler olması gerçekten olaya traji-komik bir boyut katıyor.

Tanrı adına çok kan dökülmüş vesselam. Belki de bunlar Şeytan'ın insanları azdırması sonucunda olmuş. Şeytan bu denli güçlü demek ki! Zaten Allah kaynaklı dinlerin dışında kalan din-

lerde kötülük prensibi bir asi melek tarafından değil, iyi tanrıya eşit güçteki bir başka tanrı tarafından gerçekleştirilir. Bu konuda örnek çok: Eski Türklerdeki iyi tanrıya eşit güçteki şeytan-tanrının adı Erlikhan'dır. Sümerlerde Nergal, Hititlerde Teşup, Mezopotamya da Tiamat, Mısırda Set, eski Cermen dinlerinde Loki, Azteklerde Tezkatlipoka, Hinduizmde Siva, mecusilikte Ahriman... Görülmekte ki birçok din olumlu ve olumsuz iki uç, iki polar tanrı yönetiminde olarak tasarımlanmış. Modern Satanistler de bu görüşte. Şeytan'ın, Allah'ın negatif bir yansıması olduğu dogması inanışlarının temelini oluşturuyor. İşin daha ilginci, bizim taptığımız tanrının aslında kötü, Şeytan'ın ise iyi olduğuna inanıyorlar. Onlara göre tektanrılı dinlerin kadiri mutlak tanrısı bir oyun ile kendini iyi, Şeytan'ı kötü tanıtmış insan oğluna.

"Bizler sadece içimizden geldiğince yaşamaya inanıyoruz, özgürlüğün doruğuyuz" diyorlar. Öyle ki tanrıları Şeytanın tanrılığını bile reddedip, kendilerinin şeytan olduğunu öne sürüyorlar. Bir üst otoriteye kulluk etme fikrine yer yok satanizmde. Üç büyük dinin tanrısının -asıl kötü tanrı olduğundan dolayı- insanı mutsuz etmek için, onun özündeki eğilimlere yasaklar koyduğunu, bu yasakların tümüne iyilik dediğini, ama asıl kötülüğün bunlara uymak olduğunu savunuyorlar.

Şeytan'ın boynuzlu, insan gövdeli, keçi bacaklı, çatal tırnaklı ve kurnaz bakışlı görünümünün kaynağının Pan adlı eski bir tanrı olduğunu da öne sürüyor modern Satanistler. Pan Yunan paganizminin bir tanrısı. Hıristiyanlık öncesi epey taraftarı varmış. Aynı Şeytan gibi boynuzlu, insan gövdeli, keçi bacaklı vs. Ama bu tanrı hiçde kötülüklerin efendisi değil. Tek günahı seks ve içkiyi yönetmesi. Beri yandan Pan'ın, Peter Pan ve Pan flüte isim verecek kadar masum bir yanı da var. Aslen kırlar, doğa, doğallık ve verimlilik tanrısı. Zaten mitologyalarda boynuzlu tanrıların tümü seks ve verimlilik tanrılarıdır. Örneğin Dionysos, Cernunnos, El, Apis... Öte yandan boynuz (horn) sözcüğü ile sekslilik (horny) sözcüklerinin ses benzerlikleri de ilginç gelir bana. Eski Tantrik mitlerde de boynuz seksüel enerjinin mistik doğuşudur. Enteresan olan şu ki, bu boynuzlu, seksli tanrıların Yunan mitolojisinde hiçbir olumsuz mitleri yoktur. Baştanrı Zeus'un bile mitosların yarıdan fazlası yıkım ve acı olduğu düşünülürse bu

noktanın önemi daha iyi anlaşılır. Pan'ın adı, Pierre Grimal'e göre Grekçe "bütün" anlamındaki pan sözcüğünden geliyor. Kimi mitologlar ise daha ileri gidip onu "evrenin ve bütünün tecessümü" olarak nitelemişler. Yani kısaca, Hıristiyanlık öncesi Şeytan'a tıpatıp benzeyen, ama kötü olmadığı gibi, adının içeriği "evrenin tüm anlamı" şeklinde yorumlanan bir tanrı var... Garip. Bu durumu Amerikadaki yasal Şeytan kilisesinin başrahibi Anton La Vey şöyle açıklıyor: "Bir ülke yeni bir rejim benimserse geçmişin kahramanları, şimdinin hainleri sayılırlar. Bu yüzden ilk Hıristiyanlar eski pagan tanrılarını şeytan ilan ettiler. Pan'ın temiz vasıfları günah sayıldı ve görüntüsü Şeytan adını verdikleri bir yaratığa uyarlanarak metamorfoza uğratıldı"

Pan, ölümsüz olduğu halde ölüyor da! İmparator Tiberius zamanında bazı gemiciler dağlardan "ulu Pan öldü" diye sesler ve acı, dehşet dolu ağlama çığlıkları duyduklarını iddia etmişler. İmparator Tiberius ise İS. 14 dolaylarında hüküm sürmüş. Yani İsa peygamber doğduktan hemen sonra!

Tüm bu anlattıklarım Satanistlerin incileri! Kuşkusuz böyle birşeyler diyecekler; kim yoğurdum ekşi der ki? Gelgelelim onlar yoğurtlarının ekşi olmadığını kanıtlamaya da çalışıyorlar: Öncelikle tek tanrıcı dinlerin insanlığa asla huzur getirmediğini söyleyerek başlıyorlar söylemlerine. "Sevgi dolu bir tanrının yarattığı bir dünyada bu denli şiddet nasıl olur?" diye soruyorlar. Merhametli bir tanrının iyiliğini yaymak için yolladığı dinlerin - savaş ve acıları önleyememesi bir yana- bizzat kendinin bu denli savaşa, bu kadar insanın ölümüne veya acı çekmesine nasıl neden olabildiğini de sorguluyorlar.

Satanistlere dünya üzerindeki savaşlara, acı ve belalara neden olanın Allah değil Şeytan olduğu söylendiğinde ilginç bir yanıt veriyorlar: Klişe bir yanıt bu, onüç yıl önce gittiğim o evin duvarına çerçevelenip asılmış bir klişe. Aynen aktarıyorum:

"Allah, kötülüğün varlığına izin veriyor ise en iyi, ona engel olamıyorsa en güçlü, engel olabilecekken olmuyorsa en adil olamaz" Düşünülmesi hoş olmayan bir cümle bu. Ama ruhunu Şeytan'a satmış adamların pamuk prenses masalları söyleyecek halleri yok tabii ki.

İslam bu "kim iyi, kim kötü" polemiğini kesin bir sonuca

bağlamış; Amentü duası ile... "Hayrihi ve şerrihi min Allahü Teala" diyerek... Eşdeyişle iyilik de kötülük de tanrıdan gelir deniyor dinimizde. Peki, tanrı herşeyin olduğu gibi kötülüğün de yaratıcısı ise o zaman Şeytan'a ne gerek var?

Aslında bu kadar lafa gerek yok; çünkü kanımca her ademoğlu içten içe Şeytan'ın kim olduğunu biliyor. Kimileri ise dıştan dışa biliyor bu gerçekleri. Ve uluorta söylüyor... Yani bendeniz gibi: Kanımca Şeytan insanoğlunun bilinç altında bastırılmış tüm ilkel içgüdülerinin tanrılaşmış hali. Freud'un "id"i eşdeyişle. Ona "dur" diyen süperego ise tanrımız. Üstte süperego, altta id. Zaten Allah da göklerde, Şeytan ise alttaki cehennemde değil midir? Kendini bir akıl tanrısı olarak sunan, bilgiye ve ilime büyük önem veren Allah'ın yönettiği beyin üsttedir. Şeytan ise cinselliktir, cinsel organlar ise beyinden aşağıdadır. Eşdeyişle herşey ortada aslında. Ola ki kişioğlu gönül bilgisini dinleyecek kadar temiz kulaklı olsun! Bende bu yüzden diyorum ki: Doğru yolu kim kitaplarda ararsa vay başına gelene, çünkü gönül gözü kapalı olanların bir satırı okuyacak bile halleri yok bu alem-i devranda. Herşeyin çözümü gönülde; beyin ile, cinsel organlar arasındaki kalpte yani... Bir başka sözle dengede, bireysel bilinci özgür bırakıp orta noktayı bulabilmede...

İSİM KADERDİR (NOMEN EST OMEN)

Büyük amcam enteresan bir adammış. Ne yazık ki kendisini tanıyamadım; çünkü ben doğmadan bir hafta önce ölmüş. Beni büyütmeyi delice arzuladığı halde...

Çocukluğum onun başında geçen olayları dinleyerek geçti. Oturma odasının duvarına asılı, kucağında bir kaplan ile çekilmiş bulanık resmine bakar, onun nasıl bir minareye tırmanıp ezan okuduğunu, sonra namaza gelen saftrikler işin aslını anlayınca tabanları yağladığını hatırlar, kendi kendime güler dururdum.

Tütün eksperliğinden, Nice de güzellik uzmanlığına dek her işe girip çıkmış, dünyayı dolaşmış anlatılanlara göre. En önemlisi de İstanbul'da bir gazetede Ehremen Dede adıyla fala bakması.

Kehanetleri o denli tutmuş ki, bir dolu okur Ehremen Dedenin kimliğini öğrenmek için gazeteye hücum edince bir aksilik çıkacağından korkan gazete patronu, işine son vermek zorunda kalmış Hakkı'nın.

Benim fal-büyü merakımın ondan geldiğini söylerler ailede; çünkü büyük amcam bu işlere hayli bulaşmış bir insanmış. Zaten yazarlığı boyunca takma isim olarak kullandığı Ehremen adı, Zerdüşt dininde Şeytan'ın ismiymiş (Ahriman). Burada belirtmeden geçmeyeceğim; Persler ölünün yakılması işini şeytan Ahriman'ın buluşu sayarlar!

Bana Fransızca bir kitap bırakmış ölmeden önce. Bir vasiyet... On iki yıl unutulacak bir vasiat hem de ... Doğaldır ki kimse öleceğini ummadığından, arzusunu ciddiye almamamışlar ve kitabı bir kenara atmışlar.

Gel zaman, git zaman yaşadığımız çevre olan Aksaray, aile-

min 1920'lerde taşındığı zamanki ağaçlıklı, tenha halini çoktan kaybedince, bizimkiler ikibuçuk katlı evi satıp farklı bir semte taşınmaya karar verdiler. Eşyalar toplanırken tavanarasından, on iki yıl evvel bir kenara atılmış kitap çıktı ve vasiyet hatırlanıp bana verildi. Yani ben ilk maji kitabim olan "Toute la Magie"ye ancak on iki yaşında sahip olabildim.

Kitabın ilk sayfasında Şeyda'dan Nihan'a diye bir minik not vardı. Mürekkebi dağılıp solmuş bir yazı ile... Kimdi bu Şeyda ile Nihan? Durmadım çocuk aklım ile üzerinde. Bir de kitabın içinde üzerinde eski türkçe birkaç satır olam minik bir kağıt buldum. Bir şey anlamadağımdan onu da koydum yerine. Beş yıl boyunca kitabı da, notu da unuttum.

Genç kızlığımın ilk yıllarında erkekler yaşamımda önem kazanmaya başlayınca büyü konusu kendiliğinden gündeme geldi: İstediğim erkeği elde edebilirdim büyüyle! Toute la Magie'yi çıkarıp tercüme ettirme yollarını aramaya koyuldum. Doğaldır ki eski türkçe notlarıyla başladım çeviri sürecine. Büyükbabama danıştım ve notta "Nihan: Muharrem, Utarid, seciyyesi havai, hurufu 'E' olmalı" diye yazdığını öğrendim.

Nihan?... Kitabın ilk sayfasındaki isimdi bu... Kimdi bu Nihan?

Kitap kısım kısım çevrildi, ama ne yazık ki beğendiğim her erkek bana ait olmadı verdiği formüllerle. Zavallı yine rafa kalktı ve iki yıl daha unutuldu. Ta ki rastlantıyla Nihan'ın kimliğini Öğrenene kadar... Nihan bendim; ya da ben doğmadan bana verilmesi planlanan, ama Hakkı'nın ölümünden sonra, hatırasına izafeten Elvin'e çevrilen ilk adımdı bu benim! Şeyda da Hakkı idi. Kendi takmıştı bu adı kendine. Aile içinde asla kabul görmese de, çevresince Şeyda olarak tanınıyordu Hakkı.

Ardından babamın adının- yine Hakkı'nın yönlendirmesiyle başka bir isme çevrildiğini öğrendim (gerçekten de babam yaşamının bir bölümünde hep bu takma adı kullandı ve öyle tanındı. Hatta son hanımı ile evlenirken nikah memuruna rica minnet kimliğindeki ismi okutulmadı; çünkü gerçek adını bilen kimse kalmamıştı çevresinde!). Notun anlamını ise yıllar sonra, astrolojiyi öğrendikten sonra çözebildim. Hakkı benim adımı burcu-

ma uyumlı kılmaya çalışmıştı; çünkü notun gerçek çevirisi şöyleydi: Nihan, Merkür, hava gurubu, E harfi olmalı.

İşte Akrofonoloji ile ilk tanışmam böyle oldu...

Bu kısa öyküden de anlayacağınız gibi akrofonoloji adın yazgıyı belirlediği inancından yola çıkan bir okült dal. Romalıların dediği gibi: "Nomen est Omen" (ad kaderdir). Biraz daha bilimsel bir yaklaşımla: Sesin vibrasyonel yapısının kimliği etkilediğini savunan bir ilim. Basitleştirelim: Yani akrofonoloji der ki; isminiz kişiliğinizi etkiler, kişilik de kaderinizi."Büyüklerimiz" kaderini değiştirmek isteyen kendini değiştirsin dememiş mi? İonia felsefe okullarından birinde sürekli başarısızlığa uğrayan bir öğrencinin hikayesini sanırım bilirsiniz. Öğrenci şansını biraz da yabancı diyarlarda aramak isteği ile hocasının karşısına çıkar ve bir süre izin ister; ama arzusu kabul edilmez. Hocaya bu kararının nedenini sorduğunda ise filozofun yanıtı kısa olur; "Kendini de götürmeyecek misin?"

Her harf gerçekte bir sestir. Bunu biliyoruz. Akrofonolojinin bu bilgiye eklediği ise her harfin kodu olan sesin evren için bir niteliği, bir enerjisi bulunduğu. Zaten Yunanca Akro: uzay, Fono: ses ve Loji(logos) bilim "Uzaydaki Seslerin Bilimi"

İşi biraz fizik bilimi bazında kurcalayım: Ses gerçekte bir titreşim. Dalgalar halinde yayılıyor. Bir cisim ancak titreştiği zaman ses çıkarabildiği ise bilimsel bir tanı. Ses sadece havada değil, katı/ sıvı/ gaz tüm ortamlarda iletilebiliyor. Yayıldığı için hereket halinde; tüm hareketler bir enerji doğurduğu için ise seste de belli ölçülerde enerji bulunmakta. Bazı sopranoların sesleriyle bardak kırdıklarını duymuşsunuzdur. Bir rivayete göre ise Paganinni mefresinin barsağından yaptığı mi teliyle şampanya şişesini patlatmış. Tevrat'ta da Jericho'nun surlarının çalınan borularla yıkıldığını yazar. Konuyla ilgili daha somut bir örnek isterseniz askerlerin bir köprüden geçerken köprüyü yıkıp suya düşmemek için asla uygun adım yürümediklerinden söz edebilirim!

Şimdi biraz da metafizik dünyaya göz atalım. Varsayıma göre evrenimize paralel veya içiçe madde ötesi boyuta... Evrenler aslında aşağı ve yukarı yöne yedişer kat, ama anlatması uzun olduğundan burada es geçeceğim. Hermes Trismegistus madde ve madde ötesi şöyle demiş: "Üstteki alttakine benzer" Bunun

anlamı madde evreninde oluşan her şeyin diğer evrene; antimadde evreninde oluşanların da madde evrenine yansıdığı. Zaten majinin temeli de bu.

Yukarıdaki bilgi gerçekte akrafonolojinin mantığını da oluşturuyor. Madem ki sesin dünyada bir enerjisi ve oluşturduğu somut sonuçlar var, fizik ötesi uzayda da bir enerjisi ve o dünyanın realitelerine uygun şekilde oluşturduğu somut sonuçlar var demektir. Ama oralarda bardak kıracak bir enerji yerine, kişi üzerinde bazı sonuçlar oluşturacak bir enerji yayıyor. Uzun lafın kısası ses, aynı madde dünyasında olduğu gibi astralda da bir enerji yayıp, belli bazı odakları titreştirerek aktifleştiriyor. Adı geçen odaklar ise bizim burçlar. Yani her sesin astralda Zodyak'a uygun bir enerji vibrasyonu var. Bu seslerden bir ya da birkaçı sürekli bir insana yönlendirildiğinde adı geçen enerji ile insan kontak haline geçiyor ve hedef kişi o enerji ile doluyor.

Konuyu biraz daha açıklayabilmek için yine majiye dönelim ve biraz islami majiden, esmalardan ve zikirden söz edelim: Esmalar tanrının adları. Her birini bir işlevselliği var. Diyelim biri aşk yaratacak enerji taşırken, diğeri ölüme neden olabiliyor. Her esma bir planet ile ilişkide. Planetlerin burçların yapı taşları olduğunu da hatırlatayım bu arada. Zikir ise esmanın belli bazı sayılarda tekrarlanması. İnanış gereği esmanın enerjisi en iyi böyle uyandırılıyor" Ama bir kere söylemekle bile adın vibrasyonundan yararlanmak olası. Majisyen tarafından tekrarlanarak aktive edilen isimin gücü imajinasyon ile arzulanan hedefe yollanıyor.

Akrofonoloji de benzer şekilde işliyor. Ama bu alanda yinelenen tanrının tek bir adı yerine, çeşitli enerjiler(harfler) tarafından oluşmuş bir isim. Bu ismin her çağrılışında, -aynı esma zikredermişcesine Tanrı ismindeki derin mistik enerji kişiye yükleniyor.

İsim tüm maji tradisyonlarında hayli yer tutan bir konu. Örneğin eski batılı büyücüler arasında melek, demon ve tüm diğer varlıkların adını bilmek, onları yönetmek için en gerekli öge. Temelde tüm büyücüler "isim bilinen şey" üzerinde güçlerinin olduğuna inanıyorlar. Bu nedenle çeşitli amaçlarla balmumu bebeği yapılan kişinin bebeğinin üzerine isminin yazılması da mutlak bir koşul. Hatta diyebilirim ki hedef insanın saç, tırmak gibi par-

çalarını elde edip, bebeğin mumuna katmak kadar önem taşımakta.

İbrani büyü tadisyonunda da isim hayli geniş yer tutuyor. Zaten Akrafonoloji ilk önce yahudi maji Kabala'nın harflerini inceleyerek var olmaya başlamış. Doğaldır ki Kabala'da en başta tanrının adı önemli. Dört elementi yöneten dört harften oluşan bu isim (IHVH veya Yod, He, Vau, He) o denli kutsal ki ancak önemli çalışmalar sırasında telaffuz ediliyor.

Genelde yerine "dört harfli isim" anlamına gelen Tetragrammanton sözcüğü kullanılıyor. Yahveh şeklinde okunan bu adın en küçük fısıldanmasının bile tüm evrende yankılandığı bilgisi yaygın Rabbiler arasında. Ama yine de isim doğru telaffuz etmenin güçlüğünden söz ediliyor. Yahveh adı öyle büyük bir güce sahip ki, eğer doğru şekilde tersten okunursa tüm cennetin ters olacağı inancı hakim.

İsimdeki mistik etki insanlar tarafından hissedilmiş bir özellik kanımca. Öyle ki sevilen kişilerin adı çocuklara konmuş. Bu davranışın gerisinde adda yaşanacağı inancından başka ne olabilir? Eskiden beri babalarının, ninelerinin insanı gülderecek demodelikteki isimlerini çocuklarına verenlere şaşmış ve bu duruma kurban giden zavallılara da acımışımdır. Örneğin ben... Neler çektim göbek adımdan onu mahkeme kararıyla kaldırtana kadar! Üstelik bir nüfüs memurunun azizliği sonucu bu "harika" ismin gerçek ismimden sonraya yazıldığını düşünün! Kimliğimi her eline alanın bana "Hasene hanım" diye seslenmesine nasıl da kızardım. Hem de Elvin gibi çok sevdiğim bir isme sahipken...

İsim-kader bağıntısını insanoğlunun hissetmesinin en güzel görünümü ilkellerde görünüyor. Bu insanların çeşitli nedenlerle isim değiştirerek yaşamlarında da yeni sayfalar açtıkları biliniyor. Örneğin Azraili yenmek (daha doğrusu aldatmak) için yaşlıların isimlerinin değiştirilmesi hayli yaygın kimi Afrika kabilelerinde. Ergenlik çağına gelen delikanlılarda da yeni ve cesur bir kimlik kazandırmak için yeni bir ad verilmesi de.

Gerçekte o kadar uzağa gitmeye gerek de yok. Bir düşünün; ülkemizde Yeter ve İmdat gibi isimler sizce sadece fonetik sempati nedeniyle mi konuyor?

Tarih boyunca çeşitli inanışlarda ad-yazgı paralelliği sıkça

görülen bir olgu. Nedense hep gözden kaçmış, üzerinde durulmamış. Örneğin Babil inanışını ele alalım; MÖ 1700 tarihli yaratılış destanı Enuma Eliş'de konuyla ilgili cümleler var: "Bir zamanlar yukarıda daha gökler adlandırılmamış, altındaki toprağa da ad verilmemişti. O zamanlar daha hiçbir tanrı var olmamış, ad yazgı almamıştı"

Mısırlılarda ise bu ad verme, ad değiştirerek kader değiştirme işi tanrısal düzeyde bir çarpışma kapsamında yaşanmış. Hatta bu çarpışmanın baş aktörü de bir firavun. Şu konuyu baştan anlatayım dilersiniz: Bir tanrı var; adı Amon. Rüzgar tanrısı. O zamanlar Tebai diye bir de kasaba bulunmakta. Amon bu kasabanın yerel tanrısı. Devrin Mısırı'nda her kentin, kasabanın, hatta köyün bir de yerel tanrısı var. Bunlar ait oldukları yerleşim biriminin önemi ölçüsünde değer kazanmaktalar. Amon, Tebai kasabasının tanrısı iken bir de baştanrı var, Ra. Güneş tanrısı.

Zaman içinde Tebai başkent oluyor ve hemen Amon da baştanrılığa geliyor. Ama ortada bir de Ra var. Halk bakıyor ki olacak gibi değil, ikisini karıştırıp AmonRa adıyla tapınmaya başlıyor. Günümüzde, tek tanrı düşüncesiyle koşullanmış modern insana komik ve saçma gelebilecek bu karışımın örnekleri tarih boyunca hayli görülmüş. Örneğin Yunan uygarlığının saldırısına uğrayan Efeslilerin kendi anatanrıçalarını Yunanlı bakire Artemis'le karıştırıp ona doğurganlık kazandırdıkları bu konuya iyi bir örnek. Hemen ekleyeyim Zeus'un da böyle yerel tanrılar ile karışmış bir dolu görünüm var (Zeus Arrhenothelus gibi).

Yine Mısır'a dönelim ve anlatmayı kaldığımız yerden sürdürelim. Günün birinde ya da daha kesin bir biçimde söyleyecek olursam İÖ. XIX'da, Amenotep IV adlı bir firavun geçiyor başa. Bu Firavunun adının anlamı "Amon hoşnuttur" Amenotep tek tanrı düşüncesine tutkun bir firavun. Bu inancı yaymak için tüm Güneş tanrılar arasından Aton adlı bir tanesini seçiyor ve onun tek tanrı ilan ediyor. Eski baştanrı Amon'un adını tüm tapınaklardan sildiriyor ve yerine Aton yazdırıyor; En çarpıcı nokta ise kanımca adını değiştirmesi; gerçekten de Amon hoşnuttur anlamındaki adını Akhenaton'a çeviriyor. İsminin anlamı ise Aton'un yüceliği. Yeni tanrıya, yeni inanca, yeni isim... Adam sanki bu yeni tanrının gücüyle ad aracılığıyla bütünleşeceğini

sezmiş. (Hemen bir not düşeyim: Son yıllarda Rager ve Messad Sabbah adlı 2 Yahudi kökenli Fransız bilimadamı tektanrıcı Akhenaton'u aslında Hz. İbrahim olduğunu ortaya atıp bilim dünyasını karıştırdılar.)

Tanrının adını alarak onun gücü ile kontak haline geçme çabası müslümanlıkta da var; tüm esmaların insan ismi olarak kullanılmasından belli bu. Yoksa kim oğluna Abdülvehap adını koyar? Durun hemen tebessüm etmeyin; Abdülvehap aslında çok uğurlu bir isim; çünkü Tanrının adlarından "nimetleri karşılıksız veren" anlamına gelen ve majide para çalışmalarında sıklıkla kullanılan Vehhab isminden türetilmiş. Vehhab'ın oğlu manasında.

Şimdi de biraz Sümerlerden söz edelim: Bildiğiniz gibi baştanrılarının adı Enlil. Öncelikle yeryüzündeki tüm mesleklere Enlil'in isim verdiğine inanıyor Sümerler. Ayrıca isimle kimlik arasındaki mistik bağa olan inançları bazı tabletlerde apaçık okunabiliyor. Örneğin İÖ. 3700 tarihli bir tablette bu Enlil'den "krallara adını bildiren Enlil" diye söz ediliyor. Bir diğer tablette ise bir baba oğluna "dilerim tanrı seni seçkin bir adla çağırır" diye iyi dileklerini bildiriyor. Görülüyor ki mesleklere liderlere hatta insanlara bile baştanrı ad veriyor.

Bu durum bana hep Tevrat'ın giriş bölümünü anımsatmıştır... Hani hayvanların isimlenmesini anlatan bölümünü. Ama ilginçtir ki Tevrat'ta yaratılmışlara isim koyma işi Adem'indir. Tekvin 2:19 "Ve Rab Allah her kır hayvanını, ve göklerin her kuşunu topraktan yaptı; ve onlara ne ad koyacağını görmek için adama getirdi; ve adam her birinin adını ne koyduysa, canlı mahlukun adı o oldu" Size de Tanrı sanki Ademi, ona ad koydurarak sınıyor gibi gelmedi mi?

Tevrat'taki ad konusundaki bilgiler sadece isimlendirmeyle de sınırlı değil. Tanrı öğretisindeki önemli insanların adını zaman zaman değiştiriyor da. Örneğin Hz. İbrahim'e 99 yaşında iken görünüp onun soyunu çoğaltacağı, "milletlerin babası" yapacağı müjdesini verdikten sonra adını Abram (yüce baba)'dan İbrahim (cümhurun babası)'e çevirmiş; Tekvin 17:5. Üstelik Rab Allah sadece İbrahim'in adını değiştirmekle de kalmamış, onun karısının Saray (prenses) olan ismini de Sara'ya (gülmek) çevirmiştir; Tekvin 17:15. İşte yazgı-isim değişimine bir paralellik ör-

neği daha. Acaba karı kocanın adı yazgıları değiştiği için mi değişti; yoksa yeni yazgının aktifleşmesini kolaylaştırmak için mi? Olayı akrofonoloji açısından ele alırsak ikinci varsayımın doğru olduğu sonucuna varırız; çünkü akrofonolojide isim kimliğe paralel olması arzusu ile değiştirilemez pek. Güdülen hedef daha çok ismi dolayısıyla kimliği değiştirerek yeni bir kader elde etmektir. Bu nedenle insanlar akrofonologların kapısını yeni bir işe girerken veya bir çıkmazdan kurtulmak için aşındırırlar genelde.

Akrofonolojide takma isimden, hiç kullanılmayan ve sadece kimlikte yazılan isime dek tüm isimlerin önemi vardır; çünkü öncelikle olay kaliteden çok kantite açısından ele alınır: Bireyin isimlerinin fazlalığı ona daha derin, daha yönlü, ama daha kompleks bir kişilik vereceğinden, enkarnatif gelişimi de daha yoğun olacağı düşüncesi üzerinde durulur en başta.

Akrofonoloji konusunda sorulan soruların belki de en fazlası aynı isme sahip kişilerin aynı kaderi paylaşıp paylaşmadığı. Sorunun yanıtı doğaldır ki "hayır". Nasıl aynı burçta olan her insan biribirine tıpatıp benzemiyorsa, aynı isimdeki insanlar için de sonuç aynı. Temelde bir benzer enerji taşıma durumu var, var olmasına ama kişi göbek adı, soyadı, kızlık soyadı, hatta anne adına varana dek çeşitli isimlere sahip olduğundan, kimlik bambaşka yan enerjilerle zenginleşiyor. Sözün özü aynı isimli iki kişiyi bulmak pek olası değil.

Şimdi dilerseniz Akrofonolojinin içeriğinden söz edelim biraz. Pratikta kullanılabilecek bilgiler verelim. Ola ki adından ya da kaderinden hoşnut olmayanlar vardır.

Akrofonolojideki en önemli isim kimlikte, eşdeyişle doğum kaydında yazılı olan isim. Bu ad kişiliğin temel dokusunu oluşturuyor; çünkü genelde ilk ve en sıklıkla duyulan ses bu. Adı geçen teori islami inanışta da yer almış. Müslümanlıkta da bebeğe bir ad konurken kulağına ezan okuyup isim yineleniyor.

Önem sırasına göre ikincil olarak genelde kullanılan isim geliyor. Bu isim ise kişinin kendini ifade stili oluyor. Bir de genelde kimsenin pek sevmediği göbekadı meselesi var. Çokça kullanılmayan bu ismin de önemli etkinliği var oysa; çünkü yetişkinliğe geçerkenki etkiyi taşıyor. Bir diğer anlamda deneyimlerle

gelişen enerjileri yüklüyor karaktere. Göbek adı yoksa ana adı bu kapsamda kullanıyor. Soyadı ise sosyal kimliği gösteriyor; statü ve şöhret alanlarındaki kader soyadı ile belirleniyor.

Kısaca akrofonoloji bu. Ama gelin, konuya daha detaylandırarak, biraz daha kullanılabilir hale sokalım: Girişte ismin hangi enerjileri taşıdığını çözmek için harflere bakmak gerektiğinden söz etmiştik. Şimdi de bu deşifre etme yöntemini anlatalım.

İsimde en önemli harf adın ilk harfi. Buna "İtici Harf" deniyor. İsmin ikinci önemli harfiyse son harf; bu da "Son harf" Eğer ki isim tek sayıda harften oluşmuşsa ortada kalan tek harf "Destek Harf" adında. Elvin'in "V"si gibi. Kalan harfler ise "Sıradan Harfler" şeklinde adlandırılıyor. İsimden başka soyadın ilk harfi de önemli, ama soyadının diğer harfleri pek önem taşımıyor akrofonolojide. Bunlar ek olarak söyleyebileceğimiz diğer iki önemli oluşum "Duble Harfler" ile "Çoklu Harfler" Duble harf aynı harfin bir isimde yanyana yer alması iken, duble harf birden fazla defa ayrı yerlerde bulunması.

İtici harf ana kimliği oluşturuyor. Sırf bu harfe bakarak bile bir kişinin kimliği hakkında kanı edinmek -kabaca da olsa olası. Tıpkı horoskobu bilinmeyen bir insanın burcuna göre kişilik tahmini yapmak gibi bir şey. Son harf ise isim bitiren ses, isimi bitiren enerji olduğu için bize kişinin olayları nasıl sonuca bağlandığı hakkında karar verdiriyor. Destek harf bloke enerji; özgürce akamayan, bilinç altında var olan veya kılık değiştirerek ortaya çıkan bir enerji. Kişiliğin gelişmesi için kimliğin yenilenmesi gereken noktası. Sorun yaratabildiği için çift sayıda harfe sahip kişiler daha rahat oluyorlar. Ama yine de destek harf bir mahmuz etkisi geliştirip bireyi mükemmelliğe götürme fırsatı da veriyor. Sıradan harflerin enerjisi kişilikte görülüyor ama etkileri az. Daha çok itici harfi destekleyici olup olmadıklarına bakıyor. Soyadının ilk harfi dünyanın bireyi kişisel olmayan düzeyde tanıdığı enerji. Buna ev dışındaki kimlik, sosyal maske de denilebilir.

Statü ve şöhretin boyutlarıyla kişinin bu konuya verdiği önem soyadının ilk harfinden okunuyor. Soyadının ilk harfinin yönettiği meslekler kişi açısından fırsatlar yaratabiliyor.

Duble harfler ise katlanmış enerjiler. Dualistik karakterde, gergin yapıdalar, enerji duble harflerde gergin ve sivri biçimde

ortaya çıkıyor. Çoklu harfler ise adı geçen enerjinin sağlıklı ve doğal biçimde güçlenmiş halini tanımlıyor ve çok olumlu sayılıyor; çünkü böylelikle harfin enerjisini ruhsal gelişim bazında kullanmak çok mümkün.

Son olarak: Akrofonoloji kişinin üzerine aldığı ekstra bir enerji. Enerjinin optimum realizasyonu için yıldız haritasıyla paralellik göstermesi zorunlu. Bu nedenle yeni bir isim almadan önce horoskop üzerinde temel bir yoruma sahip olmanın, varılmak istenen sonuçlar açısından çok yararlı olacağı inancındayım.

Yorum yöntemini kısaca anlattıktan sonra her harfin taşıdığı enerjiden söz ederek konuyu noktalayayım:

A= Koç
B= Boğa/Terazi
C= İkizler
Ç= Akrep/Oğlak
D= Yengeç
E= İkizler
F= Aslan
G= İkizler/Başak
H= Oğlak/Kova
I/İ= Boğa
J= Yay/Balık
K= Akrep
L= Boğa/Terazi
M= Yengeç
N= Başak
O= Yengeç/Akrep
P= Boğa/Terazi
Q= Yay
R= Koç
S= Oğlak
Ş= Şeytani güç
T/U/Ü= Yay/Balık
V= Kova
W= Aslan
X= İkizler
Y= Oğlak
Z= Balık

DÜNYANIN BURCU

Günümüz Türkiye'sinde birkaç yıl önce yaşanmakta olan "astroloji modası" sonucu sanırım gazete okuyan herkes burçların insan üzerindeki etkisiyle yakından tanıştı.

Oysa ne yazık ki her köşeden "fışkıran" astrologlardan çoğunun bilgi yetersizliği nedeniyle astrolojinin en çarpıcı konuları kişilere yansıtılamadı ve bu alanın "giriş"i olan bireysel horoskop (yıldız haritası) çiziminden öte gidilemedi.

İyi eğitim almış, deneyimli astrologların bile toplumumuzda sıklıkla görülen temelsiz, nedensellikten yoksun, açgözlü talebe yenik düşüp "tüccarlaşması" olayın en üzücü yanıydı. Akademik eğitimden geçmiş olanlar bile gazeteler ve 900'lü hatlar için "*günlük yıldız falı*" yazmaya başlayınca, ne kendilerini geliştirecek araştırmalara zaman ayırabildiler, ne de toplumu aydınlatma sorumluluğunu yeterince üstlenebildiler.

Zaten kimse bunu onlardan istemiyordu da...

Böylece burçların, insanlar kadar tüm diğer objelerin geleceği üzerinde de belirleyici olduğu bilgisi gölgede kaldı ve geniş bir meraklı kitlesi nice önemli konuları -örneğin ülkelerin de horoskopunun çizilebildiğini- öğrenemedi.

Türk insanı astrolojiyi geleceğini şekillendirmek amacıyla hiç kullanamadı denilse bu aşırı bir abartı olmaz. Çünkü at yarışları ve tüm diğer kumar oyunlarında kazanmak için özel haritaların çizilebildiği, astroloji yardımıyla çiftçilik, hatta bahçecilik yapılabildiği, astro-meteoroloji ve politik astroloji branşlarının varlığı benzeri kimi önemli ama detay alanları kimse değil kullanmak, doğru dürüst duymadı bile.

Astrolojinin toplumumuzda önemsenmeyen konularından biri de -esprili bir yaklaşımla- "*Dünyamızın Burcu*" olarak isimlendirdiğim bölümüdür. Yıldızlar ile amatör düzeyde ilgilenen birçok kişi ne yazık ki bu ilginç konuyla da tanışamamış, dünyamızın -zaman içinde değişse bile- bir burcu olduğunu öğrenememiş ve gelişen olaylara bir kez de bu gözle bakma şansını kaçırmıştır.

Dünyanın burcu sözcüğünden, planetimizi etkileyen, onun kimliğini ve geleceğini belirleyen bir burcun olduğu sonucuna varılabilir. Bu kanı hem doğrudur, hem de yalnış. Çünkü dünyanın burcu, gezegenimizin toprağının ve doğasının olduğu kadar, üzerinde yaşayan insanların da ortak geleceğini ve genel kimliğini belirleyen burç kümesidir. Eşdeyişle dünyamız hangi burçtansa üzerinde yaşayan insanların genel kaderi de bu yönde oluşmaktadır!

Gerçekte astrolojide *"the Great Year" (Büyük Yıl)* olarak adlandırılan, ancak benim *"Dünyanın Burcu"* şeklinde isimlendirdiğim teori astronomlarca uzayda belirlenmiş iki hayali nokta (ekvator düzlemi ile güneş yörüngesinin birbirini kestiği iki nokta) olan ekinoks noktaları ile ilgilidir. Astrologlara göre bahar ekinoksunun arkasına hangi burç kümesi düşüyorsa dünya o burçtan olmakta ve o burcun özelliklerinden etkilenmektedir.

Ekinoks noktaları yıllarca sabit sanılmıştır, oysa İznikli Hipparkus adlı astronom (İ.Ö 190-160) bu noktaların zamanla geri kaydığını keşfetmiştir. Bu nedenle ekinoks geri kaydıkça ardındaki sabit burç kuşağı üzerindeki burç da gerilemekte, böylece dünyamız oniki burç boyunca her birinde ortalama 2000 yıl kalarak geriye doğru gitmiş olmaktadır.

Antik çağlarda, ilk astronomik gözlemler sırasında ekinoksun gerisinde bulunan yıldız kümesi çıplak gözle bakıldığında *Koç*'a benzetildiği için adına *Koç* denmiş, insanlar henüz bilmese de dünyanın burcu *Koç* olmuş ve böylece bahar ekinoks noktasının gerisinde daima *Koç burcu* olduğu sanılınıştır. Oysa Hipparakus'un keşfettiği gibi burçlar sabit olsa da ekinoks sürekli geri kaymaktadır. Bu nedenle *Koç*'un bulunmasından 2000 yıl öncesinde -her ne kadar insanlar henüz *Boğa burcu*nu tanımıyor olsalarda- ekinoks arkasında *Boğa* durmaktadır, yani dünyanın burcu o zamanlar *Boğa*'dır. Geçen zaman ile *Boğa* yerini *Koç*'a, daha

sonra ise *Koç Balığa* bırakmış ve yaşadığımız zamanı da içine alan 2000 yıl içinde gezegenimize *Balık* hükmetmiştir. *Balık*tan önceki burç ise *Kova* olduğuna göre gelecek 2000 yılda dünyamızın olduğu kadar bizlerin genel geleceği de artık *Kova burcu* tarafından yönetilecek, insanlığın tüm işlevlerine onun gerçekleri görülecek, onun nitelikleri hepimizin yaşamlarında iz bırakacaktır.

Kısaca dünyanın burcu *Kova* olacaktır.

Ekinoksun geri kayması olayını biraz da kişisel bazda inceleyelim: Astrolojide bireysel harita çıkarılırken doğum anında *Güneş* (bu kez ekinoks değil Güneş) *hangi burcun önünde duruyorsa o burç kişinin öz burcu* olarak adlandırılır. Özburç karakter üzerinde en belirleyici faktördür. Benliği şekillendiren güç olan Güneş, önünde olduğu burcun özelliklerini kişiliğe yansıtmaktadır.

21 Mart (bahar ekinoksu) ve sonraki bir ay boyunca Güneş'in *Koç burcu* önünde olduğuna (ve sonraki aylar boyunca da tüm burçları sıra ile dolaştığına) inanıldığından bu süre içinde doğanlar *Koç burcu* sayılırlar ve kimliklerinin ana teması bu burcun özellikleri doğrultusunda oluşur. Çünkü Güneş, *Koç burcu* özelliklerini yansıtmıştır kimliğe.

Oysa ekinoks zaman içinde kaydığı için günümüzde 21 Mart ve sonraki bir ay boyunca *Balık* önünde durur olmuş, bu nedenle her burcun etkin olduğu süre bir ay geri kaymıştır. Bir diğer anlatımla dünyanın burcu *Koç*'tan *Balığa* geçtiğinden beri, Güneş yeni doğan bebeklerin benliğine sanılandan bir önceki burcun - yani *Balığın*- özelliklerini yansıtmaktadır. Oysa tüm astroloji kitapları hâlâ 21 Mart - 22 Nisan arası doğanları hâlâ *Koç* olarak kabul eder ve eski sırayı aynen izler! Güneş son 2000 yıldır dünyaya gelenlere astroloji kitaplarında yazanın bir önceki burcun özelliklerini yansıttığı halde bu kişilerde nasıl olup da Koçun özellikleri görülmektedir? İrdelenmesi gereken bir konudur bu...

GEÇMİŞ DÖNEMLER

Modern insan, geçmişi hakkında bilgi sahibi olmaya İÖ 10000'den başlar. *Aslan* burcu tarafından yönetilen ve İÖ 8000'e dek süren bu ilk 2000 yıl içinde Aslan burcu niteliklerinin özeti sayılabilecek "*yaratıcılık*" kavramı taş devri icatları ile kendini göstermiştir.

Aslan burcunun ikinci anahtar kelimesi olan "*güç*" ise, koruyucu postlardan, keskin dişlerden ya da yükseklere tırmandıran kol ve bacaklardan yoksun olan insanın, vahşi hayvanlar üzerindeki egemenliği ve soyunu tüketmeden sürdürebilmesi biçiminde görülmüştür. Buna ek olarak güç kavramı o denli öne çıkmıştır ki ancak en güçlü canlı yaşamını sürdürebilmiştir.

Her burcun -bir çeşit özü sayılabilecek olan- yönetici planeti vardır, *Aslan* burcununki ise *Güneş*tir. İnsanlığın ilk 2000 yılını bir kez de yönetici planet açısından inceleyecek olursak Güneşin astrolojik anlamı olan "*var olma ve kendini ifade*" kavramlarının insanoğlunun ortaya çıkması ve günümüze ulaşacak kanıtlar bırakması ile belirdiğini görürüz.

Buna ek olarak insan bu dönemlerde Güneş'e bağımlı yaşamış, tehlikelere aydınlıkta göğüs gerebildiği için ancak güneşin doğması ile mağrasından çıkıp var olabilmiş ve böylece gelişen "*gecelerden korkma*" düşüncesi modern insanın bilinçaltına kadar yansımıştır.

İkinci burç Yengeç ve onun yönetici planeti *Ay* ise duygusal, dişi ve aile kurucudur. İÖ 8000-6000 yılları arasında süren bu ikibin yıl insanlığın avcılıktan, önce toplayıcılığa, ardından da tarıma geçtikleri binyıllardır. İnsanlığın bu dönemde besleyen ve

koruyan bir anatanrıçaya tapması ise Ay'ın dişiliği ve anneliği sembolize ettiği düşünülürse doğaldır. Bu gücün etkinliği zamanında matriarkal dönem oluşmuş ve 2000 yıl kadın egemenliği altında sürmüştür. Yazı henüz bulunmadığı için adı öğrenilemeyen bu tanrıça batıda giderek artan ölçülerde taraftar toplayan *"the Goddess" (Tanrıça)* kültünün dünya üzerindeki ilk belirmesidir. Goddess ile ilgili en kapsamlı bilgilerin Çatalhöyük ve Hacılarda yapılan kazılarda günışığına çıkarak bilim ve okült dünyasına girmesi ise Anadolunun mistik önemini gösteren en büyük kanıttır.

İkizler burcu ve *Merkür planeti* ise komünikasyon, zeka ve hareketi yönetir. Bu nedenle İÖ 6000-4000 arasında insanoğlu ilk kütüphaneleri kurmuş, bilgi kaydetmiş ve önce yazıyı icat etmiş olmalıdır.

Değişmezliğin sembolü *Boğa burcu* sanat ve güzellikleri yöneten *Venüs* dönemi olan 4000-2000 yılları ise ehramların yapılış devridir. Bir boğa tanrıya tapan insanlar özellikle Mısır uygarlığının önderliğinde ölümden sonra yaşam ve ölümsüzlük arayışı gibi konuları araştırmaya başlamışlardır.

İÖ 2000 yılı ile Milat olarak adlandırılan "0" yılı içinde agresif Koç burcu ile savaşçı Mars birçok savaşın çıkmasına, büyük imparatorlukların kurulmasına neden olmuştur. İnsanlık tarihinin belki de en yıpratıcı yılları olarak nitelenebilecek olan bu dönemde söz sahibi olan Marsın Yunanlıların Savaş tanrısı olduğu hatırlanmalıdır.

Balık burcu dönemi (0-2000) ise tartışmasız Hıristiyanlığın ve -bir ölçüde de- İslamın doğuş devridir. Balık İsa'nın sembolüdür ve balık sözcüğünün Yunanca kökü olan "*İkhthys*" sözcüğünün her bir harfi, İsa'nın tanrısal adlarından biridir. Öte yandan İsa da havarilerini "*balıkçılar*" olarak adlandırmıştır. Romalı askerlerden kaçan havarilerin saklandıkları mağraların duvarlarında bulunan balık figürleri de Balık-Hıristiyanlık ilişkisini ortaya koymaktadır. Balık burcu çağının ortalama başlangıç yılının İsa'nın doğum yılı olarak kabul edilmesi de bu dönemin Hıristiyanlık ile yakın ilişkisini ortaya koyan belki de en önemli kanıttır.

Bunun ötesinde Balık burcu ve yöneticisi Neptün alçakgönüllük, sevecenlik, etkilenirlik, mistisizm ve boyun eğme kavramla-

rı ile ifade edilir. Bu özelliklerin ideal bir din adamının özellikleri olduğu, ayrıca İslam kelimesinin "teslim/boyuneğme" anlamına geldiği ve bu kavramın önemi üzerine Kuran'da birçok ayet olduğu hatırlanırsa bu dönemin en önemli emanasyonunun monoteist dinler olduğunu kabullenmek zor olmayacaktır.

Ortalama 2000 yılında ise dünyamız Kova burcunun etkisine girmiştir. İçinde bulunduğumuz 2000 yılında gezegenimizin ve bizlerin bu yıldız kümesinden nasıl etkileneceğini; insanlığın politik, kültürel, sosyal, teknolojik ve seksüel olarak nasıl bir değişime uğrayacağını tartışmadan önce dilerseniz Kova burcu ve yöneticisi Uranus'un astrolojik anlamlarından söz edelim.

URANUS

Kova burcunun özellikleri -diğer tüm burçlarda olduğu gibi- dört ana niteliğin karışması ile belirlenir: Bunlar yönetici planeti, polaritesi, üçlüsü ve dörtlüsüdür.

Kova'yı anlayabilmek için öncelikle yönetici planeti Uranus'un niteliklerine kısaca göz atmak yararlı olabilir çünkü bir burcun kimliğini en fazla yönetici planeti etkiler.

Uranus en güzel biçimde belkide iki şekilde anlatılabilir: Ani değişim ve yıkıp yeniden yapma...

Bu açıklamadan da anlaşılacağı gibi, yeni ve beklenmedik gelişmeler ile ani transformasyonların kaynağı Uranus'dur.

Uranusun ikinci önemli yönü ise bağımsızlık düşükünlüğü ve özgürlük aşkıdır. Bu planet kişi, meslek, kavram, ya da her ne olursa olsun, durağan hiçbir şeye bağlanamama etkisini; olumlu, olumsuz her yönde ilerletmek, yeni olan tüm şeyler ile bütünleştirme gücünü yayar.

Özgürlük ve değişimcilik olarak adlandırdığımız iki nitelik gerçekte birbirine yabancı sayılmayıp, biri diğerini geliştirecek özellikler olduğu için Uranus'ün devindiriciliği başka hiçbir planette görülmedik boyuttadır. Oysa adı geçen devinim daima olumlu yönde gerçekleşmeyebilir. Örneğin Uranus seksüel sapmaların da kaynağıdır çünkü -her konuda olduğu gibi- cinsel konularda da beklenmeyeni yapma eğilimindedir.

Uranus planeti adını Yunan mitolojisinden almıştır ve bu inançta "*yıldızlı gök*" şeklinde temsil edilen erkek güçtür. İlk dişi güç Gaia (toprak) onu kendinden yaratmış, daha sonra ise onunla çiftleşerek çeşitli varlıklar doğurmuştur.

Yunan mitolojisinin en güvenilir kaynaklarından sayılan antikçağ ozanı Hesiodos, Theogonia adlı eserinde olayı şöyle anlatır:

125: *"Toprak bir varlık yarattı kendine eşit:*
Dört bir yanını saran Uranos, yıldızlı gök'ü."

Uranusun yönetiminde olan yıkıp yeniden yapma ve ani değişim olguları antik Yunan inancında da yer alır. Bu inanca göre Uranus doğan çocuklarını annelerinin karnına tıkmaktadır (yıkım). Sonunda karnı dayanılmaz şekilde şişen anne Gaia bir düzen kurarak kocasına bir taş yutturur ve oğlu Kronos'u kurtarır, Kronos ise annesinin verdiği bir tırpan ile babasının testislerini keser (ani ve ayırıcı bitişler). Kesilen organ denize atılınca ilginç bir gelişme olur; çünkü kesik testislerden aşk tanrıçası Aphrodith doğmuştur (yeni başlangıçlar).

Theogonia 155: "Babaları ilk günden iğrenmişti onlardan
Doğar doğmaz gün ışığına çıkaracak yerde
Toprağın bağrına saklamıştı onları
Ve Uranos sürdürürken bu korkunç oyunu
Koca toprak inim inim inliyordu zorundan.
Kurnazca bir düzen kuruyor o zaman.

Kışkırtıyor oğullarını kızgın yüreği ile
"Benden ve bir azılı varlıktan doğan oğullarım
Suçlu bir babanın cezasını verelim

Böyle dedi korktu herkes tek ses çıkmadı
Yalnız ard düşünceli koca Kronos

Anne ben göreceğim bu işi sözüm söz
Böyle dedi ve koca toprak için için sevindi
Sakladı onu pusuya yatırdı
Bir tırpan verdi eline keskin dişli

Koca Uranos geldi geceye
İndi yere arzudan yanıp tutuşarak

Ama pusuda bekleyen oğlu

Koskoca, upuzun sivri dişli tırpanla
Bir anda kesti babasının hayalarını

Dalgalı denize ataratmaz onları
Gittiler engine doğru uzun zaman
Ak köpükler çıkıyordu tanrısal uzuvdan
Bir kız türeyiverdi bu ak köpükten
.....
Yürüdükçe yeşil çimenler fışkırıyordu
Narin ayaklarının bastığı yerden
Aphrodith dediler ona tanrılar ve insanlar.

Uranus 1781'de Herschel tarafından keşfedilmiştir. Sekiz yıl sonra Fransız ihtilali patlak vermiş; 18. yüzyılda dünyamız Sanayi Devrimi ve Amerikan Özgürlük Savaşı gibi birçok değişime sahne olmuştur. Uranus'un niteliklerini öğrendikten sonra bu gelişimlere sadece birer rastlantı demek zordur.

Uranus'un keşfi bile büyük bir bilimsel devrim sayılan teleskobun icadı sonrası gerçekleşmiştir. Sanki Uranus kendi keşfine neden olacak buluşu önceden yaptırarak doğmuştur!

Uranus'ün keşfiyle meydana gelen değişimler politika ve bilim konuları ile sınırlı değildir. Uranus'un ortaya çıkmasından sonra Güneş sisteminde sadece yedi gezegen bulunmadığının öğrenilmesi de -başta mistisizm olmak üzere- birçok alanda sarsıntı ve devrime neden olmuştur. Örneğin yedi gezegen ve yedi sayısı üzerine kurulu çoğu okültik öğreti (ki bunlardan biri de astrolojidir) Uranus'ü de kapsamına alarak yeniden yapılanmak zorunda kalmış; tam düzen kurulmuşken keşifler süreci yeniden başlamış; 1846 da -yani 65 yıl sonra- Neptün, 84 yıl aradan sonra 1930'daysa Pluto'nun bulunuşu ile eski temeller yeniden sarsılmıştır. Görülmektedir ki Uranus'un keşfinden sonra, çok kısa bir zaman içinde iki gezegen daha keşfedilmiştir!

Uranus'un yaptığı sarsıntılar astrolojide de garip sonuçlar yaratmıştır. Örneğin Kova burcu da dahil olmak üzere kimi burçların önceki ve sonraki olmak üzere iki yöneticisi bulunmaktadır.

Eski çağlarda Ay tarafından yönetilen Yengeç ve Güneş tarafından yönetilen Aslan burcu dışındaki tüm burçların yalnız kendilerine ait bir yöneticileri yoktu; çünkü bilinen 12 burca karşılık

7 planet tanınmaktaydı. Bu nedenle bir planeti yönetici olarak iki burç *"ortaklaşa"* kullanırdı. *Venüs*, Boğa ve Terazinin; *Merkür*, İkizler ve Başağın; *Mars*, Akrep ve Koç'un; *Satürn*, Oğlak ve Kova'nın; *Jüpiter* ise Yay ve Balığın yöneticisi idi. Kimse yedi planet ötesinde Uranus, Neptün ve Pluto'nun var olduğunu bilmiyor, üç planetin -gerçekte yöneticisi olmadıkları- üç burcu "zorla" yönettiğinden şüphelenmiyordu.

Sonra Uranus bulundu, Kovaya yerleştirildi ve yüzyıllardır yorumlara temel oluşturan Kova/Satürn ilişkisinin tam anlamı ile doğru olmadığı anlaşıldı! Artık Satürn Kovayı değil, yalnız Oğlağı yönetiyordu.

Ardından Neptün keşfedilip Balığa; Pluto ise Akrep'e verildi. Bu değişimden sonra eski yorumlar kuşku ile karşılanır olmuştu, çünkü yorumların yapılmasında kullanılan kaynak verilerin güvenilirliği üçüncü kez sarsılıyordu.

Yeni planetler yerlerine yerleştikten sonra, eski yöneticiler bütünü ile terk edilmedi ve yardımcı yönetici (veya tradisyönel yönetici) adı altında detay bilgi olarak kullanılmaya başlandı.

Günümüzde Güneş Sisteminde on planet bulunduğuna inanılmakta. Oysa Zodyak'da oniki burç olduğu için hâlâ iki planet iki yerine dört burcu yönetmekte.

Merkür, nitelik açısından büyük uyum içinde olduğu İkizler ile, kendine pek de benzemeyen Başağı; Venüs ise çarpıcı biçimde benzediği Terazi ile, sadece "andırdığı" Boğayı yönetmektedir.

Bu durumdan dolayı sistemimizde keşfedilmeyi bekleyen iki planet daha olduğu varsayımını geliştirmek zor değildir. Eğer bu görüş doğru ise astrolojik yorumların geçerliliği konusunda kimi tartışmalar başlamalıdır kanımca.

Böylesi kuşkulu bilgiler bazında ortaya atılan kehanetler -ilginçtir ki- gerçek de çıkabilmektedir. Bu durum belki de astrolojinin asla bir bilim olmadığını; astrologların ise kimi hesaplamalara, işaret ve konumlara bakarak sadece altıncı hisleri aracılığı ile yorum yaptıklarını göstermektedir. Kısaca, astrolojik harita astrolog adlı kahinin kristal küresimidir acaba? Düşünülmeye değer...

1977 yılı Güneş Sisteminde keşfedilmeyi bekleyen iki geze-

genin daha yer aldığı teorisini güçlendiren bir buluşa sahne oldu. Bu keşif ise Chiron adlı bir kütle idi. Astronomlar onun dev bir astroid mi, planetoid mi, Güneş Sistemine mi ait, yoksa dış uzaydan gelen yabancı bir cisim mi olduğuna karar vermeye çalışırlarken, astrologlar Chiron'u gezegen kabul edip niteliklerini araştırmaya koyuldular.

Chiron:

Chiron adını Yunan mitolojisinden almıştır. Mitlerde kahramanlara -başta kehanet sanatı olmak üzere- her konuyu öğreten bilge centaur (insan kafalı at gövdeli yaratıklar)dur.

Chiron'un astronomik olarak Satürn ve Uranus arasında gidip gelen düzensiz bir yörüngesi vardır ve astrolojide Satürnün kısıtlaması ile Uranusun anarşistliği arasında köprü olarak görülmektedir. Bu nedenle onun alışılmadık, ani, kurallara uymayan (Uranus özellikleri) dersler (Satürn niteliği, ders verici güç) verdiğine inanılmaktadır. Chiron'un keşfinden sonra psikoloji biliminin hızla gelişmesi salt bir rastlantı olabilir mi?

Bu varsayımlar yanlış olsa bile Chironun Kova burcu çağına yaklaşırken bulunması ve Kova'nın öz ve eski yöneticisi olan iki planet arasında gidip gelen bir yörüngeye sahip olması üzerinde durulmayı gerektiren noktalardır kanımca...

Kova Burcu

Şimdi bu bilgiler ışığında, Kova burcunun özelliklerini yeni yöneticisi Uranus ile eski yöneticisi Saturn bazında inceleyelim.

Uranus anarşisttir, Saturn baskıcı; Uranus ani değişimleri yönetir, Saturn düzeni; Uranus yıka döke ileri gitmek için büyük bir itilime sahiptir; Saturn ise durdurmak ve kısıtlamak için... Bu nedenle Kova'nın enerjisi, hızlı bir devinim ile tutucu ve durdurucu bir etkinin karışımıdır. Yıpratıcı bir dinamiğe sahip bir akım biçiminde belirir; gergin ve çelişiktir, ama ilginçtir de...

Kova'yı tanımak için -önceden de sözettiğim gibi- yönetici planetinin doğasını bilmek yeterli değildir çünkü genel olarak her burcun kimliği, -yöneticisine ek olarak- polar yönünün, ait

olduğu elenental grup ve dörtlünün öğelerinin karışımından oluşmaktadır. Planeter, Polar, Dörtlü (yaşam boyu değişmeyen ana yaratılış) ve Üçlü/elemental (ana yaratılışın yaşamda kullanılma metodu) sınıflamaların anlamlarını bildikten sonra yapılacak tek şey belirlenen özellikleri birbirine katarak yorum yapmaktır.

Bu bilgileri herhangi bir astroloji kitabından elde eden kişilerin -sınırlı astroloji bilgisine sahip olsalar da- burç yorumları yapmaları olasıdır. Böylesi bir uğraş eğlenceli olmanın ötesinde temeli mistisizme dayalı olan astroloji için çok gerekli bir niteliği -kehanet gücünü- geliştiricidir de...

Biz de Kova burcunun kimliğini belirlemek için aynı yolu izleyelim ve önce ait olduğu grupları saptayıp, ardından bunları birbirine karalım.

Kova Pozitif polaritede; Sabit dörtlüde ve Hava element grubundadır.

Pozitif polariteye sahip olması onun maskülen -eşdeyişle aktif; aksiyonu başlatan- bir doğaya sahip olduğunu ve olaylar karşısında insiyatifi ele almayı arzuladığını gösterir. Eylemi başlatan taraftır.

Sabit grupta bulunmasından dolayı değişmez ve tutarlıdır. Fakat bir ölçüde de toleranssız niteliklere sahiptir. Hava elementince yönetildiğinden benliğinde iletişim kurmaya yönelik ve entellektüel yetenekler taşımaktadır.

Şimdi Kova Burcu'nu yorumlamak için kısaca göz attığımız tüm verilerimizi onun içeriğini daha net biçimde görebilmek için şematik olarak sıralayalım:

1- Yönetici Uranus: *Ani değişim, yıkıp-yapma, Özgürlük*
2- Trad. Yön. Saturn: *Kısıtlama, Düzen, Sertlik, Statü*
3- Polar yönü: Maskülen: *İnisiyatif*
4- Üçlü etkisi: Hava Grubu: *Akılsal Enerji*
5- Elemental etki: Sabit Grup: *Değişmizlik*

Bu bilgileri birbiri içinde eriterek yorumlayalım:

Kova, yöneticisi Uranus nedeniyle değişimci, özgür, idealist ve inançlıdır. Kısıtlanamaz, hep ilerlemek, bulmak, anlamak zorunda gibidir.

Hava üçlüsünden mental güç ve Uranus'den değişimcilik al-

dığı için büyük bir icatçılık ve reformistlik yeteneğine sahiptir. Daima yeni buluşlar, keşifler peşindedir. Çoğunlukla başarır da...

Böylesi bir "*icatçı potansiyel*" içinde Uranus'ün yıkıp yeniden yapma eğilimi de yer aldığından, kimliğinde -kibarca- orijinallik ve egzantriklik; daha yalın bir deyişle asilik, beklenmeyeni yapma, anarşistlik ve hatta sapkınlık biçiminde özetlenebilecek "*yan ürünler*"de bulunur. Bu yan ürünler Uranus kapsamında da yer aldığından benliğine yöneticisi yolu ile de yansımıştır. Anılan niteliklerin her alanda olduğu gibi cinsellik konusunda da var olduğu bilinmelidir.

Uranus'un ani değişimciliği, yıkıp yenileme eğilimi ile Satürn'ün sertliği, düzenciliği, kısıtlayıcılığı ve pozitif polaritesinin verdiği insiyatif ile oluşan dinamik ise belkide en iyi şu tanım ile anlatılabilir: "*Kaos'dan yeni düzenler çıkarma*" İçindeki patlamalar yüzünden sık sık eskiyi devirmek, zorunda kalır. Aldırmaz. Onun için önemli olan bulmak ve yenilemektir.

Süratinden yeniliklere bile zarar vererek yol almış, onaylanmayan eylemlerde de bulunmuş da olabilir. Bunlar onun için önemli değildir çünkü farklılığının ve dehasının bilincindedir. Verdiği zararları, yarattığı skandalları, sarsıntıya uğrattığı dengeleri kendinin değil, ona ayak uyduramamış olan "*geri kalmış*" çevrenin suçu olarak görür. Ona göre "*gelecek*" sadece kendisidir.

Dayanışma ve arkadaşlığa inanır, bu konuda da -tüm diğer konularda olduğu gibi- yüksek idealleri vardır. İdealist ve dost yönleri genelde birbirine karışır ve kimliğinde hümanistik eğilim olarak belirir. Yine de -Saturn ve Sabit gruptan olması nedeniyle- genelde anti-sosyal ve bir ölçüde de soğuktur. Dostluklarında son derece özverili davransa bile daima belli bir mesafe bırakır.

Diğerlerinden çarpıcı şekilde farklıdır, çoğunlukla ortalama ve sıradan sayılan hiçbir şey ile anlaşamaz, onları küçümser oysa gariptir ki üçlüsü ve tradisyönel yöneticisinden aldığı etkiler ile benliğinde değişimlere uymayan, katı bir öz de taşmaktadır. Bu durumun "*ileri gitme*" motivasyonunu azalttığı sanılmamalıdır; değişimciliği öylesine güçlüdür ki, adı geçen etki kişiliğinde "*bildiğinden başkasını yapmama*" biçiminde belirir.

Son olarak Kova burcunun özelliklerini şematize edersek ortaya şöyle bir tablo çıkar:

Genel nitelikler: *Özgür, ilerici, alışılmadık*
Akılsal: *Zeki, icatcı*
Duygusal: *Soğuk, mesafeli, hümanist*
Olumsuz: *Asi, zıt, kaba*

Kova Burcu Çağı

Şimdi gelelim böylesi etkiler taşıyan Kova burcu çağının dünyamıza neler getireceğine:

Olaya önce yönetici planet olarak bakarsak, Uranus'un dünyamıza getireceği en çarpıcı niteliğin "Devrimler" olduğunu görürüz çünkü Uranus tarafından yönetilen "ani değişimler" faktörünün sosyal ve politik alandaki bir karşılığı da "Devrimler"dir. Bu nedenle 2000'li yıllarda kültürler, uygarlıklar, devletler, doğrular, normlar ve inançlar karmaşa içine düşerek kısa sürede son bulacak ve yerlerine daha alışılmadık ve yeni biçimler gelecektir.

Bu nitelikler Kovanın özgürlük aşkı ile de güçlenmektedir. Bu nedenle bütün baskıcı kişi, düşünce ya da rejimlerin güçlü tepkiler ile uğraşmak zorunda kalacakları da bir gerçektir. Bedeli ne olursa olsun herkes özgür yaşamak isteyeceğinden statükocular a yönelik başkaldırılar kimi zaman yıkıma dayalı eylemlere varacak, bu oluşumlar sonucu eski suçlular kısa zamanda kahramana dönüşebileceklerdir.

Uranus'un ani bitiriciliği ile Kova burcunun özgürlük arayışı, karışınca insanlık daha iyiye ve daha özgüre ulaşmak için kaos ve terörü kullanacak da olabilir. Uranus'un yapıcı bir yanının bulunmasına karşın, yıkmaya eğilimli yapıda da olduğu; Kova kimliğinde de bu niteliğe Satum'ün sertliğinin ve katılığının da katıldığı hatırlanırsa devrimlerin ani ve kanlı olacağını, büyük ölçüde can ve mal kaybı yaratacak ayaklanma ve ihtilallerin yaygınlaşacağı da söylenebilir...

Kova burcunun bir adı da "*Dahiler Burcu*"dur. Gerek bu niteliği, gerekse icatcı, reformist ve orijinal yapısı nedeniyle, gelmekte olan çağ bilimin, teknolojinin ve elektroniğin çağı olacaktır. İnsanlık daha önceden izlenmedik ve alışılmadık ölçüde yeni buluşlara imzasını atacak, en ütopik sanılan konular bile cesurca ele alınarak sonuca ulaştırılacaktır.

Özgür ve buluşcu düşünce öylesine kısıtlanmasız olacak, o denli gelişip ilerleyecek, ortaya öyle kavram ve icatlar çıkaracaktır ki, bu çılgın gelişim sürecinde insanlığın "*ipin ucunu kaçırıp yoldan çıkması*" ve kendi eliyle kendi kendine "*Bilim ve Teknoloji*" adlı yeni bir efendi yaratması tehlikesi de vardır. Eğer gelişimin hızına kapılıp sürüklenmeye başlanırsa yeni yalancı-tanrının duygudan yoksun ortamında birçok "moral" değer önemini yitirecek olabilir.

Bu arada, yeni girdiğimiz bu çağda Kova burcunun "*soğuk*" yapısı ile de kaçınılmaz olarak yüzleşileceği, bu nedenle sözü edilen tehlike için zaten uygun bir ortamın bulunduğu, eğer manevi yönün geliştirilmesi için yeterli çaba gösterilemezse huzur, uyum, romantizm ve duygusallığa yabancılaşma tehlikesinin büyük ölçüde artacağı da unutulmamalıdır. İnsanlık bu "*dönüşü olmayan yol*"a girerse, son noktaya gelmeden önce yapabileceği tek şey kalacaktır: "*Yarattığı*" tanrının kutsal kitabı olan aygıtlar ve bilgisayar disklerine sığınmak...

Kova ve Uranüsyen karaktere en uygun bilimsel alanlar ise nükleer güç, genetik ve uzay araştırmalarıdır. İnsanlığın bu konularda dev adımlar ile ilerleyip, onlardan büyük yararlar sağlayacağını düşünmek yerinde olur. Ancak burcun kaos ve gerginlik gibi özellikleri nedeniyle böylesi ortamlarda birçok kazaların oluşacağı; ayrıca yukarıda yan ürün olarak incelediğimiz orijinallik ve sapkınlık gibi özellikler nedeniyle bazı *"ters ve rahatsız edici*" buluşların yapılacağı, hatta bunların (Kovanın hümanist ve idealist yanı nedeniyle) çoğunlukla inançlı, iyi niyetli ve insanlık için çalışan bilim adamlarınca yaratılacağı da akıldan çıkarılmamalıdır. Sorunların varlığına karşın insanlığın bilgi kapasitesinin doruğuna bu dönemde çıkacağı da kesinlikle bilinmelidir.

Kova-Uranus, Uranyum'u yönetir. Bunun da roketlerin ana maddesi olduğu hatırlanmalıdır.

4000 yılına dek -Kovanın dost ve idealist eğilimlerinden kaynaklanan- hümanizm her alanda kendini gösterecek ve "*insan*" unsuru büyük önem kazanacaktır. Kendi varolma savaşımını ciddi biçimde -belki de ilk kez- ele alacak insan, bu dönemde "*çevre*" gibi konulara -modaya uyma kaygısının ötesinde- köklü biçimde el atarak kimi sorunlara kalıcı çözümler bulacak da olabilir.

Kovanın hümanist yanı tarafından yönetilen ve özgürlük/eşitlik savaşı veren insanlara karşı ve onlara ters yönlü bir başka grubun daha doğabileceği de gözardı edilmemelidir çünkü Kova dost ve güvenilir olsa da, önceden de söz edildiği gibi, hem değişmezlik temelli "*sabit*" gruptan bir burçtur, hem de ve soğuk ve statükocu Saturn tarafından da etkilenmektedir. Bu nedenle hümanizm kadar ırkçılığın da doruğa çıkacağı, herkesin kendi ırkı, üklesi veya ailesinin üstünlüğüne inanacağı ve bu inancını kimi zaman şiddete varan boyutta ortaya koyacağı gerçektir.

Kova çağında -dinden, felsefe ve bilime- tüm düşünce akımları genelinde iki bazda gelişebilir: Orijinal ve özgür; tutucu ve despot. Eski zamanlardan beri var olan bu çarpışmanın Kova çağında -Kovanın çelişkili yapısı nedeniyle- doruğa çıkacağı beklenmelidir. Alışılmadık, ilginç, kalıpları yıkmaya eğilimli idealistlerin; yönetme arzusu ve kendine inancı idefikse dönüşmüş baskıcı, dehasına aşırı güveni nedeniyle diğerlerini kul konumunda görmeyi doğal bulan diğer bir idealist grup ile karşı karşıya kalacak olmaları kaçınılmazdır, çünkü Kova değişimci ve reformist olduğu kadar, duygusuz ve sapkındır da.

Böylesi iki düşünsel eğilimin dinsel alanda kendini en aşırı uçlarda göstereceği de varsayılabilir. Kimi insanlar dinsel inanışlarını "iman" bazından, "kanıtlama" sürecine sokarak -okültizm ve parapsikoloji benzeri- bazı arayışlara girecek olabilirler. Başka bir topluluk ise fanatizme varan dindarlık ile ideolojilerini "*farklı*" yöntemler -belki de silahlar- ve eyleme dayalı yaklaşımlarla yaymaya da kalkabilirler. Öte yandan Kova burcu çağında baskıcı ve akılcı dinler önem kazanabilirler çünkü Kova'da dinsel eğilim bulunmadığı halde ideolojiler önemli rol oynar. Bu nedenle gelecek 2000'li yıllarda din artık şefkatli ve sıcak yönünü yitirip soğuk ve kesin bir ideaya dönüşebilir.

Yukarıda anlatılan uyumsuzluklar, çağı etkileyecek birbirine -neredeyse- eşit güçte ama çelişik yapıda iki ayrı planetin varlığı ile açıklanabilir. Bunlar yönetici Uranus ile tradisyönel yönetici Saturn'dür. Bu noktada üzerinde durulması gereken konu Satürn'ün Kova çağında trad. yöneticilikten bir ölçü daha derin bir rol üstleneceğidir.

Kanımca bu görüşün en büyük kanıtı Uranus adlı bölümde

kısaca değindiğimiz Chiron'dur. Chiron'un yörüngesinin Uranus ve Satum arasında olmasından başka, bu planetin tam Kova burcu çağına girerken keşfi son derece ilginç değil midir? Hatırlanmalıdır ki Uranus bulunmadan önce de onun bulunuşuna neden olacak teleskop icad edilmiş ve ardında bir dolu "Uranusvari" devrim oluşmuştur.

Peki, şimdiye dek öne sürülen kehanetlerin yaşadığımız son 100 yılın görünümü olmadığı söylenebilir mi? Sanırım hayır. Çünkü dikkat edilecek olursa sözü edilen her olasılık zaten yaşamlarımızda yüzleştiğimiz olaylardır. Son yıllarda yaşanan hızlı değişimin nedeni gelmekte olan Kova burcu çağı ise eşdeyişle bu devrimci çağ "*girizgahında*" bile böyle çarpıcı değişimler yaratabiliyorsa çağa "*topyekun*" girildikten sonra oluşacak gelişimlere insanoğlu nasıl dayanabilecektir? Bir kuşağın buzdolabı yerine teldolap kullanılan günlerden microchip'ler devrine atladığı ve bu hızlı yol almanın sonucunda birçok adaptasyon bozukluğunun yaşandığı unutulmamalıdır.

Yoksa yaşadığımız değişimlerin Kova çağına benzerliği bambaşka bir teori ile açıklanabilir mi? Bir süredir bu Kova çağında yaşadığımız, eşdeyişle bu çağına çoktan girdiğimiz gibi...

Kova Burcu Çağı ve Eşcinsellik

Eşcinsellik Kova burcunun kapsamında olan bir niteliktir çünkü burcun yöneticisi olan Uranus planeti astrolojide -çoğunlukla erkekler arası- eşcinselliği sembolize eder. Bu nedenle bir yıldız haritasının analizini yapan astrolog, kişinin bu konudaki eğilimini belirleyebilmek için Uranus'un konumunu inceler öncelikle.

Uranus ile benzerliği gösteren Güneş arasında -özellikle- olumsuz bir açı bulunması, kişide eşcinsel eğilimlerin var olduğu şeklinde yorumlanır. Seksüel kimliği gösteren Mars planetinin Uranus'un yönettiği Kova burcunda yer alması veya Uranus ile açı yapması da aynı yönde bir belirti sayılır.

Önceki sayfalarda gördüğümüz gibi, tüm olağandışı davranışları gösteren Uranus'un cinsel sapmaları yönetmesi de doğal-

dır çünkü Güneş sistemindeki tüm planetler arasında yalnız Uranus diğerlerinden ters yöne döner!

Astrolojide Uranus planeti gonadları temsil eder ve kanımca bu ilişki -önceki bölümlerde anlatılan- Yunan mitolojisindeki Uranus mitinden kaynaklanmıştır: *"Uranus"* adlı bölümden hatırlanacağı gibi Uranus'un oğlu Kronos babasının testislerini kesmiş ve annesinin karnında tutsak olan kardeşlerini kurtarmıştır. Özetle Uranus adını aldığı Yunan mitolojisindeki hikayesinde de hadım edildiği için -aynı eşcinseller gibi- tam anlamı ile erkek değildir!

Bir başka ökültizm dalı olan Akrofonolojide da Kova burcu homoseksüellik ile ilgilidir ve yönettiği "V" harfinin -özellikle ismin başına geldiğinde- bireye eşcinsel bir eğilim verdiğine inanılır.

Kova burcu ile eşcinsellik arasındaki ilişkiler bu örneklerle de sınırlı değildir; çünkü gelmekte olan 2000 yılı etkileyecek olan Kova burcunun orijinal adı da (Aquarius) bir homoseksüel aşktan türemiştir!

Aquarius (Kova) takımyıldızı Yunan mitolojisinde baş tanrı Zeus'un aşık olduğu, ölümlülerin en güzeli sayılan delikanlıdan yaratılmıştır. Adı Ganymedes ve adının anlamı "erkekleri sever" (Ganuesethae ve Medes) olan bu çocuk Troia kentine adını veren kral Tros'un oğludur.*

Efsaneye göre Ganymedes Troia ovasında Ida (Kaz) dağında koyun otlatırken onu görüp çılgınca aşık olan Zeus tarafından kaçırılmıştır. Gücünün simgesi sayılan kartal kılığına giren Zeus, Ganymedes'i tanrıların oturduğu yer olan Olympos dağına kaçırmış ve Nectar (tanrılara ölümsüzlük veren bir çeşit şarap) sunucusu yapmıştır.**

İlliada XX 232-236: "... tanrılara denk Ganymedes. En güzeli idi ölümlü insanların, tanrılar kaçırdı onu Olympos'a, Zeus'a şarap sunan olsun diye, dediler güzelliği ile yaşasın tanrılar arasında.

Oysa bu durumdan Ganymedes'in babası kral Tros hiç de memnun değildir. Oğlunun kaçırılmasına çok sinirlenmiştir. Olay sonunda Zeus'un politik davranışı ile tatlıya bağlanır çünkü Zeus Krala ölmez atlar hediye etmiştir.

İlliada V 263-266: Aineias'ın atlarına saldırmayı da unutma,

al götür, güzel dizlikli Akha'lara doğru sür. Gür sesli Zeus'un Tros'a verdiği soydandır onlar, oğlu Ganymedes'e karşılık vermişti onları.

Bir diğer efsane ise Ganymedes'i önce şafak tanrısı Eos'un yatağına aldığı, Zeus'un ise güzel delikanlıyı Eos'un koynundan kaçırıp kendi yatağına soktuğu şeklindedir.

Hangi anlatım doğru olursa olsun, sonuçta Zeus, Ganymedes ile geçirdiği geceyi öylesine önemsemiştir ki, onu bu saatlerin anısına "*Su Taşıyıcı*" (Nectar -şarap- dağıtıcı) anlamındaki Aquarius sözcüğü ile isimlendirip bir takımyıldıza çevirmiş ve ölümsüz kılmıştır.

Aynı olay Lukianos'un (İS.125-192) "*Seçme Yazılar*" adlı kitabında şöyle işlenmiştir: Konuşma Zeus ve karısı Hera arasında geçer. Hera "gevşek, kadın gibi" olarak nitelediği Ganymedes'i kıskanmaktadır. Zeus ise "o gevşek, o yabani, o kadın gibi çocuk yok mu, onun güzelliği, onun verdiği arzular benim gözümde" demektedir.

Şimdi dilerseniz parçadan kısa bir alıntı yapalım:

Hera sorar "İda'dan kaçırdığın o Phrygia'lı oğlancığı buraya getirdiğinden beri bana pek baktığın olmuyor Zeus. Dünyaya inip sevdiğin kadınları gene yeryüzünde bırakıyorsun; o İda'lı piçi ise sen buraya kadar taşıdın. Ne zaman onun elinden kadehi alsan, önce bütün tanrıların gözü önünde bir öpmesen olmuyor, o öpücük de sana nektardan daha tatlı geliyor. Çoğu hiç susamadan içki istemen de onun için ya! Bazen sağrağa bir dudağını değdirip geri verdiğin oluyor; çocuk da içti mi, gene istiyorsun, tam onun ağzını değdirdiği yeri seçiyor, ondan kalanı tadını çıkara çıkara bir dikiyorsun. Hem içip, hem de öpesin diye."

Zeus bu sözleri alayla şöyle yanıtlar. "Bize içkiyi Hephaistos (demirci tanrı, tanrıların en çirkini) sunmalı. Ocağından üstü başı eğe döküntüsü içinde çıkacak, kerpeteni yeni bırakan elleri ile sağrağı sunacak, bizde onu çekip öpeceğiz!"

Yukarıdaki örneklerde görülmektedir ki eşcinselliğin Kova burcu ile yakın bir ilişkisi vardır. Bu nedenle Kova burcu çağında -özellikle erkekler arasında- homoseksüel ilşkinin artacağını varsaymak zor değildir. Öte yandan son yıllarda erkek egemen bir toplum olan Türkiye'de bile cinsiyet değiştirme vakalarında-

ki patlama bize kimi saklı gerçekleri fısıldıyor gibidir. Bu arada - tüm bu değişime karşın 2000'li yıllarda erkeklerin hayli zorlanacakları açıktır!

Sonuç

Şimdiye dek, Kova burcu akımının nasıl bir güç olduğunu çözümlemeye çalıştık. Bu araştırma daha çok etkinin 2000 yıl boyunca insanları ve insanla ilgili olayları nasıl etkileyeceği hakkındaydı. Oysa unutulmamalıdır ki dünya dendiği zaman sözedilen sadece insanlar değildir; dünya gerçekte cansız bir kitledir ve biz insanlar onun üzerinde geçici bir süre için misafir olan varlıklarız.

Bu nedenle araştırma konumuzun temeli "Kova etkisinin dünya adlı gezegende ne gibi değişimler yapacağı" sorusu olmalıdır. Öte yandan planetimize yansıyacak akımların doğrudan biz insanlar üzerinde de büyük izler bırakacağı unutulmamalıdır.

Dünya adlı gezegen üç maddeden oluşur. Bunlar toprak, hava ve sudur.

Kova'nın asi ve alışılmayan özellikler taşıdığını, yöneticisi Uranus'un ise ani ve patlayıcı yıkımları gösterdiğini hatırlarsak böylesi bir akımın dünyanın toprak kısmını zelzelelerin artması şeklinde etkileyeceğini bulabiliriz. Adı geçen etkinin sulara yansıması sonucu gelişecek olayın sel, aynı akımın havada yaratacağı sonucun ise fırtına olduğunu bulmak da pek zor değildir. Zaten astro-meteorolojide Uranus'ün gösterdiği doğa olayı ani ısı düşmesi ve rüzgarlardır. Genel yorumlarda ise bu planetin aşırı doğa olayları ve gergin hava durumu yarattığına inanılır.

Kısaca toparlamak gerekirse 2000'li yıllarda meteorolojik olayların hayli zorlayıcı olacağı söylenebilir.

Peki Kova etkisinin 2000 yıl içinde yaşanacak baş meteorolojik olayını bulmaya ve onun en şiddetlisinin kapsamını belirlemeye çalışırsak nasıl bir sonuca varabiliriz?

Bu ana olayı bulmak için elimizdeki verileri inceleyerek düşünelim. Aradığımız doğa olayının

a) Kova hava elemental grubunda yer aldığından havadan kaynaklanması,

b) Kovanın astrolojik glifinin anlamı havadaki elektrik enerjisi olduğundan ve Kova elektriğin yöneticisi sayıldığından elektrikle de ilintili bulunması,

c) Kovanın burç sembolü bir kovadan dökülen su olduğu için su ile de ilişkisi olması gerekmektedir.

Hava ve elektrikle ilgili, içinde su esprisi de olacak bir olay... Deprem? Sel? Volkanik patlama? Göktaşı yağmuru? Hepsi olabilir, çünkü tümünde Kova'nın özelliklerinden izler vardır. Ancak yine de elektrik, hava ve su ile ilgili olmadıkları için araştırmamızı sürüdürürüz.

Yangın? Yangın pek uymamaktadır, çünkü ateş daha çok Mars etkileri ile ilişkidedir. Mars planetinin burcu olan Koç devrinin en belirgin özelliğinin savaşlar olduğundan daha önce söz etmiştik.

Peki ya fırtına ve kasırga? Evet, bu iki olay hem hava ile ilgilidir, hem elektrik ile -şimşek ve yıldırım açısından- ilişkidedir, tüm bunlara ek olarak su elementini de yağmur olarak içinde barındırmaktadır.

Sonuç olarak Kova'nın ana doğa olayının fırtına olduğunu böylece saptarız. Öte yandan astro-meteorolojide Uranus'un ısı düşmesi ve ani rüzgarları göstermesi de teorimizi doğrular niteliktedir.

Peki, bu fırtınanın en şiddetli görünümünün kapsamı için bir arayışa girersek nasıl bir sonuca ulaşırız?

Adı geçen fırtınanın:

a) Uranus etkisi nedeniyle aniden çıkması ve aşırı olması

b) Kova akımı nedeniyle alışılmadık boyutta olması gerekmektedir.

Beklenmedik bir anda çıkacak, alışılmadık biçimde aşırı olacak bir fırtına...

Bu fırtınanın görülmedik çapta felaketler yaratacak bir kasırgaya dönüşmeyeceğini söyleyebilir miyiz peki? Sanırım hayır çünkü incelediğimiz akım -bir kere daha altını çizmekte yarar var- Kova burcundan alışılmadığı yapma; yöneticisi Uranus'undan ise patlayıcılık ve ani yıkım şeklindeki bitişler yaratma gücünü almıştır. Bu nedenle Kova burcu çağının ortalama sonu olan 4000 yılına dek çıkacak en şiddetli fırtınanın alışılmadık öl-

çülerde olacağını, aniden gelişip, büyük yıkımlar yaratacağını ve -Kova çağı tüm dünyayı etkileyecek bir güç olduğundan- çok geniş bir alana hasar vereceğini varsayabiliriz.

Bununla birlikte Uranus'un ani başlangıçları olduğu kadar, ani bitişleri de yönettiği hatırlanmalıdır. Ani bitiş sözcüğünden ise bu kasırganın aniden biteceği kadar, yaratacağı yıkımların da bir çeşit "*son*"a neden olabileceği teorisi geliştirilebilir.

Elimizdeki tüm bu veriler nedeniyle adı geçen doğa olayını "2000-4000 yılları arasında çok büyük çaplı bir kasırga çıkacak" biçiminde basitçe dile getirmek artık zorlaşır çünkü vardığımız sonuç sadece meteorolojik bir tahmin değil, ürkütücü bir kehanettir de...

Büyük bir kasırga, esen rüzgarlar, yağan yağmur ve düşen yıldırımlar... Apansız başlayacak, alışılmadık ölçülerde gerçekleşecek, ani bir bitişe neden olacak kadar yıkıcı geçecek. Etki tüm dünyaya yönelik olduğundan çok geniş bir alanı hükmü altına alacak bir fırtına!..

Şimdiye dek çizmeye çalıştığımız portrenin gerçekte son derece tanıdık olduğu, dikkatle bakılırsa görülür: Bu görünüm meteorolojide "*büyük bir kasırga*" şeklinde nitelenebilir belki; çünkü bilim dünyasının duygudan yoksun ve mantıklı ortamına uygun bir yorumdur bu. Oysa aynı görünüm dinsel literatürde bambaşka biçimde, insanoğluna yönelik en eski tehditle isimlendirilir. Binyıllar öncesinden hepimizin bilinçaltlarına kazınmış, kutsal kitaplarda detaylı bir biçimde anlatılan bu korkunun -ya da olayın- adı ise Tufandır...

Bakara 1:19-20 "Ve yahut bu gibiler (günahkarlar) karanlıklarla, gök gürültüleri ve şimşeklerle yüklü bir buluttan boşanan yağmura tutulmuş kimselere benzerler ki şimşeklerin verdiği dehşetle ölüm korkusundan kulaklarını tıkarlar, ama Allah kafirleri çepeçevre kuşatacaktır. Şimşeklerin çakması gözlerini körleştirecek gibi olur.."

Gelişme

Bu ürkütücü bilgilerden sonra Uranus ve Kova'nın olumlu unsurlarının da bulunduğunu hatırlarsak biraz rahatlayabiliriz

belki de çünkü Uranus yıkımı olduğu kadar yeniden yapmayı da yönetir. Kova ise asilik ve alışılmadığı gerçekleştirmek kadar, hümanizm ve gelişimi de temsil eder. Bu nedenle Kova burcu çağında büyük bir tayfun ile oluşacak yıkımdan sonra yeni ve yapıcı bir başlangıcın da meydana geleceği öne sürülebilir.

Öte yandan ek olarak Kova burcunun burç sembolü olan Kova'dan dökülen su şeklinin hiç de yıkıcı ve sona erdirici bir görünümü de yoktur. Akan su yıkıcı bir selden çok, susuzluğu gideren kaynak suyuna benzemektedir. Bu görünüm okültistlerin kimine göre "insanoğluna bilgi, yeni düşünceler ve spiritüel enerji akışı" şeklinde yorumlansa da, kimine göre "insanlığa dökülen yaşam enerjisi" biçiminde nitelenir. Acaba gerçek anlam salt görülen ile mi sınırlıdır? Bir diğer deyişle "İnsanlığa dökülecek bu yaşam enerjisi"nin bir yıkım ardından, bir çeşit besleme şeklinde gelecek *"su"* elementi olduğunu gösterdiği iddia edilemez mi?

Gelgelelim bu *"besleyici su"* teorisi benimsense bile, -yukarıda tartışıldığı gibi- Kova burcu çağında yaşanması kaçınılmaz gibi gözüken bir *"fırtına ile yıkım"* koşulu da aynı oranda gerçek görünmektedir.

Hangisi gerçekleşecektir Kova çağında peki?

Sorunun yanıtı -her iki koşul da aynı güçte göründüğü için- belki de iki teorinin birbiri ile karılmasında gizlidir. Eşdeyişle Kova çağında oluşacak bir büyük kasırga ile ardından gelecek bir onarım dönemi yaşanacağı sanırım gerçeğin en açık görünümüdür.

Bu nedenle diyebiliriz ki; Elimizdeki ipuçları bize Uranus'un yıkım ve Kova'nın alışılmadığı yaratma etkisiyle çıkacak tufanı, bu tufan ile yaşanacak büyük bir felaketi, ardından ise Kova gerçeğindeki suyla beslenme ve hümanizm sonucu yaşanacak bir kurtuluşun varlığını göstermektir.

Bu teori Kuran'da benimsenmiş bir düşüncedir:

Zuhruf 43:11 (491) "O Allah ki gökten bir ölçü ile bol su indirir. İşte biz onunla ölü bir beldeye hayat vermekteyiz. Siz de böyle çıkarılacaksınız."

Kanımca bu ayetin kanılarımızı güçlendiren en önemli noktası indirelecek suyun hem *"bir ölçü ile"*, hemde *"bol"* olmasıdır;

çünkü anlatılmak istenen, inecek suyun bol olduğu halde tufan yaratmayacak bir ölçüde olacağını göstermektedir.

"Siz de böyle çıkarılacaksınız" cümlesindeki "çıkarılacaksınız" sözcüğü insanları zorluktan, selamete çıkarma; "*siz de*" sözcükleriyle geçmişte başkalarının da çıkarıldığı anlamındadır.

Burada üzerinde en fazla durulması gereken nokta bence "*ölü bir beldeye hayat verme*" sözcükleridir. Besleme niyeti güderek, bir ölçü ile ölü su indirilen bu belde daha önce tanrıca yok edilmiş bir ülke olabilir mi? Ne yazık ki bu soruya kesin bir yanıt olacak ayetler yer almamaktadır Kuran'da. Oysa yine de biz adı geçen ölü beldenin tanrıca yok edilmiş olduğunu varsayarsak büyük bir yanlış yapmamış oluruz belki de; çünkü bilinmektedir ki tanrı çok eski devirlerde birçok toplumu felaketlerle defalarca yok etmiştir.

Enam 6:6 (129); "Görmediler mi ki kendilerinden önce ne kadar nesilleri helak ettik... yapmış oldukları günahlar sebebi ile onları helak ettik ve arkalarından başka yeni nesiller yarattık"

Birçok "*ölü beldeye*" hayat verdiğini açıkça söyleyen bir tanrının kendi yok ettiği bir ülkeyi yeniden -belki de daha gelişmiş ve evrimselleşmiş olarak- yaratmayacağı kesin olarak söylenebilir mi? Sanırım hayır. Bu nedenle elimizde her ne kadar yeterli kanıt olmasa da yeni bir yok etme sürecinin daha yaklaştığını, sonuçta yeniden yaratılacak "*öldürülen beldenin*" ölçü ile indirilecek bol su ile canlandırılacağı ve insanların bu yolla selamete çıkacağı gibi bir olasılık hiç de akıldışı görünmemektedir.

Kıyamet

Bir önceki bölümde elimizdeki puzzle'ın parçalarını yerli yerine oturtabildik ve resmini gördük.

Acaba gerçekten gördük mü, yoksa bulduğumuz görünüm büyük bir tablonun bir ucu mu sadece? Ortaya çıkarttığımız resmin ana tabloya bağlantısı olan ufak ama önemli bir parça gözümüzden kaçtığı için bunu anlayamıyor muyuz? Böyle bir olasılığın varlığından kuşkulandıktan sonra yapılacak şey elimizdeki bilgilerin tamamını kullanıp kullanmadığımızı -başka bir deyişle

gözümüzden kaçan, yeni bir resmin başlangıcı olabilecek tek bir puzzle parçasının olup olmadığını araştırmaktır.

Biraz düşünürsek önceki sayfalarda küçük bir bilgiyi "ilerde kullanmak kaydıyla" bir kenara yazdığımızı hatırlarız. Üstünde fazla durmadığımız bu detay ise Kova devrinde depremler artacağı idi. Oysa şu ana dek yaptığımız araştırmalar hep hava olayları üzerine olduğuna göre teorimizde bu bilgiyi -eşdeyişle deprem faktörünü- hiç kullanmadık demektir. Böylece gördüğümüz resmin (ya da vardığımız sonucun), sadece ana resmin bir bölümü, gerçeğin bir parçası olduğundan ve daha ortaya çıkarılacak bilgiler bulunduğundan kuşkulanmak için yeterli nedenimiz var demektir.

Bunlar ne olabilir peki, gelin araştıralım:

Bir önceki bölümde büyük bir Tufanın çıkacağı sonucuna varırken geçtiğimiz yolu yine izleyelim ve bu kez de Kova burcu çağının ikinci temel doğa olayı olan "zelzele" faktörünü inceleyelim. Tufan bölümünde yaptığımız uslamlama ile, oluşacak zelzelelerden en güçlüsünün Uranus ve Kovanın etkisiyle çok büyük bir alanda etkin olacağını, çok şiddetli geçmesi gerektiği ve bir "son"a neden olacak kadar kalıcı hasar yaratacağı sonucuna varırız.

Gerçekte bir anlamda da kehanetler kitabı olan Kuran böyle büyük bir zelzelden birçok yerde söz etmiştir:

Zilzal 99:1-3 (601) "Yeryüzü şiddetli bir zelzele ile sarsılınca. Yeryüzü içindekileri dışarı çıkarıp atınca. Ve insan -bana ne oldu- deyince"

Kuran çıkacak korkunç zelzelelerin çok önemli bir tarihin habercisi olduğu bilgisini de verir başka ayet ve surelerde: Yalnız insanoğlu için değil, tüm evren için çok önemli olan bir gündür bu. Adı ise Kıyamettir!

Bu teori gerçekte hiçde yabana atılır gibi değildir; çünkü zelzeleler ile oluşacak ve tüm dünyayı kapsayacak bir "sona eriş"in ancak Kova burcu döneminde gerçekleşeceğini öne sürmektedir.

Kıyamet gününün Kova çağında olmayacağını varsayalım: 4000 yılından sonra girilecek ve ortalama 6000'e dek sürecek Oğlak çağında mı olacaktır? Durdurucu, kuru ve baskıcı Oğlak ile ne fırtına, nede zelzele uymaktadır. Ortalama 8000 yılında

başlayacak olan Yay ise adı geçen doğa olaylarını yaratacak yapıya az da olsa içerse de yine de Kova kadar uymamaktadır. Kısaca ahiret gününü oluşturacak özellikler olan "alışılmadık gelişimler ile ani ve yıkıcı bitişler" sadece Kova burcu kapsamındadır.

Öte yandan yaşlılardan, kıyamet alameti olarak "bina ve zina artacak; kadınlar erkek, erkekler kadın olacak" cümlesini hepimiz duymuşuzdur. Bu sözler ile nüfus patlaması, cinsel devrim ve eşcinsellik veya transseksüellik kastediliyor ise bu özellikler sapkın Kova çağından başka hangi dönemde bu denli kolay gerçekleşebilir?

Peki bu ipuçları yeterli midir? Böylesi korkunç bir sonuca varmak için daha güvenilir bir kaynaktan gelecek delile gerek yokmudur? Sanırım vardır.

Adı geçen kanıt ise Kuran'da yazmaktadır. Belki çok açık değildir ama üzerinde biraz düşünülür ve Kuran'ın bazı şifreler ile indiği kabul edilirse Ahiret gününün Kova Çağında olacağını gösterdiği öne sürülebilir.

Kuran Ahiret gününün belirtilerini şöyle yazar:

Mürselat 77:8-9-10 (581) "Yıldızların ışığı söndüğü zaman. Gök yarıldığı zaman. Dağlar ufalanıp savrulduğu zaman"

İnfitar 82:1/3 "Gök yarıldığı zaman. Yıldızlar dökülüp dağıldığı zaman. Denizler kaynayıp karıştığı zaman."

Bu iki ayetten Kıyametin en ciddi habercilerinden birinin "göğün yarılıp, yıldızların dağılması" olduğunu görürüz. Demektir ki Ahiret günü göğün yarılıp yıldızlar dağıldığı zaman gerçekleşecektir.

Bu iki ayeti karıştırıp Ahiretin "yıldızlı göğün yok olduğu zaman"da gerçekleşeceğini söyleyelim. Bu bağlamda dikkatli bir göz bu transpozisyon sonrasında aradığımız zamanın ortaya çıktığını kolayca fark eder.

Biraz düşgücü ile yukarıdaki ayetlerin bir çeşit zaman göstergesi olduğunu varsaymak hiçde zor değildir çünkü hatırlanacağı gibi yıldızlı gök Yunan mitolojisinde Uranusun kendisidir ve yıldızlı göğün yok olması Kova burcu çağının bitişi anlamına geliyor olabilir.

Rum 30:20-25 (407); "...Gökten bir yağmur indiriyor da

onunla arza, ölümden sonra can veriyor. Şüphesiz bunda aklın gereği üzre kullanacak bir kavim için ibretler var. Yine göğün ve yerin, onun emri ile durması alametlerdendir. Sonra sizi bir defa çağırdığı zaman (kıyamette İsrafil ile) hemen kabirlerden çıkacaksınız".

Demek ki arz önce ölecek, sonradan can verilecek. Arz -yani dünyamız- neden ölü? Nasıl ölmüş? Belli değil. Bununla birlikte -tüm arzı kaplayacak bir ölümden söz edildiğine göre- bu olayın nedeninin büyük kapsamlı bir felaket olduğu düşünülebilir.

Ayette ölümden sonra yağmur (su) ile bir çeşit diriliş yaşanacağı ise deşifre etmeye gerek olmayacak biçimde açıkça yazılıdır. Tufan adlı bölümde dünyanın önce büyük bir felaket yaşayacağını ardından ise su ile yeniden canlandırılacağı sonucuna zaten varmıştık. Bu nedenle yukarıdaki ayeti "su ile canlanma" teorimiz için ek kanıt olarak kullanabiliriz.

Sonraki "aklını -gereği üzre- kullanacak kavim için ibretler var" cümlesi ise üzerinde biraz durmayı gerektirmektedir; kanımca bu cümle ile ayetleri klasik yorumlarının dışında kullanmamızın yerinde olduğu ortaya çıkmaktadır:

Ayette "Gereği üzre kullanmak" sözcüğü anahtar sözcüktür; çünkü sadece aklı kullanmanın yeterli olmayacağı, gereği gibi kullanmanın şart olduğu vurgulanmıştır. Peki aklı gereği gibi kullanmak için ne yapmalıdır? Ayet bunu bildirmese de akıl çoğunlukla gereği gibi kullanılmıyor der gibidir. Sanki ayette görünenin ötesinde (bizim vardığımız sonuçlara benzer) "batını" bir anlam vardır, okur gizli mesajın bulunması için daha derin irdeleme yapmak için uyarılmaktadır. Bu nedenle ayetten alınması gereken -fakat açıkça söylenmeyen- ibretin anlaşılamayacağı konusunda endişe varmış gibi bir kanı uyanmaktadır kişide.

Ardından gelen sözcükler ise açıkça ahiret gününden söz etmektedir.

Önce arzın ölümü, ardından su ile canlandırma, sonra yer ve göğün durması, son olarak ise kabirlerden çıkma... Yer ve göğün duruşu ve İsrafil borusu ile kabirlerden çıkma ile anlatılan Ahiret günüdür. Arzın ilk ölümü ise dünya su ile yeniden canlandırılabildiğine göre Ahiret günü değil. Demek ki iki ayrı yıkım söz konusu. Biz zaten önceki bölümlerde bu sonuca ulaşmıştık.

Bu iki yıkımın birbirini izleyen dört ayette veriliyor olması iki olayın birbirinden çok uzak olmayan iki tarihte gerçekleşeceği ipucunu veriyor olabilir mi? Böylesi bir peşpeşelik ve -aklı gereği üzere kullanma- uyarısı iki olayın aynı dönemde (Örneğin Kova Çağı) yaşanacağını mı anlatmaktadır? Tanrı, detaylı biçimde tarif ettiği Tufandan sonra (?) ve ahiretten önce yaşanacak 1000 yıllık bir ressurrection dönemini Kuran'da da dolaylı olarak anlatmayı mı amaçlamaktadır?

Eğer bu varsayımlar doğru ise gelmekte olan 2000 yıl içinde insanoğlu karşılaşacağı en ürkütücü gelecekle yüzleşmeye hazırlanmalıdır. Belki de herbirimiz böylesi bir sona çoktan hazırız; çünkü -reenkarnasyonun gerçek olduğunu varsayarsak- binyıllar önce defalarca benzer akıbetleri yaşadık. Bir başka anlatım ile: tanrının insanlığı kısmen de olsa yok etmesi önümüzdeki 2000 yılda son kez gerçekleşecek olsa da, bu ilk olmayacaktır...

Zamanlama

"Giden gider, kalan sağlar bizimdir" demiş ozan. Bizde biraz kendi hali perişanımıza bakalım! Çünkü vakitler yakın. Bunu ben değil, ünlü kahin Nostradamus söylüyor. O ki kendine şöyle anlatmıştı:

"Geceleri çalışırım çekilip bir köşeye,
Altımda bir iskemle öylesine taş gibi.
Yalnızlıktan sızan alev yayılır her köşeye,
Gördüklerim gerçeklerdir sanılsa da boş gibi"

Biz sözlerini boş sanmayıp dinleyelim bakalım ustamız neler demiş:

Öncelikle büyük bir sel üzerine kehanetleri var Nostradamus'un. Zaman belirgin olmasa da üzerinde düşünülmeye değer. Tüm Avrupayı etkisi altına alacak bir su baskınının olacağı konusunda uyarmış insanları. Günümüze dek böylesine bir selin yaşamamış olması, adı geçen afetin kutsal kitaplardaki Tufan olabileceğini düşündürüyor kanımca. Şöyle diyor kahin:

Yüzyıl:1, Kehanet:12
Par la tumeur de Heb, Po, Tag, Timbre & Rome
Et par l'estang Leman & Aretin

Les deux grands chefs & citez de Granne
Prins mors nayez. Partir humain butin

"Ebro, Po, Tagus, Tiber ve Rhone ile Geneva ve Arezzo göllerinin taşması nedeniyle Granne'nin iki büyük baş şehiri ölüp boğulacak"

Erika Cheetham adlı Nostrdamus yorumcusu bu kehaneti şöyle yorumluyor:

"Bu dörtlükte tanımlanan sel öylesine geniş kapsamlı ki İspanya'yı, Portekiz'i (Ebro ve Tagus), İtalya'yı (Po ve Tiber) ve Fransa'yı (Rhone) etkisi altına alacak. Ayrıca Geneva (Leman) gölü İsviçre'de Tarisimine gölü Arezzo'ya yakın. Garonne'un iki büyük baş kenti ise Bordo ve Tuluz. Böylesine geniş bir alanı etkisi altına alacak bir selden söz edilmiş"

Şu bağlamda Tufan ile ilgili teorilerimize dönmek istiyorum.

Hatırlanacak olursa Tufanın ardından bu kez de besleme amacı ile inecek bir su ile ölmüş beldelerin canlanacağı kehanetini savurmuştuk. Oysa aklınıza takılmadı mı zaten suya batmış diyarların tekrar nasıl su ile yaşama döneceği? İnsana mantıksız gözüküyor ilk bakışta. Oysa Nostradamus adı geçen büyük selin ardından -hani sanki etrafın önce kuruması için gibi- büyük bir kuraklığın çıkacağını ve bundan sonra normal sellerin olacağını bildirmiş insanlara. Diyor ki:

Yüzyıl:1, Kehanet: 17
Par quarante ans l'iris n'apparoistra
Par quarante ans tous les jours sera veu:
La terre aride en siccite croistra
Et grans deluges quand sera aperceu

"Kırk yıl boyunca gökkuşağı görünmeyecek, ardından kırk yıl hergün görünecek. Kuruyan toprak daha da kavrulacak ve bu gözüktüğünde seller olacak"

Herşey yeterince açık değil mi?

Şimdi dilerseniz gelelim Kıyamete. Büyük ustanın bu konuda da bir kehaneti var, hemde tarihli. Yani Nostradamus dünyanın sonunun hangi yılda geleceğini söylemiş insanlara.

Au revole du grande nombre septiesme
Apparoistra au temps jeux d'hecatombe
Non esliogne du grand eage milliesme

Que les entrez sortiront de leur tombe
CX, Q74
Bu lafların türkçesi şu:
Büyük yedi sayısının dönüşüne erişildiğinde
Gerçek bir kandökümü olacak
Ki bu binyıla yaklaşırkendir
Bu günde mezarlarındakiler dışarı çıkacak.

Bu dörtlük Nostradamus'un kıyamet dörtlüğü. Ve kimi araştırmacılara göre verdiği tarih 1999!

Şimdi gelin bu sonuca nasıl ulaşıldığına bir göz atalım.

Öncelikle "büyük yedi sayısı" ve "binyıla yaklaşırken" sözcüklerini "kıyamet 7000'e yaklaşırken, yani 6999 yılında" diye yorumluyor uzmanlar. Peki, 6999 yılından 1999'u nasıl buluyorlar? Doğrusu burası biraz karışık. Olabildiğince açık anlatmaya çalışacağım.

Yazar Jean Charles Fontbrune şöyle açıklıyor durumu ve diyor ki Nostradamus 1 mart 1555 tarihli bir mektubunda kehanetlerinin bu günden 3797'ye dek olarak açıklamış. Eşdeyişle kıyamet, son kehanet olduğuna göre, oluş tarihi 3797.

3797 – 1555 = 2242 yıllık kehanetleri var kahinin.

Bir diğer mektubunda ise Ademden İsa'ya 4757 yıl geçti demiş. Bu sayı ile kehanet süreci olan 2242 yi toplarsak

4757 + 2242 = 6999 çıkar. Yani böylece dörtlük doğrulanmış oluyor.

Peki 6999 neden 1999?

Yazar diyor ki, Nostradamus kıyamet tarihini isa başlangıçlı bir kronoloji bazında almadı. Alsaydı 2000 derdi. Ama Adem başlangıçlı bir kronoloji ile aldı. Gerçek tarihi gizlemek için. Adem-İsa arası 4757 demişti. Bu rakam ile İsa sonrasındaki 2000 yılı toplarsak 6757 buluruz. Yani kıyamet adem başlangıçlı kronolojiye göre 6757 yılında. Hemen akla gelen soru ise şu. Ama bu sayı 1999 olduğunu varsaydığımız 6999 değil ki? O zaman da yazar 6999'dan 6757'yi çıkarıyor ve elde edilen 242 yılı 7000'e ermek için kahinin uydurduğunu öne sürüyor. Yukarıda söylediğim gibi 4757 ile 2242'yi toplarsak 6999 çıkmıyor mu?

Bir teori bu. Doğru olup olmadığını gördük!

Bir diğer varsayım ise –ki bu bendenize ait- belki de Kova

burcu çağına 2000 yılında girilmediği; ama çoktan o çağ içinde yaşadığımız. Bu görüşümün nedeni ise Kova çağında yaşanacağı varsayılan değişimlerin zaten yaşamakta olduğu. İnanmıyorsanız önceki sayfalara dönüp bir bakın. Zaten büyüklerimiz kıyamet yaklaşırken bina ve zina artacak, kadınlar erkek, erkekler kadın olacak demezler mi? Cinsiyet değişimi konusu Kova yöneticisi Uranüs'ün elinde değil mi? Transseksüellik artmadı mı? Hele bina ve zina?..

Büyük kahinin sözlerini aynen alalım bir kez için ve kıyametin 3797'de kopacağını varsayalım (böylece de rahatlayalım). Demek ki 3797 yılı Kova burcu çağının sonu. Peki başı ne zaman? Bu bağlamda bilmemiz gereken bir devrin tam olarak 2160 yıl sürdüğü. Demek ki dönemin başını bulmak için 3797'den 2160'ı çıkaracağız.

3797 – 2160 = 1637

Bu bilgiler ışığında Kova burcu çağının giriş yılının 1637 olduğunu görürüz. Peki "Bu teoriyi doğrulayacak birşeyler söyleyebilir misin?" diye soruyorsanız cevabım hazır: 1640 yılında Fransız filozof ve bilgini rahip Mersenne teleskobu tasarladı! Yani Uranüs'ün bulunmasına araç olacak olan teleskopu... Sonraki yıllarda gerçekleşen olaylar ise hayli ilginç. Kronolojik olarak aktarayım:

1663– İskoçyalı matematikçi James Gregory, Optica Promota adlı eserinde bu tasarımı tamamladı ama yaptıracak optikçi bulamadı.

1671– Newton teleskopu yaptı.

1781– Uranüs keşfedildi.

1789– Fransız ihtilali patlak verdi.

Kitapçığımızın Uranus adlı bölümünde "Sanki Uranus kendi keşfine neden olacak gelişmeyi önceden yaparak doğmuştur" dememiş miydik?

Sözün özü belki de atlattık tehlikeyi! 3797'ye dek kim öle, kim kala?

Acaba mı? Tek tehlike kıyamet miydi Kova çağı içinde bir düşünün bakalım. Yoksa Tufan adlı bir baş belası daha mı vardı bu çağ içinde? Lütfen başa dönüp bu bölümü bir kez daha okuyun. Kimbilir, belki ilginç sonuçlara varabilirsiniz!

Bazı astronomlar ise farklı kıyamet tarihleri atıyorlar ortaya. Örneğin astronom Alper Ateş... O kıyametin 2126 yılında dünyaya çarpma olasılığı bulunan 1992-T adlı yıldız ile geleceğini öne sürüyor. Bu tarih de Kova burcu çağı içinde.

Astronom olan rahmetli teyzem İlhan Erkson "En kolay şöhret getiren mesleklerden biri de astronomidir" derdi. Sonra eklerdi "Çünkü ortaya atılan teorileri kanıtlamak oldukça güçtür"

Ne diyeyim, toprağı bol olsun.

GEÇMİŞTE YOK EDİLEN KAVİMLER

Kutsal kitaplar ve değişik ülkelerin mitleri tanrının gazabına uğrayıp yok edilmiş kavimlerin hikayeleri ile doludur. Kutsal yasalara boyun eğmemiş olan nice ulus, doğa olayları ile gelen korkunç felaketler yaşamış, -çoğunlukla bir gecede- binlerce insan ölmüş, büyük kara parçaları ekolojik yıkımlar ile karşılaşmıştır.

İnsanoğlunun ve doğanın uğradığı bu tanrısal felaketler iki kısımda incelenebilir. Bunlardan ilki Kuran'da söz edilen kavimler ve uğradıkları "yerel" yıkımlar, ikincisi ise birbirinden binlerce kilometre uzaktaki birçok ulusun mitolojisinde yer alan benzer bir Tufan destanıdır.

Bütün çok ve tektanrılı dinlerin kapsamında -hatta birbirinden binyıllar ve binlerce kilometre ile ayrılan uygarlık ve bölgelerde bile- ortak bir Tufan destanı vardır. Bu mite göre Tufan, baştanrının -dinler modernleşip tektanrı inancı doğduktan sonra ise tek tanrının- insanlardan hoşnut olmamasından kaynaklanır. İnsanlar öylesine günahkarlaşmışlardır ki, Tanrı veya tanrılar böylesi bir insan soyunu büyük bir kasırga ile yok etmek istemektedirler. Öte yandan asi nesil yok edilse bile, insan soyu tümdem son bulmamalıdır. Bu nedenle tanrısal doğrulara daha saygılı yeni bir nesli türetmek için insanların içinden peygamber olarak bir tek erkek seçilir, bu insan tanrıların yönlendirmesi ile bir tekne yapar ve kimi inançlarda karısı, kiminde ise yalnız başına gemiye binince Tufan başlar.

Günlerce yağmur yağar, aman vermez fırtına taş üzerinde taş bırakmaz. Sular tüm dünyayı öylesine kaplar ki, seçilmiş kuldan

başka hiçbir canlı kurtulamaz bu korkunç afetten. Sonuç başarılıdır, yıkım kesin olmuştur. Arzusunun gerçekleştiğini gören tanrının da böylece öfkesi yatışır, sular çekilir. Sonunda gemisi karaya oturan insan ise tohumundan insanlar türetir ve yeni bir soyun atası olur. İlginç olan şudur ki, bu yeni soy bile bir süre sonra tanrının emirlerine baş kaldıracak ve yeni felaketlerle yok edilecektir.

Bu Tufan teması ilk olarak Homeros destanlarından ortalama 1500 yıl öncesinde, Sümerlerin Gılgamış adlı efsanesinde işlenmiştir. Gılgamış destanı gerçekte yaşamış bir kişi olan Uruk kralı Gılgamış'ın hikayesidir. Tufandan kurtulmuş tek insan ise ölümsüzlüğü kazanmış olan dedesi Ut-napiştim'dir. Gılgamış, ölen arkadaşı Engidu için ölümsüzlüğü ararken yolu Sümer cenneti Dilmun'da yaşamakta olan dedesi Ut-napiştim'in yanına düşer ve Tufan öyküsünü ondan dinler.

Destanın XI. tabletinde anlatılan bu hikayenin kahramanı olan Ut-napiştim'in Tevrat'taki Tufan destanı kahramanı Nuh peygamberden 1500 yıl kadar önce yaşadığı sanılmaktadır: Şurrupak kenti kralı ve adının anlamı "hayatı gören" olan Ut-napiştim bir kral olmanın yanısıra bilge bir rahiptir de. Birgün tatlı suların tanrısı ve insanlığın yaratıcısı/ koruyucusu olarak tapılan Ea kralın karşısına çıkar ve insanların çoğalıp, gürültü etmesinden baştanrı Enlil'in uyuyamadığını ve bu nedenle tanrılar meclisinin insan soyunu yok etmeye karar verdiğini söyler. Ut-napiştim ise bu sondan kurtulmak için bir tekne yapmalıdır.

Kral tanrıyı dinler, günlerce çalışıp büyük bir tekne yapar, içine ise "yakınlarının hayat tohumlarını, bütün yabani ve evcil hayvanları, bütün altınını ve gümüşünü alır" Bundan sonra korkunç bir fırtına patlar, tanrılar bile bu afetten korkup kaçarlar, "cennetin ve cehennemin tanrıları birarada ağlaşırlar" Altı gün altı gece süren fırtınadan kurtulan canlılar ise tanrı tarafından gökten indirilen ateş ile yok edilirler.

Fırtına yedinci gün yatışır. Suların sakinleştiğini gören Ut-napiştim ise zaman zaman gemiden bir güvercin veya bir kırlangıç salıyor, onlar geri dönünce konacak yer bulamadıklarını, eşdeyişle çevrede bir kara parçası olmadığı sonucuna varıyordur. En sonunda bıraktığı karga geri dönmeyince kral afetten kesin olarak kurtulduğunu ve karaya ayak basmasının uzun sürmeyeceğini anlar.

Gerçekten de kısa bir süre sonra gemisi Nisir dağının tepesinde karaya oturur.

Bilge-kral çok mutludur, tüm tanrıların ortak kararı ile kurtulduğunu sanıyordur, şükranlarını sunmak için bir kurban keser. Oysa gerçek böyle değildir. Ut-napiştim'in kurtulmasını isteyen yalnızca Ea olduğu için krala diğer tarılardan habersiz bilgi vermiştir. Tanrılar kan kokusu alıp, kesilen kurbanın başına "sinekler gibi" üşüşünce Tufanı düzenleyen Enlil Ut-napiştim'in ölmediğini fark eder. Baştanrının öfkesi korkunçtur, öylesine şiddetle kızar ki tanrı Ea haber verdiğini inkar edip "bilge-kral Tufanı rüyasında gördü" demek zorunda kalır. Ama artık tanrılar çaresizdir, Ut-napiştim kurtulmuştur. Yapacak birşeyleri kalmamış olan tanrılar ister istemez bilge-kral ve karısını Sümer cenneti Dilmun'a yerleştirip ölümsüz kılarlar.

Böylece ölümsüzlüğün sırrını tanrılardan "metazori" alan kral Ut-napiştim ilerde kendini binbir macera sonunda bulacak olan torunu Gılgamış'a aynı bilgiyi verir. Oysa bu fırsat değerlendirilemez kahraman torun tarafından, çünkü bir bitki şeklindeki bu değerli bilgi Gılgamış'ın bir dikkatsizliği nedeni ile yılan tarafından çalınacak ve insanlara asla ulaşamayacaktır.

(Mezopotamya'da, arkeolojik kazılarla gün ışığına çıkan bir şehir devleti olan Ur'un kalıntılarının kalın bir balçık tabakası ile örtülü olması nedeniyle bilim adamlarınca MÖ. büyük bir fırtınanın yaşandığına inanılmaktadır. Bu fırtınanın eski mitler ve tektanrılı dinlerin kutsal kitaplarında günahkar insan soyunu yok etmek için tanrıca gerçekleştirilen Tufan olup olmadığına karar vermek için ise üzerinde kesin sonuca varacak bir araştırma yapılmamıştır.)

Mezopotamya dinlerinin Nuh'u ise Atrahasis'dir. İ.Ö. 1900 olarak tarihlendirilen bu mite göre göktanrısı Anu, toprak Enlil ve okyanus Enki'nin yönetimindedir. Enlil, alt tanrıları toprağı işleme işiyle görevlendirir ama kırk yıl sonra onlar çalışmak istememeye başlarlar. Bu durum karşısında tanrıların akıl hocası Enki, bu işin yapılabilmesi için insanın yaratılmasını önerir. (Tevrat Tekvin 2: 15 "Ve Rab Allah adamı aldı, baksın ve korusun diye Aden bahçesine koydu). Tanrıça Mani toprağı tükürüğü ve bir alt tanrı olan ve bu nedenle boğazlanan We'nin kanından yapar. (Babil dininde de baştanrı Marduk, kendi ile savaşan anatanrıça

Tiamat'ın başkomutanını yenip onun kanından insan yaptığını belirteyim).

İnsan nüfusu böylece çalışıp üremeye başlar ama bir yandan da tanrıları rahatsız edecek sesler çıkarmaktadırlar! Enlil'i uykusunda bu seslerle rahatsız ettiklerinden tanrı onları yok etmeyi planlar. Önce veba yollar insanların arasında, sonra açlık ve kuraklık. Ama azgın insanoğlu tüm bu belalardan Enki'nin uyarmasıyla yakayı kurtarma densizliğini gösterince son olarak sel yollar Enlil. Ama Enki bir yolunu bulup Atrahasis'e tufandan yedi gün önce haber vermenin ve bir gemi yapmayı önermenin yolunu bulur. Atrahasis de gemiyi yapar, içini eşyaları, kuşlar ve hayvanlarla doldurur ve böylece insanlığın yok olduğu tufandan kurtulur.

Bu arada tanrılar da insan adlı işgücünü ve kendilerine kurban sunan kaynağı kuruttuklarını görüp pişman olmaktadırlar.

Ne yazık ki hikaye burada son bulmaktadır. Bu nedenle bizler için teknenin nerede karaya çıktığını ve Atrahasis'in sonrası belirsizdir.

Aynı konu Hint mitolojisinde de benzer bir Tufan efsanesinde işlenmiştir. Bu kez yıkan tanrı Brahmanizm teslisinin yıkım tanrısı Siva, kurtulan tek insan ise teslisin en soyut tanrısı Brahma'nın oğlu Manu'dur.

Tanrılar tufanı yollamaya karar verip korkunç fırtına patlayınca teslisin üçüncü tanrısı Vişnu "balık" olarak maddeleşir, yeryüzüne iner ve sadece Manu'yu sırtına alarak Himalayaların tepesinde karaya çıkartır. Üzerinde durulması gereken nokta ise Vişnu'nun da aynı Babil inancının insanlığı yaratan ve koruyan tanrısı Ea gibi "sürdürücü ve koruyucu" tanrı olmasıdır.

Vişnu yardımı ile karaya ulaşan Manu aynı tanrının emri ile bir ateş yakar ve bu ateşten doğan kadın ile birleşerek yeni bir insan soyunun atası olur.

Manu insanlığı türetme görevinden sonra tanrıların buyruklarına uygun yasalar da yazmış ve böylelikle yeni düzeni kuran kişi olarak geçmiştir mitlere.

İran mitolojisinde Tufan'dan kurtulan kişinin adı ise Cemşid'dir. İran'ın en zengin döneminin kralı olan bu efsanevi şah da bir anlamda yeni bir din kurucusudur. Tanrı Hürmüz ile görüşebilecek bilgelikteki bu kral, onun yönlendirmeleri ile yeni bir top-

lum düzeni oluşturmuş ve yine ondan bir gün büyük bir tufanın çıkacağı haberini almıştır.

Tufanın gelmekte olduğunu öğrenen Cemşid, Hürmüz'ün emirlerine uygun bir sığınak yaptırır, içine "kutsal ateşi", insan, hayvan, bitki tohumlarını ve beslenmek için erzak biriktirir. Tufan patlar, öteki mitlerdeki gibi Cemşid ve yanındakiler kurtulur, böylelikle yeni bir soyun atası olan Cemşid bu devirde 700 yıl hüküm sürer.

İskandinav mitolojisinin "kurtulanı" ise Bergelmer adlı devdir. Odin, Ve ve Vili tarafından öldürülen dev İmir'in kanları dünyayı kaplayınca bir hamur teknesini kayık gibi kullanarak karısı ile yegane insanlar olmuşlardır.

Aztekler tufan kahramanı Kokskoks'dur (bir diğer adı Teocipaktli ve Tezpi). Bu mite göre seçilmiş hayvanları ve gıda maddelerini belirleyip gemiye koyan karısı ile kurtulan Tezpi tanrı Tezcatlipoca emri ile sular durulunca aynı Sümer kralı Ut-napiştim gibi gemiden bir kuş uçurur. Aradaki fark ise bu kuşun ise Sümer mitolojisindeki gibi güvercin yerine akbaba olmasıdır.

Civardaki leşlerle beslenen akbaba, Tezppi'nin uçurduğu diğer kuşlar gibi geri dönmez. Sonunda gagasında yapraklı bir dal ile geri gelen muhabbet kuşu ise toprağın yeşermeye koyulduğu, eşdeğişle yeni düzenin başladığının ilk habercisidir.

Maya'ların tufan efsanesi Popol-Vuh'da ise Tufan "göklerin kalbi" Hurukan'ın emri ile başlar ve herşeyi yok eder. İnkalar ise geriye kalan erkeğin 60 gün, 60 gece süren felaketten (Sümerlerde 6 gün, 6 gece sürdüğünü hatırlayalım) ailesi ile birlikte bir ağaca çıkarak kurtulmuştur.

Kızılderililer efsanevi babalarının tufanı düşünde gördüğüne inanırlar. Bu kişi yaptığı sal ile karısını ve hayvanları kurtarmıştır. Aynı efsane Chibcha kızılderililerinde, İnkalarda ve Guarani kızılderililerinde de benzer şekilde anlatılmaktadır.

Birbirinden kıtalar ve binyıllarla ayrılan uygarlıklarda çarpıcı bir benzerlikle yer alan Tufan destanının ülkemizde en bilinen anlatımlarından biri de Yunan mitolojisine ait olanıdır. Bu inanç gerek masalsı anlatımı, gerekse yukarki satırlarda değindiğimiz mitoslar kadar eski olmadığı için diğerlerine oranla daha kesin bir kaynak görünümündedir:

YUNAN MİTOLOJİSİNDEKİ SON

Yunan mitolojisindeki Tufan destanı diğerlerine oranla daha kapsamlı incelenmelidir kanımca; çünkü böylelikle gerek Tufanın çıkış nedeni olan ortam, gerekse insanlar ve tanrılar arasındaki çatışma daha net bir biçimde ortaya dökülecektir. Buna ek olarak -eğer olaylar biraz daha öncesinden incelenmeye başlanırsa- insanın yaratılış efsanesi de aynı destan aracılığı ile öğrenilebilir.

Olayın başlangıcı baştanrı Zeus ile Olympos tanrılarının soyundan olmayan varlıklar olan titanlar arasındaki savaşa dek dayanır. Önceki sayfalarda anlatıldığı gibi titanomakhia adlı, evreni bile yerinden oynatan savaş sonrası Zeus kainatın krallığını ele geçirmiş ve hükümranlıkları kendi liderliğinde kardeşleri arasında pay etmiştir. Oysa bireysel özgürlük ve bilincin sembolü sayılan ve adının anlamı "önceden gören" olan titan Prometheus bu olayı birtürlü hazmedemez; sürekli yeraltına hapsedilen soydaşlarının intikamını alma arzusu ile yaşar.

Birgün bu emelini gerçekleştirmek yolunda aklına bir fikir gelir, kibirli tanrılara bir ders vermek için kendi gibi duygulu bir varlık yaratacaktır. Bu varlık ve titanlar birleşirse Olymposluların egemenliğine son verebileceklerdir belki de.

Bu düşüncelerle yola çıkan Prometheus kili yoğurarak insanı yaratır ve içine kimi anlatımlara göre kendi gözyaşını, kimilerine göre ise kutsal ateşi koyarak onu canlandırır.

(İnsanın topraktan yaratıldığı teması Tevrat ve Kuran'da da aynen yer alır. Bu durum kimi ateist araştırmacıların öne sürdüğü gibi iki kutsal kitabın "yazarlarının" bu bölümü Yunan mito-

lojisinden "aşırmaları" ile mi oluşmuştur? Yoksa adı geçen benzeşme bir tanrısal gerçeğin ayrı zamanlarda insana yansıtılması sonucu mu doğmuştur? Bu teorilerden hangisi doğru olursa olsun benzerlik ilginçtir.

Kutsal kitaplar ile Yunan mitlerinin arasındaki tek ayrım ise monoteist dinlerde insanın tanrıca yaratılmış olmasıdır:

Tevrat Tekvin Bap 2:7 "Ve Rab yerin toprağından adamı yaptı, ve onun burnuna hayat nefesini üfledi; ve adam yaşayan can oldu.

Kuran Hicr 15:26 "And olsun ki biz insanı kuru bir çamurdan, şekillenmiş balçıktan yarattık".)

Zeki titan bununla da yetinmez, insanlığın dünya üzerinde diğer canlılara üstün konumda yaşamasını sağlamak için o güne dek sadece Olympos'da bulunan ateşi de çalar ve bunu insanoğluna hediye eder. Artık tanrıların karşısında kendilerine kafa tutabilecek bir yaratık vardır ve gururlu Olymposlular buna çok kızmaktadırlar.

Liderliğinin tehlikede olduğunu gören Zeus uzun uzun düşünür ve sonunda bu durumu tanrıların lehine çevirebilmek için bir yol bulur. Öncelikle Prometheus'u ceza olarak zincirlerle Kafkas dağlarına bağlar. Her gün -Zeus'un simgesi olan- bir kartal gelip onun karaciğerini yiyecektir. Bu işkence tükenmez acılar vermektedir Prometheus'a çünkü ciğeri gece boyunca yeniden büyümekte ve ertesi gün aynı kartal tarafından tekrar yenmektedir.

İkincil olarak ise o zamana dek sadece erkek olan insanların karşısına ona düşman ve başına belalar açacak bir benzer varlık çıkarılır. Adı Kadın olan bu yaratık Zeus tarafından planlandıktan sonra demirci tanrı Hephaistos çağrılır ve ona toprak ile sudan bir beden yaptırılır. Tüm tanrıçalar en seçkin özelliklerini verirler bu canlıya ve bu yüzden onu "tüm armağan" anlamına gelen Pandora sözcüğü ile isimlendirirler.

(Bu bağlamda üzerinde durulması gereken nokta ise Tevrat'ta da kadının erkek ile ayrı zamanlarda, ayrı maddelerden yaratılmamasıdır; çünkü erkek topraktan yoğrulduğu halde kadın etten yapılmıştır.

Tevrat Tekvin Bap 2:22 "Ve Rab adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı ve onu adama getirdi".)

Pandora akıllı Prometheus'un -adı "aklı geç uyanan" anlamın-

daki- aptal kardeşi Ephimeteus'a yollanır. Gelişmekte olan olayları sezen Prometheus ise Epimetheus'u uyarsa da akılsız titan kardeşinin tüm sözlerine karşın Pandora'ya karşı koyamaz ve onunla evlenir. Oysa Pandora yalnız gelmemiştir Ephimetheus'a; yanında birde evrenin tüm belalarının saklandığı bir sandık vardır. Tanrılar Pandora'yı bu sandığı açmaması konusunda uyarırlar oysa kadının merakına yenileceğini çok iyi bilmektedirler. Pandora gerçekten de kapağı açar ve böylece binlerce dert dünyaya yayılır. Bu sonuç karşısında şaşkınlığa düşen ilk kadın hızla kapağı kapatır ama artık çok geçtir; çünkü kutunun içinde yalnız ümit kalmıştır.

Kadınlar ve erkekler zaman içinde birleşip bir insan soyu oluştururlar. Oysa akılları hep cinselliklerindedir. Tanrılara yeterli saygıyı gösteremiyorlar, gerekli kurbanları kesmiyorlardır. Baştanrı Zeus ise çok öfkelidir, beklediği boyuneğici tavrı bir türlü görememektedir insanlardan. Bu soruna da bir çözüm bulmalıdır.

Sonunda yapılabilecek en iyi (!) davranışın bu saygısız ve şehvetli insanlardan kurtulmak olduğunu düşünür Zeus ve bütün insanlığı zaten kendi yönetiminde olan yağmurlarla boğup yok etmeye karar verir. Oysa tüm bu planlarına karşın Prometheus'a yeniden yenilir; çünkü akıllı titan planı haber almış ve oğlu Deukalion'u aynı Sümer ve Hint mitolojilerinin insan dostu tanrıları Ea ve Vişnu gibi gelmekte olan tehlike konusunda uyarmıştır.

Deukalion babasının öğüdünü tutar ve onun kılavuzluğunda büyük bir gemi yaparak ilk kadın Pandora ve aptal Epimetheus'un kızları olan karısı Pyrrha ile Tufanı beklemeye başlar. Gelen fırtına gerçekten de Zeus'un şanına uygun olarak gerçekleşir; ne hayvan, ne bitki, nede insan, hiçbir canlı sağ kalamaz bu afetten. Deukalion ve Pyrrha ise dokuz gün su üzerinde yüzdükten sonra sonunda Teselya'da bir tepeye yanaşırlar.

Olayın bundan sonraki gelişimi için iki ayrı anlatım vardır: bunlardan ilki Deukalion'un Zeus'a kurban kesmesi sonucu affedilmeleri nedeniyle baştanrıdan; veya Delphoi tapınağına gidip tanrıça Themis'den insan soyunun yeniden yaratılması için yöntem sordukları şeklindedir. Hangi anlatım doğru olursa olsun karı-koca -Zeus veya Themis'in yönlendirmesi sonucu- başlarını örterek yerden taşlar almışlar, bunları başlarının üzerinden geri-

ye fırlatmışlar, böylece Pyrrha'nın attıklarından dişi, Deukalion'un attıklarından ise erkek insanlar oluşmuştur.

Görülmektedir ki Sümer destanında Ut-napiştim'in yaptığı gibi "tek kurtulanların" tanrılara kurban sunma teması Yunan mitlerinde de işlenmiştir.

Şimdiye dek birbirinden çok farklı inançların kapsamında incelediğimiz Tufan destanı gerçek midir peki? Eğer gerçekse kapsamı önceki sayfalarda kısaca değindiğim Sümerlerin Ur şehri gibi nisbeten küçük bir alan ile sınırlı olmamalıdır; çünkü anlatımların ürkütücülüğü kişide yok edilenin bir şehir değil, ancak çok daha büyük bir kara parçası olduğunu gösteriyor gibidir. Bu denli büyük bir yok oluş -eğer tarihsel bir gerçek ise- neden iz bırakmamıştır? Niçin hiçbir arkeolog böylesi büyük bir facianın yaşandığına ilişkin bir kanıt bulamamıştır?

Kanımca bu sorunun cevabı adı geçen Tufanın, ondan ilk söz eden Sümerlerin zamanından bile önce gerçekleştiği düşüncesinde gizlidir. Bilim insanoğlunun izlerini MÖ. 10.000'e dek izleyebildiğine ve bu süreç içinde Tufan destanının gerçekliği hakkında büyük sel baskınları dışında kanıt sayılabilecek hiçbir bulgu olmadığına göre bu afet, çok çok eski olmalıdır. Eşdeyişle insanlık, simdi unutulmuş zamanlarda tümüyle, geriye iz bırakılmaksızın yok edilmiş olamaz mı?

Teorimizi doğrulayan bir kanıtın varlığı da öne sürülebilir belki; çünkü defalarca, en çarpıcı sözcüklerle dile getirilen büyüklükteki bir felaketten söz eden bir mit binyıllardır anlatılmaktadır. Kaynağı çok çok eskilere dayanan bu hikaye genelde kuşku ve alay ile karşılanmaktadır belki, ama diğer mitolojilerin destanları için de aynı durum söz konusu değilmidir?

İlk kez saygın bir filozof -Platon- tarafından öne sürülen; oluşumunun insanlığın ilk izlerinden bile binyıllar öncesinde gerçekleştiği savunulan; bir şehrin değil, ancak bir kıtanın yok oluşunu anlatan bu mit *Atlantis efsanesi*dir. Bir gece içinde battığı söylenen bu kıta hakkında Platon tarafından anlatılanlar diğer mitosları doğrular nitelikte olmasından başka, onlardan çok daha eskiye dayalı olduğu halde çok daha kapsamlı bir görünümüdür Tufan destanının.

ATLANTİS

Atlantis yüzyıllardır insan usunu meşgul etmiş, kimi çevrelerden onay, kimilerinden ise yadsıma görmüş eski bir efsanedir. Bu mite göre Atlantis adlı çok gelişmiş bir uygarlığı taşıyan kıta, üzerinde yaşayan insanların günahkarlaşmaları nedeniyle bir gecede batmış ve Atlantis uygarlığı bütünüyle yok olmuştur.

Atlantis hakkındaki yegane kaynak antik çağ Yunan filozofu Platondur. Bu ünlü düşünür MÖ. 4. yüzyılda yazmış olduğu Timaous ve Critias dialoglarında söz etmiştir bu efsanevi kayıp kıtadan. Platon Atlantis'i öylesine tarif etmiş ve anlattığı masalsı ihtişamın gerçekliğine inandırma konusunda o kadar çaba göstermiştir ki, bu kıtanın akıbeti binyıllardır tüm insanlığın özlem ve meraklarını durmamacasına tahrik eden başlıca konular arasında kalmıştır hep...

Timaous adlı dialogda Platon, Socrates ve Critias'ı karşılıklı konuşturmakta ve böylelikle Atlantis hakkında bilgiler vermektedir. Dialogda Critias Socrates'e Solon'un Mısır'a yaptığı bir geziden söz etmektedir. Mısır deltasının başında, Nil nehrinin ikiye ayrıldığı yerde Sais denilen bir bölgeye yapmıştır Solon bu geziyi. Orada Sais adlı kentte konuştuğu bilge papazlar ise filozofa Yunanlılara çok saygı duyduklarını fakat onların eski çağlar hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadıklarını söylerler. Solon bilgisini göstermek için Deucalion ve Phyrra'ya dek soyları izleyebildiklerini anlatsa da, papazlar güler ve insanoğlunun tarihinin bunlardan çok öncesine dayandığını açıklarlar.

Papazlardan çok yaşlı olan biri söyle sürdürür konuşmasını: "İnsanoğlunu yok eden felaketler bir kereye özgü değildir. Uzun

yıllar ara verdikten sonra yine, tekrar tekrar olmaktadır. Ateşli felaketlerde yüksek yerlerde ve dağ tepelerinde yaşayan insanlar, deniz ve nehir kenarında yaşayanlardan daha büyük tehlike altında sayılırlar. Ama eğer tanrılar dünyayı ateşle değil de suyla mahvetmeye karar verirlerse, o zaman dağlarda yaşayan çobanlar sağ kalmakta, kentlerde yaşayanları sular nehirlere ve denizlere sürüklemektedir.

Bu olayların yazıları hep bizim tapınaklarımızda saklanmıştır. Oysa siz ve sizin gibi uluslar hep harfleri öğrenir, devletin sizden beklediğini yaparsınız. Sonra göklerden felaketler indiği vakit hepiniz süprülürsünüz. Geriye her seferinde harfleri bilmeyen, hiçbir bilgi edinmeyenler kalır. Siz dünyanın tek kıyametini hatırlıyorsunuz, oysa birçok kıyamet olmuştur"

Önceki bölümlerde şimdiye dek öne sürdüğümüz düşünceleri doğrular nitelikte olan bu sözlerden sonra bilge rahip büyük bir kent bulunduğunu kentin "gökyüzünün altında görülmüş en üstün yasaya sahip olduğunu" anlatarak sözlerine devam eder. Adı geçen ülkenin Atlantiğin ötesinde, Herkül sütunlarının (Cebel-ü Tarık boğazının eski adı) karşısında bulunan kıta boyutlarında bir adada yer aldığını ve bu adanın Libya (eskiden Afrikaya verilen isim olsa gerek) ve Asya'nın tamamından büyük olduğunu anlatır.

O zamanlar bu adada çok büyük, çok gelişmiş ve çok güçlü bir imparatorluk vardır. Bu imparatorluk güneyde Mısır'a, kuzeyde ise Avrupa ve Tyrrhenia'ya dek hükümranlık kurmuş durumdadır. Sınırlarını daha da genişletmek isteyen Atlantlar sonunda Atinalılara da saldırırlar, ancak Atinalılar Hellenlerin başına geçerek onları geri püskürtür ve "Herkül sütunları içinde olanları özgürlüklerine kavuştururlar" Tam bu arada korkunç depremler başlar, öyle ki taş üzerinde taş kalmaz; tüm kıta, benzersiz uygarlığı ve üzerinde yaşayan tüm canlılarla birlikte bir gecede sulara gömülür. Bu öylesine büyük bir felakettir ki, deniz -oluşan çamur nedeniyle- geçilmez duruma gelir.

Timaous dialogu bunları anlatmaktadır bize. Platonun bu efsaneyi uydurduğu görüşü ise yine aynı dialoga dayanarak ortaya atılmıştır; çünkü -metinin Atlantlar ve Atinalılar arasındaki savaşı anlatan bölümü nedeniyle- kimi çevreler filozofun Hellenlere

Atlantis kadar eski bir tarih yazma arzusu ile bu dialogu kaleme aldığını öne sürmüşlerdir.

Critias dialogu ise Atlantis kıtası ve uygarlığını detaylı olarak tarif eden bir metindir. Critias anlatacakları için bir çeşit kaynak da göstermekte ve bu bilgileri çocukluğunda büyük dedesi Dropidas'ın elinde olan eski bir metinden okuduğunu söylemektedir.

Anlatımına tanrıların dünyayı ilk bölüşmesinden söz ederek başlar. Tanrılar insanlar kendilerine tapınaklar kurup, kurbanlar kessinler diye dünyayı aralarında paylaşırlarken Atlantis denizler tanrısı Poseidon'a düşer.

Poseidon kıtanın ortasındaki yüksek bir dağda oturan yerli halktan Aveno ve Lucippe'nin kızları Cleito'ya aşık olur. Bu nedenle dağın etrafını sularla çevirip kızı diğer insanlardan soyutlar. Sevgilisini yalnız kendisinin görmesini istemektedir. Denizler tanrısı ile Cleito'nun beş ikizi olur. Poseidon ilk doğanlara adanın en güzel yerini verip en büyük oğlu Atlas'ı kral yapsa da, diğerlerini de unutmaz ve tüm kıtayı oğulları arasında pay eder. Büyük bir servete sahip krallık hep babadan oğula geçer ve sonunda Atlantis krallarının hazinesi hiçbir ülkenin kralında görülmedik boyutlara ulaşır.

Bu benzersiz krallığın "finans durumu" dışında iklim ve doğal yapısı da mükemmeldir. Örneğin topraklarından her çeşit metal ve mineralin dışında altından sonra gelen en değerli maden olan "orikalkum" da bol miktarda bulunmaktdır. Madenin dışında ağaç, hayvan ve bitki açısından da eşsizdir bu imparatorluk. Her mevsime göre çeşit çeşit meyvalar hiç eksik olmamaktadır ağaçlardan. Türlü baharat, yağ ve etler de kolayca her Atlantisli tarafından bulunmaktadır.

Orta adada kral sarayı yer almaktadır; çevresi iki yanında kule bulunan bir taş duvar ile çevrilidir. Bunlardan biri beyaz, biri siyah ve biri de kırmızıdır. Adanın dış suru pirinç, ikinci sur kalay, orta tepeyi çevreleyen sur ise "kırmızı ışıklı orikalkum"dan yapılıdır. İç adada ise eşsiz güzellikte saraylar bulunur; çünkü Atlantların mimarlık ve sanatçılık yetenekleri de çok gelişmiştir.

İç adadaki sarayların ortasında Poseidon ve Cleito için kurulmuş girilmesi yasak tapınak som altındandır. Bunun yanında ise "barbarımsı bir ihtişamla" yapılmış Poseidon'un gümüşle kaplı

kendi tapınağı vardır. Tapınağın iç tavanı fildişi, duvarları ise altın gümüş ve orikalkum ile süslüdür. Burada bulunan birçok altın heykelden en büyüğü ise altı atın çektiği bir arabada görünen Poseidon'a aittir. Heykel o denli büyüktür ki başı tavana değmektedir. Tapınağın dışındaki altın heykeller ise on kral ve eşlerini betimlemektedir. Aynı adada görkemi bu tapınaktan aşağı olmayan saraylar da yer alır.

Atlantis sadece süslü bir ülke değil, ancak gelişmiş bir urbanizm de var olduğu şehirlerle bezenmiş bir imparatorluktur. Örneğin sıcak ve soğuk su kaynaklarına kurulu çeşmeler ve çevresinde tesisler, çatısı açık veya hamam olarak kullanılan çatısı örtülü sarnıçlar, bahçeler, spor alanları, at yarışları için pistler, limanlar, gelişmiş rıhtımlar, zengin köyler, akarsuların toplanıp ovayı ve kentleri suladığı, meyvelerin taşımında da kullanılan kanallar hep bu batık kıtadadır.

Yalnız kent değil, Atlantisin halkı da -içlerinde tanrısal nosyon olduğundan- erdem açısından mükemmel denecek yapıdadır. Örneğin sadece insani değerlere önem veren bu halk, tüm zenginliklerine karşın para ve malı hiç önemsemezler.

Gelgelelim zamanla içlerindeki tanrısal yapı azalmaya yüz tutar ve insani yanları ön plana çıkmaya başlar. Artık servet ve cinsellik yaşamlarında önem kazanmaya başlamış; tanrılar kadar kendileri için de yaşamaya başlamışlardır.

Hikayenin bundan sonrası fazla uzun değildir, bir başka deyişle dialog yarımdır. Bu nedenle son bölümü aynen aktarmakta kanımca yarar var: "Dünyayı yasaları ile yöneten büyük Zeus böyle şeyleri çok iyi görür. Bu onurlu soyun böyle kötü duruma düştüğünü görünce onları cezalandırmak istedi. Huylarını, davranışlarını düzeltmeleri için onlara bir ders vermek istedi. Bütün tanrıları en kutsal evinde toplayarak, onlara dünyanın tam ortasındaki bu evden olup bitenleri gösterdi ve şöyle dedi:..."

Metin burada kesilmektedir. Platon'un bu diolgu bitirip bitirmediği, bitirdi ise metnin nerede olduğu bulunamamıştır ne yazık ki. Oysa kayıp bölümün, dialogun en "çarpıcı ve aydınlatıcı" bilgileri açıklayan kısmı sayılabileceği açıktır. Zeus neler söylemiştir acaba diğer ölümsüzlere; kararının nedenlerini nasıl açıklamıştır eğer böyle bir kaygısı oldu ise? Yine de biz mitin sonu-

nu bilmekte olduğumuzu söyleyebiliriz, çünkü -önceki sayfalarda diğer inançları incelerken defalarca gördüğümüz gibi Zeus ve diğer baş tanrılar kendilerine boyun eğmeyen toplumları daima yok etmektedirler. İleriki sayfalarda İslamın tanrısı Allah'ın da aynı yönteme inandığını göreceğimiz için diyebiliriz ki felaketler ile yok etmek baştanrıların olduğu kadar tektanrının da "ıslah etme" anlayışına uymaktadır. Zaten sonuçta Atlantis de aynı akıbetten kurtulamamış, "bir gecede" korkunç depremler ile sulara gömülmüştür. Görüldüğü gibi yöntem çok eskilere dayanmaktadır.

Bu mit Tufan destanının ilk kaynağı mıdır; çeşitli Tufanlardan ilki midir; ülkenin sonu depremler ile geldiği için Tufandan ayrı bir felaket mi anlatmaktadır; yoksa kimi çevrelerin öne sürdüğü gibi Platon'un, Atinalıları yüceltmek için uydurduğu bir masal mıdır? Bilinmemektedir bu soruların yanıtı ne yazık ki...

Atlantis efsanesi, kaynağı -Platon gibi saygın bir filozof olsa da- salt tek bir kişinin sözüne dayanmakta olduğu için asla kesinleşemeyecek ve önemli ipuçlarını gizleyen bu metindeki gizli gerçekler hiçbir zaman insana sunulamayacaktır belki de.

Peki, çok daha büyük bir kitle tarafından saygı görüp inanılan yazılı bir başka delil bulunursa Tufan'ın gerçekten yaşandığı kanıtlanmış olur mu? Verilen cevap evet ise bilinmelidir ki Tufanın -şimdiye dek incelediklerimizden çok daha yakın çağa ait biranlatımı daha vardır.

İnsanlığın tanrılarca yok edilişini anlatan bu mitin en detaylı ve modern versiyonu ise en yeni iki dinin kutsal kitapları olan Tevrat ve Kuran, olayın kahramanı ise Nuh peygamberdir.

NUH PEYGAMBER

Tevrat Nuh paygamberin hikayesini anlatan ilk monoteist kaynaklı kutsal kitaptır. Burada da diğer inançlara oranla daha fazla detaya yer verilmiş olsa da hikayenin temeli aynen korunmuştur. Diğer inançların kapsamından da incelediğimiz gibi, bu kez de büyük bir tufanın gelmekte olduğunu tanrıdan öğrenen Nuh peygamber, aldığı buyruklar doğrultusunda büyük bir gemi yapar ve yanına her hayvandan bir çift alarak Tufanı atlatır.

Aynı öykünün daha modern ve genişletilmiş bir versiyonu Kuran'da yer alsa da İslam toplulukları adı geçen peygamberin bu ilginç öyküsü üzerinde pek durmamışlardır nedense. Oysa Tevrat'ta anlatılan olaylar Yahudi ve Hıristiyan cemaatini öylesine etkilemiştir ki, konu ile birçok sanat dalı ilgilenmiş ve olayı - biraz da düş katarak- genişçe işlemiştir. Örneğin Nuh'u sakalı uzamış, pejmürde giysiler içinde kocaman bir gemiye sıra ile hayvanları alırken gösteren karikatürlerin çokluğu herkesce bilinir. Gariptir ki destanın ürkütücü yönden çok traji-komik yanları insanoğluna daha çekici görünmüştür.

Tevrat'ın Tekvin bölümü, Bap 6'dan itibaren anlatılan öykü Rab'ın yeryüzündeki insanların kötülüğünü "görmesi" ile başlar. Sümer baştanrısı Enlil gibi Rab da insanın yüzünden "yüreğinde acı duyar" ve onları yok etmeye karar verir! Sadece Nuh bu kategoriye girmemektedir, çünkü o iyi ve "salih" bir kuldur. Dikkat edilirse bu öyküde de Allah ölüm cezasını "mutlak evrimleştirici öge" olarak görmekte ve çok tanrılı dinlerin baştanrıları gibi buyruklarına uymayanları yok etmektedir.

(Bu düşünce Kuran'da şöyle doğrulanmaktadır: Hac 22:45

(225) "Nice şehirler ve halkı zalim olduklarından yok ettik. Artık tavanları çökmüş, kuyuları kurumuş, sarayları terk edilmiştir").

Tufan çıkar, her canlı ölür, Nuh ve yakınları kurtulur. Peygamber tıpkı öteki öykülerdeki gibi kurbanlar keser, tanrı onlara çoğalmalarını buyurur ve kutsal emirlerini deklare eder.

Tüm baştanrıların ve monoteist dinlerin tek tanrısının kalanlara yönelik tutumu da benzeşmektedir; çünkü tanrı geriye bıraktığı "iyi" kullarına yeni kanunlarını dikte ettirmekte, buyruklar vermekte, yaptırımlar belirlemekte ve -belki de en önemlisi- kurbanlar istemektedir. Tanrı sanki yasalarına uyacak -eşdeyişle kendine tapınacak- ve kurban kesecek insanların çokluğu ile yakından ilgilidir; çünkü onların çoğalmalarını açık bir biçimde istemektedir.

Şimdi dilerseniz öyküyü birde Tevrat'taki anlatımı ile inceleyelim:

Tekvin 6:7-8 "Ve rab dedi: Yarattığım adamı, ve hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim; çünkü onları yaptığıma nadim oldum. Fakat Nuh Rabbin gözünde inayet buldu."

Bundan sonra tanrı Nuha insanlığın sonunun geldiğini, ve onları yeryüzü ile beraber yok edeceğini açıklar. Nuh ise -tanrının dikmesini buyurduğu- çınar ağacından içi odalar ile dolu ve ziftle kaplı, 300x50 arşın ölçülerinde, yüksekliği de 30 arşın olacak bir gemi inşa etmelidir. Kapısının yandan yapılacağı ve üç katlı olması gereken gemide ayrıca bir de "ışıklık" oluşturmalıdır. Ve tanrı devam eder:

6:17 "Ve ben, işte ben, göklerin altında, kendisinde hayat nefesi olan bütün beşeri yok etmek için yeryüzü üzerine sular tufanı getiriyorum; yeryüzünde olanların hepsi ölecektir"

Ancak Nuh, karısı, oğulları ve oğullarının karıları gemiye binecek, ve her "beden sahibi olanlardan" dişi erkek olarak bir çift de onunla kurtulacaktır. Ayrıca Nuh yanına besin de almalıdır; çünkü tufan uzun sürecektir.

Sonunda gemi yapılıp biter. Bu arada kırk yıl yeryüzünde hiç çocuk doğmaz. Yapılan gemiye binme emri geldikten yedi gün sonra ise kırk gün, kırk gece sürecek bir yağmur başlar. Bu sıra-

larda Nuh 600 yaşındadır. Nuh'un bu yaşının "ikinci ayında, ayın 17. gününde, o günde büyük enginin bütün kaynakları yarılırlar ve göklerin pencereleri açılır" Sular çoğalıp gemiyi "kaldırırlar", gemi böylece yüzmeye başlar. Yağmur o denli yağar ki bütün yüksek dağlar sular ile örtülürler, hayvan olsun, insan olsun her canlı feci şekilde boğularak ölür.

7:23 "Ve adamdan sığırlara kadar, sürünenlere kadar ve göklerin kuşlarına kadar, yeryüzü üzerinde yaşayan herşey silindi; ve yeryüzünden silindiler; ve yalnız Nuh ve kendisi ile beraber gemide olanlar kaldılar"

Metin bundan sonra tanrının Nuh ve gemisini "hatırlaması" ile sürer, Nuh ve kurtulanları hatırlayan tanrı yerin üzerinden "bir rüzgar geçirir" ve sular alçalır, "Enginin kaynakları ile göklerin pencereleri" kapanır. 150 gün sonra sular alçalır ve yedinci ayda, ayın onyedinci gününde gemi Ararat dağları üzerine oturur. Sular onuncu aya kadar gittikçe azalır ve kırk gün sonra Nuh geminin penceresini açarak önce bir kuzgun, ardından bir güvercin yollar, ancak güvercin tüneyecek bir yer bulamadığından gemiye döner. Nuh yedi gün bekler, güvercini tekrar yollar bu kez kuş ağzında bir zeytin dalı ile döndüğü için peygamber suların "eksildiğini" anlar. Yedi gün sonra yollanan güvercin ise geri dönmeyince "601. yılda, birinci ayda, ayın birinde" yer üzerinde sular kururlar. İkinci ayda, ayın onyedinci gününde tanrı gemiden çıkabileceklerini söyler. Artık dileği kurtulanların semereli biçimde türemeleridir.

Öykü diğerlerine benzer şekilde sürer, Nuh tanrıya temiz hayvanlardan kurban keser, ve bunları yakarak "takdimeler arzeder" Çıkan "hoş kokuyu" duyan tanrı "yüreğinde" şöyle der: 8:21 "Adamın yüzünden artık toprağı tekrar lanetlemeyeceğim; çünkü adamın yüreğinin tasavvuru gençliğinden beri kötüdür; ve artık yaşayan her şeyi, ettiğim gibi tekrar vurmayacağım" Tanrı bu sözü verdikten sonra -yine diğer Tufan öykülerindeki gibi- tanrısal yasalarını kurtulanlara bildirilir ve ahdini bir kez daha yeniler. 9:11 "Ve ahdimi sizinle sabit kılacağım; ve bütün beşer artık tufanın suları ile kesilmeyecektir; ve yeryüzünü helak etmek için artık tufan olmayacaktır"

(Oysa Tanrının Tevrat'taki bu ahdi, gerek İncil'de insanlığın

sonunu nasıl bir kez daha getireceğini, gerekse Kuran'da -Hud suresi 48'de olduğu gibi- Nuhtan sonra bir süre geçindirip sonra elemli azaba uğratacağını söylediği ümmetler ve ilerki sayfalarda inceleyeceğimiz "helak ettiği" kavimleri detaylı biçimde anlatan ayetler ile çelişmiştir.)

Nuh peygamberin çarpıcı hikayesi büyük bir benzerlik ile Kuran'da da yer alır. Aradaki en önemli ayrım ise -yukarıda okuduğumuz gibi- Tevrat'ta tüm dünyayı etkisi altına aldığını yazan Tufan, Kuran'da sadece bir kavim ile sınırlı olarak anlatılmıştır. Aynı temel üzerine kurulu mit Kuran'ın farklı yerlerinde, değişik surelerde anlatılır. En derli-toplu ve detaylı olarak 7:59-64, 11:25-49, 23:23-44, 26:105-122, 54:9-16 ve 71:1-28'de yer alan metin gerek Tevrat'a oranla açık anlatımı, gerekse daha detaylı olması nedeniyle incelenmeye değer bir kaynak oluşturmaktadır.

Nuh islam aleminde yahudi peygamberi olarak tanınır. Anlamı "sakin" olan isminin kaynağı da zaten arapça olmayıp Süryani kökenlidir. Babası Lamek, babası Mettuselah, babası İdris (Annuh) olan Nuh peygamber Muhammedin bir hadisine göre Adem ve İdris'ten sonra gelen üçüncü peygamberdir ama tanrının ilk elçisidir. Bu peygamber Musa, İsa ve Muhammed sürecinin başı sayılan ve tek tanrılı dinin temelini atan İbrahim peygabere bile üstün tutulmuş, İbrahim'in onun öğretisine katıldığı söylenmiştir.

Ankebut suresi 14'den öğrendiğimize göre 950 yıl yaşamış olan Nuh'un hikayesi de kavminin tanrısal yasalardan uzaklaşması ile başlar. Kavm-i Nuh dinsel donelerden kopmanın ötesinde tanrıyı da tanımaz olmuşlar ve (aynen Mekkelilerin Lat, Menat, Uzza ve Hübel'i gibi) Ved, Süva, Yegus, Yeuh ve Nesr adlı putlara tapmaya başlamışlardır. Bu, yoldan çıkmış kavmin halkı arasında hâlâ bir "temiz" kul vardır ve "gidişatın" kötü olduğu konusunda halkını uyarması için tanrıca seçilir. Tanrı bunu Kuran'da yeminle doğrulamaktadır.

Müminun 23:23 "And olsun ki Nuh'u milletine gönderdik"

Kavmini bir "uyarıcı" olduğu ve Allah'a kulluk etmeleri gerektiği konusunda uyaran Nuh, korkunç günlerin gelmekte olduğuna insanları inandırmaya uğraşır. Oysa onu dinleyenler sadece

kavmin alt kültür ve gelir gruplarında olanlardır. (Bilindiği gibi İsa'ya bile ilkin benzer bir zümre inanmış Musa da sadece fakir bir kavim olan beni İsraili yanına çekebilmiştir). Kafirlerin ileri gelenleri ise bu durumu Nuh'a inanmamak için başlı başına bir neden olarak görmektedirler. Öte yandan Nuh'un sıradan bir insan olmasını da doğal bulmamakta ve tanrının dileseydi bir melek göndereceğine inanmaktadırlar. Onlar atalarına saygılı olduklarından, kendilerinden öncekilerin taptığı putları terk etmeyi bir döneklik olarak kabul etmektedirler. Kavmine göre Nuh sadece üstünlük kazanmak için yalana baş vuran bir kişidir (Muminun 24). Bu nedenle onun deli olduğunu düşünürler ve bir süre gözaltına alırlar.

Olaya bir başka açıdan bakılacak olursa kavmin kötü niyetli olmadığı, Nuh'a inanmama gibi bir önyargıları bulunmadığı, ama inanamadıkları da düşünülebilir. Sanki Nuh'un kuru sözleri üzerlerinde yeterli inandırıcılığı oluşturamamış gibidir. Bu nedenle Tufan ile "görsel" bir olayı gerçekleştiren tanrının bu gücünü daha somut kanıtlar göstermek için neden kullanmadığı sorusu sorulmalıdır belki de?

Üzüntü içindeki Nuh tanrıya "Rabbim, bu yalanlamalara karşı sen bana yardım et, ben mağlup oldum" diye yalvarır ve ekler "ey rabbim yeryüzünde kafirlerden bir kişi bile bırakma" Nuh 71:26. Öte yandan Nuh'un -kavmini doğru yola getirememenin ötesinde- yaşamı da tehlike altındadır artık. Halk ona karşı iyice cephe almış ve benzer tehditlerini sürdürürse taşlayarak öldürüleceği konusunda uyarmıştır. (Şuara 117). Zaman zaman kimileri yolunu da kesmektedir.

Sonunda Nuh'un beklediği olur ve tanrı onunla ilişki kurarak diğer mitlerde olduğu gibi Tufanı haber verir ve gemiyi nasıl yapacağını ayrıtılı biçimde tarif eder. Gemi "tahtadan ve mıhlarla çakılı olmalıdır" Bununla birlikte tanrı, tufan sona erdikten sonra gemiyi "bir ibret olarak bıraktıklarını" da söylemektedir. (Bilimsel çevrelerde, geminin yeri konusundaki büyük tartışmaların kaynağı belki de bu ayettir; çünkü Yahudi alemi geminin Ağrı dağında karaya oturduğuna inansa da İslamiyete göre gemi Cudi (Hud suresi 44. ayet) veya Cezire'ye inmiştir. Nuh gemiyi yapmaya koyulur. Bu arada halk kendisi ile sürekli alay etmekte ve

söz ettiği Tufanın ne zaman geleceğini sorarak onunla eğlenmektedirler. Geminin yapımı tamamlandıktan sonra Nuh tanrının emri doğrultusunda karısını, oğulları Ham, Sam ve Yafes'i (ki Türk soyunun bu oğuldan türediğine inanılır), onların karılarını, sözlerinin doğruluğuna inanmış bir avuç kişiyi ve her hayvandan birer çifti gemiye alarak Tufanı beklemeye koyulur. Bu arada oğlu (kimi anlatımlara göre ise torunu) Kenan gemiye binmez.

Sonunda Tufan başlar, "Şarıl şarıl dökülen bir suya gök kapıları açılır ve yerden de sular fışkırır. Her iki su takdir edilmiş bir emir üzerine birleşirler" Kamer 54:11-12.

Nuh üzüntü içindedir, çünkü oğlu karadadır ve hâlâ gemiye binmemekte direnmekte, dağlara kaçıp kurtulacağını söylemektedir. Oysa bu dileği gerçekleşemez, çünkü gelen büyük bir dalga onu sürükleyip götürür. Nuh sözlerine, kavminin büyük kısmını ("Zaten çok az kimse ona inanmıştı" Hud 40) ve öz oğlunu olduğu kadar, karısını da inandıramamıştır ayetlerden öğrendiğimize göre Nuhun karısı da geride bırakılmış ve seçkin kullarla kurtarılmamıştır. (Tahrim 10)

Tufan diğer mitlerde anlatıldığı kadar korkunç gelişir, canlıların büyük çoğunluğu ve doğa ölür, sular dağları yutar, kara görünmez olur. (Kimileri günümüzde bile dağ tepelerinde bulunun deniz kabuğu fosillerini Tufan mitleri ile açıklamaktadırlar). Gök ve yerden gelen sular ile ölmemiş olanlar kitabın birinci bölümünde gördüğümüz *Gılgameş Destanı*'nda anlatıldığı gibi ateş ile yok edilirler. Sonuçta Nuh, üç oğlu, onların karıları ve az sayıdaki inanan ile kurtulup yeni bir soyun atası olur. Üzerinde önemle durulması gereken nokta ise bu kadar insanın boşu boşuna öldürüldüğüdür; Kuran'da defalarca tekrar edildiği gibi bu seçilmiş insanlardan türemiş soyların kurduğu topluluklar (Ad, Semud, Ress, Sodom vs.) bile tanrının standartlarına ulaşamamış ve sonuçta -Tufan ile olmasa bile- bambaşka afetler ve felaketler ile dünya üzerinden silinmişlerdir.

Furkan 25:38-39 (244) "Ad, Semud milletleriyle Ress ashabını ve bunların arasında da birçok nesilleri de yok ettik. Her birine örnekler vermiştik ama dinlemedikleri için hepsini kırıp geçirdik"

AD KAVMİ

Kuran, Nuhun soyundan türediği halde günahkar olan kavimlerden birçok ayette söz eder. Bu kavimlerin hepsi -Kavm-i Nuh gibi "tanrıya eş koşma" günahını işlememiş olsalar da, -deyim yerinde ise- bu suçu aratacak nice günahlara girmişler, kendilerini uyarmak için yollanan peygamberlerin sözlerini dinlememişler ve sonuçta birbirinden değişik yöntemler ile topluca öldürülmüşlerdir. İlginç olan ise insanoğlunun, aynı asi tutumu son din olduğu tanrıca söylenen İslam karşısında da göstermesidir. Buna en iyi örnek ise tanrının Kaf suresinde Muhammede, kavminin aynı eski yok edilen milletler gibi olduğu konusunda uyarmasından anlaşılabilir:

Kaf 50:12-14 (373) "Onlardan (Mekkeliler) önce Nuh milleti, Ashab-ı Ress, Semud, Ad, Firavun milletleri, Lut kardeşleri, Eykeliler (Himyer meliki) Tübba'nın milleti de yalanlamışlardı. Bunların topu peygamberlerini yalanlamışlardı da, benim tehdidim aleyhlerine gerçekleşmişti"

İslamdan başka din yollamayacağını çeşitli ayetlerde açıkça ifade eden tanrı, müslümanlık insanları arzulanan konuma getiremezse nasıl bir tutum izleyecektir? Ürkütücü bir sorudur bu...

Kavm-i Nuh'dan sonra günahkarlıkları yüzünden yok edilen kavimlerin ilki Ad kavmidir. Bu ulus Nuh peygamber ile Tufan'dan kurtulan insanların kurduğu bir kavimdir. Ad'a uyarıcı olarak yollanan peygamber olan Hud, Kuran'da kendisini dinlemeyen topluluğa şöyle demektedir.

Araf 7:69 (97) " Allah'ın sizi Nuh'un milletinin yerine ge-

tirdiğini, boy, pos, kuvvet ve kudretçe onlardan üstün kıldığını hatırlayın"

Ad, yukarıdaki ayetten de anlaşıldığı gibi Nuh'dan sonra yaşamış varlıklı ve güçlü bir millettir. Yemen sahillerinde Şemr isimli kumluk bir vadide bilinmeyen bir devirde yaşadıkları söylenir. Kuran'da Ahkaf bölgesinde yerleştikleri söylenen bu halk için Ahkaf (kum tepeleri) adlı bir sure inmiştir. Ad ulusu -aynı Atlantis gibi- çok güzel bir memlekette, bol "rızk" ile, çok iyi şartlar altında yaşamaktadırlar. Şuara suresinden anlaşıldığına göre kentin mimari yapısı da mükemmeldir.

Şuara 26:128-129 "Siz her yüksek yerde kocaman bir bina kurup, bununla eğlenip durur musunuz? Ebediyen kalacağınızı sanıp sağlam yapılar mı yaparsınız?"

Putperest olan bu kavim başlıca dört puta tapmaktadırlar. Bunlar Yağmur yağdıran Sakiye, tehlikelerden koruyan Hafıza, gıda veren Razıka ve tüm dertlere derman olan Salimedir.

Yukarıdaki bilgilerden kolayca anlaşılacağı gibi gerek aşırı güçlü olmaları, gerekse putatapmaları nedeniyle tanrıca sevilmemektedirler. Bu nedenle onlara doğru yola gelmeleri, yoksa mahvedilecekleri konusunda uyarmak için bölgeye ilk kez olarak Hud adlı bir peygamber yollanır. (150 yıl yaşadığı söylenen Hud'un mezarı kimilerine göre Kabe'de 98 peygamber ile birlikte, İbni Batuta'ya göre ise Şam'da büyük camidedir).

Hud, kavmini sadece tanrıya kulluk etmeleri, ondan sakınmaları, kendinin bir elçi olduğu konusunda tüm gücü ile uyarsa da -Nuh gibi- etkin olamaz. Kavmin ileri gelenlerinden kimi onun bilgisizlik içinde olduğunu kimi ise yalancılık yaptığını düşünür. Kavim aynen Nuh'un kavmi gibi atalarının taptığı tanrıları terk etmeyi şerefsizlik saymaktadır. Peygambere öylesine inanılmaz ki kimi Ad'lılar Hud'u tanrılarından bazılarının çarptığını düşünürler! Sonuç olarak Hud'un da tehditleri önemsenmez, öylesine ki kavimin ileri gelenleri tarafından peygamberin sözünü ettiği felaketin biran önce gelmesi istenir alayla...

Araf 7:70 "Dediler ki -Bize Allah'a kulluk etmemizi, atalarımızın taptıklarını bırakmamızı söylemek için mi geldin? Eğer doğru söyleyenlerden isen bizi tehdit ettiğin azaba uğrat!"

Hud ise şöyle cevap verir: 71 " Allah'ın hiçbir delil indir-

mediği, ancak sizin ve atalarınızın isimlerini koyduğunuz putlar hakkında mı benimle tartışıyorsunuz? Öyle ise bekleyin, ben de bekleyenlerdenim."

Yukarıdaki ayetlerden anlaşılacağı gibi bu kavimin ilk suçu tanrıyı inkar etme ve putlara tapmaktır. Öte yandan tanrı peygamberi Hud'a kötü davranmalarını da bağışlamamaktadır. Hud peygamberin adı ile anılan surede şöyle demektedir tanrı:

Hud 11:59-60 "İşte Ad milleti buydu. Rablerinin ayetlerini bile bile inkar eden, peygamberlerine kafa tutan ve her inatçı zorbanın emrine uyan bir milletti." 60 "Bu dünyada da lanete uğratıldılar, kıyamet gününde de lanete uğratıldılar. İyi bilin ki Ad milleti tanrılarını inkar etti."

Bu kavim tek suçu tanrıya eş koşmak da değildir; çünkü aşırı zenginlik ve güçten kibir ve gurura da kapılmışlardır. Gururlu olmak ilk bakışta ölümcül cezayı gerektirecek büyük bir suç gibi görünmese de bu özelliklerin tanrıca hiç sevilmediği hatırlanmalıdır.

Fussilet 41:15 "Ad milletine gelince, onlar yeryüzünde haksız yere büyüklük taslamışlar ve -bizden daha güçlü kim varmış?- demişlerdi"

Görülmektedir ki tanrı kendini güçlü gören insanları sevmemekte, boyun eğen -eşdeyişle kul olan- insanlara yakın olmaktadır. İslam kelimesinin "teslim" sözcüğünden geldiği de hatırlanmalıdır bu arada...

Özetle Hud uyarıcı olarak Ad kavmine yollanır, önceden de anlatıldığı gibi tehditlerini kimse önemsemez, sonuçta tanrı onun kaçmasını, çünkü "azabı yollamakta" olduğunu bildirir peygambere. Milletin uğrayacağı felaket de seçilmiştir. Bu ulus kumlar altında bırakılarak yok edilecektir. Tanrı önce üç yıl boyunca süren bir kuraklık yollar ulusa uyarı niteliğinde. Oysa bu tehdit bile etkin olmaz güçlü ve gururlu putperestler üzerinde. Bunun üzerine felaket süreci başlar. Öncelikle bir bulut yollanır Ad'lılara. Yine de kavim bu gelen bulutunun sonlarını getireceğine inanmaz ve bunun bekledikleri yağmur bulutu olduğunu sanırlar.

Ahkaf 46:24-25 "O azabın vadilere doğru yayılarak yöneldiğini gördükleri vakit -bu bize yağmur yağdırıcı buluttur- dediler. Hud -Hayır- dedi. -Bu çarçabuk gelmesini arzuladığınız şeydir.

Can yakıcı azap veren bir bulut, bir rüzgardır. O Rabbin emri ile herşeyi yok edecektir-."

Bu bulut geldikten bir süre sonra güçlü bir rüzgar çıkar, etrafta gözgözü görmez olur, her taraf toz toprak içinde kalır.

Zariyat 51:42 "Onların üzerlerine her uğradığı şeyi yerinde bırakınayıp toza çeviren o kuru rüzgarı göndermiştik."

Rüzgar kalıcı bir hasar verse de, bu felaket Nuh kavmi ve Atlantis'in başına gelenler ile karşılaştırıldığında önemsiz sayılabileceği için rüzgarın gücü arttırılır ve korkunç bir fırtına oluşur.

Kamer 54:19 "Biz o uğursuz günde onların üzerine çok gürültülü bir fırtına gönderdik" 20 "Öyle bir fırtına ki insanları sökülmüş hurma kütüğü gibi koparıp yere atan dondurucu bir rüzgarı devamlı olarak gönderdik"

Sonunda suç cezalandırılmış, insanlar havada uçup yerlere saçılmışlardır. Hiçkimse geriye bırakılmaz, güzel kent tümüyle kumlar altında kaybolur. Ad ulusunu ve akıbetini en geniş biçimi ile anlatan surenin adı da zaten Ahkaf (kum tepeleri)dir.

Oluşan görünümün Kıyamet kopmuş kadar korkutucudur. Bu düşüncenin doğruluğu ise oluşan felaketin kısa özetinin "Kıyamet" anlamındaki Hakka suresinde dile getirilmesinden anlaşılmaktadır.

Hakka 69:6-8 "Ad ise korkunç bir ses çıkaran, yıkan bir kasırga ile mahfoldu" 7 "Allah o rüzgârı yedi gece, sekiz gün peşpeşe onların üzerine musallat etti. Onları bir görseydin. Yere yıkılmış kof hurma kütükleri gibiydiler" 8 "Var mı onlardan kalanlar? Görebilirmisin?"

SEMUD KAVMİ

Ad kavmi kumlara gömülerek kum tepesi olduktan sonra tanrı onların yerine yeni bir soy yaratır. Bu kavmin adı Semud'dur.

Araf 7:74 "Düşünün ki Allah sizi Ad milletinden sonra yeryüzüne yerleştirdi"

Okuyucunun aklına -günahkar Ad kavminin öldürülmesinden 200 sene sonra yaşadıkları söylenen- Semud kavminin Allah'ın arzularına uyup, uyamadığı sorusu takılabilir. Oysa ne acıdır ki sorunun yanıtı olumsuzdur. Bu kavim de tıpkı diğerleri gibi tanrının buyruklarına baş kaldırmış ve ilahi cezaya çarptırılıp bir başka korkunç felaket ile yer yüzünden silinmiştir.

Hakka (Kıyamet) 69:5 (428) "Semud milleti en ağır ceza ile yok edildi"

Semud kavmi Medine'nin kuzeyinde, Hicaz yakınlarında Hicr adlı bölgede yaşamış bir ulusdur. Bu yüzden kimi kaynaklarda Ashab-ı Hicr adı ile de anılırlar. Ayrıca bu bölgeye medain-üs Salih (Salih'in şehirleri) de denmektedir. Teyma'nın güneyinde vadi-ül Kura yakınlarında onlardan kalma kayalara yazılı kimi yazıtların bulunması bu kavime diğer lanetli kavimlere oranla daha gerçeklik kazandırır. Bunun ötesinde arkeologların Semud kavminin MÖ. 400-600 arasında yanardağ patlaması sonucu yok olduklarını saptamaları ve Louvre'da bulunan eski Asur eserleri olan Sargon yazıtlarında adlarının geçmesi de bu ulusu okuyucuya diğer yok edilen kavimlerden daha reel kılar.

Asur egemenliği altında yaşamışlardır Semud'lar. En büyük özellikleri ise hâlâ durmakta olan kayalara oyulmuş evleridir. Yaşadıkları bölgenin adı ile anılan Hicr ve kimi diğer Kuran su-

relerinde bu milletin dağlardan yonttukları evlerde güçlü ve rahat bir biçimde yaşadıklarını yazmaktadır.

Hicr 15:82 (171) "Evlerini dağlara oyar güven içinde yaşarlardı"

Araf 7:74 (98) "Düşünün ki Allah sizi Ad milletinden sonra yer yüzüne hükümdar etti. Ovalarında köşkler kuruyor, dağlarında kayalar yontup evler kuruyorsunuz"

Semud ulusunun şehirlerinin Ad ve Atlantis gibi son derece güzel ve gelişmiş olmasının ötesinde, kavim burada refah ve eğlence ile de yaşamaktadır.

Şuara 26:146-148 (253) "Siz burada bahçelerde, pınar başlarında, ekinler, salkımlar sarkmış hurmalıklar arasında emniyet içinde bırakılır mısınız?"

Zariyat 51:43 (376) "Semud milletinin başından geçende de ibret vardır. Onlara bir müddete kadar eğlenin denmişti."

Buradaki en çarpıcı nokta ise kavimlerin lanetlenmeden önce gelişmiş olduğu kadar eğlence içinde de yaşamakta olduklarıdır; çünkü aynı kavram Ad kavmi için de söylenmiştir.

Şuara 26:128 "Siz her yüksek yerde kocaman bir bina kurup eğlenip dururmusunuz?"

Bu gelişmiş ulus da bir gün tanrının sabrını taşırır. Putatapar olmanın ötesinde, sahip oldukları yüksek uygarlık düzeyi onları aşırı gururlandırmıştır. Tanrının kendi gücünden emin olan insanları hiç sevmediği ise bilinmektedir. Bu yüzden Salih adlı kişi peygamber olarak seçilir ve Salih kavme tanrıya boyun eğmeleri gerektiğini, çünkü iyiliğin olduğu kadar kötülüğün de ondan geldiğini söylemekle görevlendirilir (bu görüş İslamda, Amentü duasında "Hayrıhi ve şerrihi min Allah-ü teala" -Hayır da şer de tanrıdandır- sözcükleri ile yer alır).

Diğer kavimlerin peygamberleri gibi Salih de başarılı olamaz. Onun sözlerine -diğerlerinde olduğu gibi- en çok kavmin ileri gelenleri tepki gösterir (Araf 75). Bunun ötesinde ulusun büyük çoğunluğu bir insana boyun eğmeyi sapıklık saymakta ve Salih'in şımarıklık ile kendine önem verdirmeye çalıştığını düşünmektedirler (Kamer 24-25). Daha ılımlı olanları ise Salih'in sözlerine inanmasalar da bunları iyi niyetle söylediğini, fakat büyülenmiş olduğu için böyle konuştuğunu sanmaktadırlar (Şuara

153). Bu arada tanrının yolladığı uyarı anlamındaki terslikleri Salih'in uğursuzluğuna bağlayan ve ondan kurtulmak gerektiğine inanan bir grup da oluşmuştur kavim içinde (Neml 47).

Salih bu suçlamalara "Uğradığınız uğursuzluk Allah katından gelmedir. Belki siz imtihana çekilen bir milletsiniz" (Neml 47) sözleri ile cevap verince millet "Ey Salih! Sen bundan önce aramızda hakkında iyi ümitler beslediğimiz birisiydin. Şimdi atalarımızın taptıkları şeylerden bizi vazgeçirmek mi istiyorsun? Doğrusu biz senin bu davetinden şüphe ve endişedeyiz" (Hud 62) der.

Kavim ve Salih arasındaki sürtüşme öyle boyutlara varır ki dokuz kişiden oluşan bir gurup Salih'e tuzak kurup onu öldürmeyi planlar. Bu kişiler Semud'un ileri gelenlerinin oğullarıdır ve başlarında Kudar bin Salif vardır. Gayrımeşru bir genç olan Kudar İslam camiasında öylesine sevilmez ki Hz. Muhammed bir hadisinde ondan daha bedbaht biri olmadığını söylemiştir. Belkide bu hadis nedeniyle Arapçada "Kudar'dan bedbaht" şeklinde bir deyim oluşmuştur.

Neml suresinden öğrendiğimize göre plan tanrının Salih'i koruması nedeniyle başarıya ulaşamaz.

Neml 45:48-51 (259) "O şehirde dokuz kişi vardı ki yeryüzünde bozgunculuk ediyorlar, düzene girmeye hiç yanaşmıyorlardı. Aralarında Allaha yemin ederek dediler ki -bir gece Salih'e ve ailesine bir baskın yapalım. Sonra da onun velisine ailesinin yok edilişinde bulunmadık, şüphe yok ki biz doğru söylüyoruz diyelim-. Onlar böyle bir tuzak kurdular. Biz de farkettirmeden onların düzenlerini bozduk. Düzenlerinin ve akıbetlerinin nasıl olduğuna bir bak. Biz onları ve milletlerini toptan yok ettik"

Salih ve ailesi Kudar bin Salif'den kurtulmuştur, peki ya kavim tanrının gazabından kurtulabilecekmidir? Tanrı Semud'luları son kez denemek için onlara bir dişi deve yollar. Salih aracılığı ile bu deveye dokunmamalarını ve hayvanın rahatça otlaması gerektiğini söyler. Su içme hakkı ise bir gün kavimin, diğer gün onundur. (Şuara 26:155, Hud 11:64, Kamer 54:27). Tanrının bu sözünü de dinlemez Semud'lular, Kudar'ın liderliğindeki bir grup deveyi yakalayarak ayaklarını keser ve hayvanı öldürür (Araf 7:77, Kamer 54:29).

Bu olayın üzerine artık yapılacak birşey kalmaz, kader kesinleşir. Yine de üç günlük mühlet daha verilir asi kavme...

Hud 11:65-66 (143) "Buna rağmen deveyi ayaklarını kesip öldürdüler. O zaman Salih -Yurdunuzda üç gün daha kalın, bu yalan denmesine imkan olmayan bir sözdür- dedi. Emrimiz gelince Salih'i ve onunla birlikte inananları rahmetimizle kurtardık. Onları o günün afetlerinden koruduk. Şüphe yok ki Rabbin çok kuvvetlidir, pek üstündür"

Sonunda korkunç gün gelir. Kuran'ın kimi yerlerine göre deprem, kimi yerlerine göre yıldırımla, bazı yerlere göre ise şiddetli bir ses ile yok edilir Semud.

Zariyat 51:44-45 (376) "Onlar Rablerinin emirlerinden çıkmışlardı. Bunun üzerine onları göz göre göre yıldırım çarptı. Ayakta durmaya güçleri kalmadı. Yardım edenleri de olmadı".

Hicr 15:83 (171) "Sabaha karşı korkunç bir ses onları yokediverdi"

Araf 7:78 (98) "Bunun üzerine şiddetli bir sesle azaba uğradılar. Yurtlarında diz çökmüş bir durumda yüzükoyun kapanarak yok olup gittiler"

Semud'luların akıbeti kesin olsa da Salih'in sonu belli değildir. Kimi yorumcular çevresine toplayabildikleriyle Reml ve Mekke'ye gittiklerini öne sürmüş olsa da bu teori kesinlik kazanmamıştır.

Verilmiş olan cezayı tanımlayan kimi ayetlerden tanrının kavme karşı olan hırsı açıkça görülmektedir. Ad milletindeki insanları kof hurma kütükleri gibi etrafa saçan tanrı, bu kez de Semud'luları kurumuş otlar gibi kurutur:

Kamer 54:30-31 (385) "İşte benim azabım ve tehditlerim nasılmış? Çünkü biz onların üzerine korkunç bir çığlık gönderdik de hayvan ağılına konmuş kuru otlar gibi öldüler"

Görülmektedir ki cezanın içeriği konusunda ayetler birbiri ile çelişmektedir; çünkü kimi ayet yıldırım derken, bir diğeri felaketin nedenini çığlık olarak göstermektedir. Bir çığlık ile bütün bir toplum nasıl ölmüştür acaba? Yoksa çığlık olarak betimlenen bu ses nükleer patlamalar öncesi duyulan tiz ses midir?

Tanrı bu kez de mutlak bir üstünlük sağlar, günahkarlar ceza-

landırılır. Belki de verilmiş olan bu ceza diğer kavimlere örnek olsun diye kayalara yontulmuş evleri geride bırakılır.

"İşte zulümleri yüzünden bomboş kalmış evleri (Neml 52), Sanki orada hiç yaşamamış, hiç oturmamışlardı (Hud 68).

İlahi cezaya tanıklık eden sadece Semud kentinin harabeleri değildir; çünkü Ankebut 38'den Ad ulusunun güzel kentinden de kimi kalıntıların geriye bırakıldığı yazmaktadır. "Ad ve Semud milletlerini de yok ettik. Bunu oturdukları yerlerden anlamaktasınız."

Oturdukları yerlerden anlaşılacak şey acaba sadece yıkıntılara bakıp felaketin korkunçluğunu görmek midir? Ayette söylenmek istenen bu kadarmıdır? Hiç sanmam; çünkü Hz. Muhammed 631'de Tebük seferine giderken ordusu ile eski Semud şehrine geldiğinde yaşanmış olan olay ilginç çağrışımlara neden olabilecek yapıdadır: Yorgun askerler susamıştur ve şehirdeki su kaynağından su içmek isterler. Oysa peygamber değil su içmek, "Allah'ın gazabına uğramış kafirlerin" yurduna girilmesine bile izin vermez. Bu yasaklamanın gerisinde sadece mistik bir saygı mı vardır? Yoksa daha somut bir korunma yöntemi midir paygamberin davranışı? Bu sorunun yanıtı evet ise bir tehlikeden mi korumaya çalışmıştır acaba askerlerini? Peki sakınılan görünmez tehlike ne olabilir? Hayal gücümüzün sınırlarını zorlarsak bu tehlikenin kapsamı üzerine cesur yorumlar yapabilirmiyiz? Örneğin harabelerde hâlâ radyoaktif bulaşık olduğu gibi!..

Ne yazık ki bu sorulara yanıt verecek araştırmaları yapmak için zaman çoktan geçmiştir...

MEDYEN KAVMİ

Kuran'da sözü edilen lanetli kavimlerin sonuncusu Medyen kavmidir. Gerçekte bu hikayeyi diğerlerinde olduğu gibi kavim açısından değil, onlara yollanan peygamber bazında ele almak daha yerinde olacaktır; çünkü bu millete gönderilmiş peygamber olan Şuayb, Medyenlileri tanrı yoluna çekip onları ölümden kurtaramamış, oysa yine de Medyene komşu bölgede yer alan Ashab-ı Eyke adlı ulusa da yollanmış, ne yazık ki burada da başarısızlığa uğramıştır. Özetle Şuayb, iki ayrı kavim için peşpeşe görevlendirilip başarısızlığa uğrayan ilk peygamberdir; çünkü kavimlerin ikisi de "hidayete erdirilemeyip" felakete uğramışlardır.

Hz. Musa'nın kayınpederi olan Şuayb'ın babaannesi ise Sodom halkını doğru yola getirememiş olan Lut peygamberin kızlarından biridir. Böylece kökten-peygamber bir aileye üye olsa da, insanların günahkarlığı ile başa çıkamamıştır Şuayb nedense. Gerçekte Medyen kahini Yetro'dan başkası olmayan Şuayb, Medyen'de kaldığı dönemde saklanmakta olan Musa'yı yanında konuk etmiş ve ona kızlarından birini vermiştir.

Salih ve Lut'dan sonra yaşamış olan Şuayb ilk önce İbrahim soyundan gelen ve Akabe körfezinin doğu kıyısında Medyen kentinde yaşayan halka yollanır. Bu milletin de suçu büyüktür; çünkü "ölçü ve tartıda hile yapmakta, bozgunculuk etmekte"dirler (Araf 85/ Hud 85). Çeşitli surelerden hilekarlıkları nedeniyle hayli zenginleştiklerini öğrendiğimiz Medyenliler de diğer lanetli kavimler gibi bolluk içinde yaşamaktadırlar. Hud 11:84 (144) "Ölçüyü tartıyı eksik tutmayın. Doğrusu ben sizin bolluklara uğradığınızı görmekteyim"

Şuayb görevi gereği ortaya çıkıp halkın tanrıya boyun eğmelerini ister ve onları Allah'ın mutlak tanrı olduğu, pagan tanrılara tapmamaları gerektiği yoksa başlarına büyük felaketler açılacağı konusunda uyarır. Oysa sözlerine kavimin ileri gelenleri karşı çıkarlar ve böyle devam ederse onu kavmin dışına atacaklarını söylerler (Araf 88). Tüm kavim halkı mallarını istedikleri fiyata satmayı arzulamakta, bunun için herhengi bir kısıtlamayı kabul etmemektedirler. Öte yandan daha önceleri uzlaşma içinde yaşamakta oldukları Şuayb'ın birden değişmesi de gariplerine gitmektedir.

Hud 11:87 "Onlar ey Şuayb, atalarımızın taptığını bırakmamızı emreden veya mallarımızı dilediğimiz gibi kullanmamızı meneden senin namazın mıdır? Halbuki sen halim-selim, ve aklıbaşında bir adamsın"

Şuayb görevi gereği uyarılarını sürdürür, onunla başa çıkamayacağını anlayan halk ise peygambere pusu kurmaya kalkar ama başaramaz (Araf 86). Öte yandan -bir anlamda- Şuayb da başarısızdır, çünkü kendi yanına çok az kişiyi çekebilmiş, sözlerinin doğruluğuna çok az sayıda insanı inandırabilmiştir. Şuayb son tehdidini şöyle savurur;

Hud 11:89 (171) "Ey milletim, bana olan düşmanlığınızı Nuh milletinin yahut Hud milletinin veyahut Salih milletinin başına gelen müsibetin bir benzerini sakın sizin başınıza getirmesin. Lut milleti de sizden uzak değildir" Tüm korkutucu sözlerine karşın kendini yine dinleyen bulamaz.

Bu durum sonun başlangıcı olur, çünkü insanların hiçbir şekilde tanrı yoluna girmeyecekleri açıkça görülmüştür. Hal böyle olunca tanrının klasik yöntemi devreye girer, ceza kesinleşir, uygulamaya konulur ve Medyen halkı korkunç depremler sonrası yok edilir.

"Bu yüzden onları bir titreme aldı" (Araf 91) "... Zulmedenleri bir çığlık tuttu ve oldukları yerde dizüstü çöküp kaldılar" (Hud 94). "Şuayb'ı yalanlayanlar sanki yurtlarında hiç oturmamış, hiç yaşamamışlardı. İzleri bile kalmadı. Şuayb'ı yalanlayanlar en büyük zarara uğrayanlar oldu"

Medyen halkının yok edilmesinden sonra Şuayb'ın görevi sonuçlanmış mıdır? Hayır, çünkü çevrede söz dinlemeyen ve bu

yüzden felakete uğratılmadan önce son kez uyarılacak bir kavim daha vardır. Bir diğer deyişle sıra Eykelilere gelmiştir. Medyen yakınında koruluk bir bölgede yaşadıkları için sık ağaçlı bölge halkı anlamındaki Aslıab-ı Eyke adını alan bu halk da ölçü ve tartıda hile yapmakta ve bozgunculuk ile karışıklığa neden olmaktadırlar. (Şuara 181-183). Hikaye öncekilerle benzer şekilde gelişir. Şuayb uyarır, insanlar dinlemez, "gökten bir parça düşürerek" sözlerini kanıtlamasını isterler (Şuara 187) ve sonunda peygamber tehditlerinin hiçbir işe yaramadığını anlayınca kentten ayrılarak Mekkeye gider ve ölene dek orada kalır. Peki halkın başına neler gelir, ne gibi acılar sonunda cezalarını çekmiş olurlar, hangi felaket ile tanrı buyruklarını dinlememenin sonucunu görürler. Bu kez uygulanan yöntem ise yine diğerlerinden farklıdır; Aslıab-ı Eyke bir buluttan ateş yağdırılarak mahvedilir...

Şuara 189-191/Hicr 79: "Ama onu yalanladılar. Bunun üzerine onları bulutlu bir günün azabı yakaladı. Gerçekten o gün azabı büyük bir gündü. Rabbin şüphe yok ki güçlüdür, merhametlidir.

Tanrının merhameti ne yazık ki asi insanlar tarafından kolay kolay kabullenilememektedir.

SODOM KAVMİ

Lanetli kavimlerin içinde belki de en popüler olanı Sodom kavmidir. Bu popülaritenin nedenini hikayenin hem Kuran, hemde Tevrat'ta anlatıldığına bağlayanlar olabilir. Oysa hatırlanmalıdır ki Nuh'un öyküsü de her iki kitapta yer almaktadır. Nedendir öyleyse bu hikâyenin insanoğlunun bunca ilgisini çekmesinin nedeni? Bu sorunun yanıtı belki de kavmin adında gizlidir; çünkü bu ulus sodomi (erkekler arası anal seks) eylemine adını vermiş olan millettir!

Tevrat'ta en kapsamlı biçimde Tekvin 13:13, 18:20-33 ve 19:1-28'de anlatılan hikâye Kuran'da çeşitli surelere bölünmüş durumda olsa da içerik büyük ölçüde aynıdır. Gerçekte Sodom'un öyküsü de diğer yok edilen kavimlere benzemektedir; ortada yine günahkar bir ulus vardır, doğru yola gelmeleri için aralarına bir peygamber yollanır, oysa kavim öğüt dinlemez ve sonunda cezalandırılır. Öykü benzer görünse de -tüm diğer olaylarda olduğu gibi- hikayeleri birbirinden farklı kılan küçük detaylardır büyük dersleri içeren.

Olay Sodom kenti temelinde anlatılır, fakat Sodom olduğu kadar Gomora kenti de öykünün içindedir. Her iki ulus da aynı suçu işlemişler, bu nedenle her ikisi de aynı cezaya çarptırılmışlardır. Tek suçları sodomi değildir bu iki günahkar kavimin; çünkü bu kentlerin halkları eşcinsellikte öylesine ileri gitmişlerdir ki, "hidayete ermeleri" için yollanan iki melek ile bile ilişki kurmaya kalkmışlar ve onlara -aşağıda okunacağı gibi- hayli zor anlar da yaşatmışlardır!

Sodom ve Gomorra İÖ 19. yüzyılda Ürdün bölgesinde yer

alan iki kenttir. Bu kentlerin erkekleri zamanla kadınları bir kenara bırakır ve sadece kendi aralarında cinsel ilişki kurmaya başlarlar. Günün birinde bu gidişi durdurmak için Harun'un oğlu ve İbrahim'in yeğeni olan Lut peygamber aralarına yollanır. Müslümanlığın İbrani peygamberi olarak kabul ettiği Lut, İbrahim ile Mısıra gider, orada bir süre kalır, dönüşünde ise Sodom'a yerleşir.

Oysa yeni mekanında ona huzur yoktur, çünkü gördüklerinden dehşete kapılınıştır peygamber. Bu kavimin halkı "Erkeklere yaklaşıyor, yol kesiyor ve toplantılarda fena şeyler yapıyorlar"dır (Kuran, Ankebut 29)

(Tevrat, Tekvin 18:20-2) "Ve Rab dedi. Sodom ve Gomorra'nın feryadı büyük, ve onların günahı çok ağır olduğu için şimdi ineceğim ve bana gelen feryadına göre tamamen yaptılar mı göreceğim, ve yapmadılarsa bileceğim").

Gidişin kötü olduğunu gören Lut ortaya çıkar ve kavmi tanrıya karşı gelmekten sakınmaları için uyarmaya çalışır, kendinin peygamber olduğunu, kendisine itaat etmeleri gerektiğini, bunun karşılığında ise hiçbirşey istemediğini söyler (Şuara 160-164).

Kavmin suçu büyüktür. Lut üzüntü içinde günahlarının korkunçluğunu anlatmaya çalışır. Yaptıkları iş tanrı katında affadilemeyecek bir davranıştır. Elinden gelen çabayı gösterse de sonuç alamaz:

"Siz Rabbinizin sizin için yarattığı eşleri bırakıp da, insanların içinde erkeklere mi gidiyorsunuz? Gerçekten siz azgın bir milletsiniz" (Şuara 165-166). "Göz göre göre hâlâ o kötülüğü mü yapacaksınız? Kadınları bırakıp, şehvetle erkeklerle mi temas edeceksiniz? Evet siz cahil bir milletsiniz" (Neml 54-55). "Siz gerçekten alemlerde hiç kimsenin daha önce yapmadığı hayasızlığı yapıyorsunuz" (Ankebut 28) dese de sözleri kavim üzerinde inandırıcı olamaz. Bunun ötesinde milletin ileri gelenleri "Eğer doğru söyleyenlerden isen bize Alla'nın azabını getir" (Ankebut 29) diye meydan okumaktadırlar Lut'a, tehditlerini sürüdürürse onu şehirlerinden atacaklarını da eklemektedirler (Neml 56/Şuara 167). Çıkar yol kalmadığını gören Lut ise tanrıya dua ederek kendisini ve ailesini azabdan kurtarmasını ister (Şuara 169).

Tanrı Lut'un dualarını kabul eder ve İbrahim'e bir çocuğunun olacağını müjdelemek için inen iki meleği Lut'a yollar. Bu melekler onu uyarmak için görevlendirilmişlerdir; çünkü Sodom ve Gomorra için kurtuluş yolu kalmamış, kent yok olmaya mahkum edilmiştir.

Ankebut 29:31-32 (273) "Elçilerimiz İbrahim'e müjde ile geldikleri vakit -Biz bu şehrin halkını yok edeceğiz, çünkü oranın halkı zalim kimselerdir- dediler. İbrahim -ama onların içinde Lut da var- dedi. Elçiler -Biz orada kimin bulunduğunu çok iyi biliriz. Onu da ailesini de muhakkak kurtaracağız. Yalnızca geride kalacaklardan olan karısı müstesnadır- dediler.

Bu bağlamda dilerseniz konudan biraz ayrılarak farklı bir noktanın üzerinde duralım; çünkü -yukarıdaki ayetten anlaşıldığı gibi nedense Lut'un karısı da aynı Nuh'un karısı gibi günahkar sayılmış ve geride bırakılarak ölüme terk edilmiştir. (Tevratta ise Lut'un karısının kentlerin yok edilişi sırasında, meleklerin sözlerini dinlemeyip geriye dönüp bakması sonucu "tuz direği" olduğunu yazar Tekvin 19:26). Bu kadınların suçları nedir? Koca bir kavimin yaşam biçimini değiştirmek için yollanmış bu iki seçme kul nasıl olupta kendilerine en yakın olması gereken iki kişiyi etkileyememişlerdir? Bu ilginç sorulara cevap olacak bilgiler ne yazık ki ayetlerde yer almamaktadır.

Tahrim 66:10 (418) "Allah kafirlere Nuh'un karısı ile Lut'un karısını misal göstermektedir. İkisi de kullarımızdan iki kulun nikahı altında idiler. Böyle iken onlara karşı hainlik yaptılar. O iki temiz kul (Nuh ve Lut) onları Allah'ın azabından hiçbir surette kurtaramadılar."

Öykünün kaldığımız yerine geri dönecek olursak, iki melek Lut'u şehirden çıkarmak için evine gelirler. Lut onların kim olduğunu sorduğunda "Biz sana onların hakkında şüphe etmekte oldukları şeyi (azabı) getirdik. Sana gerçek haberlerle geldik. Hiç şüphe yok ki doğru söyleyenlerdeniz" diye cevap verirler. Lut gece yarısından sonra ailesini yola çıkarmalı, o da arkalarına düşmeli, arkalarına hiç bakmadan emredilen yere doğru yürümelidirler. Çünkü şehir mahvedilecektir. (Hicr 61-66).

("Ve adamlar (melekler) Lut'a dediler -Damatlarını ve oğulla-

rını ve kızlarını ve şehirde sana ait olanların hepsini bu yerden çıkar, çünkü biz bu yeri harap edeceğiz Tekvin 19:12)

Oysa bu arada melek oldukları için eşsiz bir güzelliğe sahip iki delikanlı şehrin sodomist erkeklerinin dikkatini çekmiş ve onlar konuşurken evin dışına toplanan halk iki güzel delikanlının kendilerine verilmesi konusunda bağrışmaya başlamışlardır.

Hicr 15 66- 71 (170) "Şehrin halkı sevine sevine geldiler. Lut -bunlar benim misafirlerimdir- dedi. Onlara karşı beni utandırmayın. Allah'tan korkun da beni rezil etmeyin-. -Biz senin misafir kabul etmeni menetmedik miydi- dediler. Lut -Evleneceksenız işte kızlarım. Onları alın- dedi.

Hud 11:77-81 (144) "Onlar dediler ki -And olsun ki, senin de bildiğin gibi bizim senin kızlarında hiç gözümüz yoktur. Sen bizim ne istediğimizi bilirsin. Lut -keşke size yetecek bir kuvvetim olsa veya sağlam bir yere sığınsam- dedi."

(Tekvin 19:4-9 "Fakat onlar yatmazdan önce şehrin adamları, Sodom adamları, her mahalleden gençten ihtiyara kadar bütün halk evi sardılar. Ve Lut'u çağırıp ona dediler -Bu gece senin yanına giren o adamlar nerede, onları bize çıkar ve onları bilelim. Ve Lut onlara kapıya çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Ve dedi -Ey kardeşlerim rica ederim kötülük etmeyin. İşte benim ere varmamış iki kızım var, rica ederim onları size çıkarayım ve onlara gözünüzde iyi olana göre yapın. Ve dediler -geri çekil, Bu adam garip olarak geldi ve kendisini hakim sayıyor, şimdi sana onlardan ziyade kötülük ederiz").

Erkekler iyice kapıyı zorlamaya başladıklarında Lut bir an herşeyin bittiğini ve sodomistlerin iki yakışıklı meleği ele geçireceklerini düşünür. Çaresizdir, artık hiçbir gücün bu korkunç sonu değiştiremeyeceğini sanmaktadır. Oysa yanılmıştır; çünkü tanrı elçilerini kurtarmak için müdahale eder ve kavmin gözlerini kör ederek meleklerin kaçmasını sağlar (Kamer 37).

(Tekvin 19:10-11 "Ve adamlar (melekler) ellerini uzatıp Lut'u yanlarına, evin içine getirdiler, ve kapıyı kapadılar. Ve evin kapısında olan adamları küçükten büyüğe kadar körlükle vurdular, şöyle ki kapıyı bulmak için yoruldular").

Melekler kurtulduktan sonra ise sıra Lut ve ailesinin kaçmasına gelmiştir. Çabuk olmaları gerekmektedir; çünkü melekler

ona kentin sonunun sabahleyin geleceğini ve çok az sürelerinin kaldığını söylemişlerdir.

Hud 11:81 "Melekler -Onların başına gelecek olan sabahleyin gelecek. Gün doğması yakın değil mi?- dediler"

Hicr 15:65-66 (170) "Hiçbiriniz arkanıza bakmayın. Emrolacak yere doğru yürüyün. Sabaha çıkarlarken onların arkaları muhakkak kesilmiş olacaktır."

(Tekvin 19:15 "Ve seher vakti olunca melekler -kalk karını ve buradaki iki kızını al, yoksa şehrin fesadı içinde yok olursun diyerek Lut'u acele ettirdiler" 17 "Canın için kaç, arkana bakma ve bütün havzada durma, dağa kaç yoksa telef olursun).

Bu dakikliğin nedeni nedir? Ünlü kurgu bilim yazarı Eric Von Daniken'in dediği gibi belli zaman kısıtlamaları içinde, önceden hazırlanmış teknik bir yoketme planı mı uygulanmaktadır kentler üzerine? Tanrı önceden belirlenmiş bir zamanlamaya mı uymaktadır? Lut ve ailesi bir terslik sonucu gecikseler -seçilmiş kullar oldukları halde- günahkarlar ile aynı sonu mu paylaşmak zorunda kalacaklardır? Akla takılan noktalardır bunlar...

Önceden kurulmuş bir mekanizma ile oluştuğu izlenimini veren felaket sonunda kopar. "Tanyeri ağırmakta iken korkunç bir ses onları yok ediverdi" (Hicr 73). "Onlara taş yağdıran bir fırtına gönderdik" Kamer 34). "Geriye kalanların üzerine yağmur gibi taş yağdırdık" (Araf 84). "Sonra geri kalanları mahvettik. Üzerlerine öyle bir yağmur yağdırdık ki, uyarılanlara yağdırılan yağmur ne kötüdür (Şuara 172-173). Böylece "Memleketleri alt üst olur, tepelerine balçıktan yapılmış taşlar yağar" (Hicr 74). Tek bir cümle ile özetlemek gerekirse iki kavim volkan tipi bir felaket ile yok edilir.

(Tekvin 19: 23-25/27-28 "Ve Lut Tsoara (kaçtığı şehir) geldiği zaman güneş yer üzerine doğmuştu. Ve Rab Sodom üzerine ve Gomorra üzerine Rab tarafından göklerden kükürt ve ateş yağdırdı. Ve o şehirleri ve bütün Havzayı ve şehirlerde oturanların hepsini ve toprağın nebatını alt üst etti. Ve İbrahim sabahleyin erken kalkıp Rabbin önünde durduğu yere gitti ve Sodom ve Gomorra'ya doğru ve bütün havza memleketine doğru baktı ve gördü ve işte yerin dumanı ocak dumanı gibi çıkıyordu."

Sodomistlerin sonu böyle getirilir tanrıca, ilahi adalet bir kez

daha "tecelli eder" Yine de tüm kent bütünü ile yok edilmez; geriye "ibret" olması için harabeler bırakıldığı yazmaktadır kimi surelerde. Örneğin Hicr 76'da "O şehirler (harabeleri) işlek yollar üzerinde hâlâ durmaktadır" diye yazmaktadır. Ankebut 35'de ise tanrı bu harabelerin sonraki nesillere bir ders oluşturması nedeniyle bırakıldığı üzerine yemin etmekte ve "And olsun ki biz akıl eden topluluk için bu şehri onlara apaçık bir delil olarak bıraktık" demektedir.

Hikaye, bir diğer deyişle trajedi böyle biter. Tanrı, kutsal metodunu bir kez daha uygulamıştır. Tanrısal buyrukları -tüm uyarılara karşın- dinlemeyen günahkarlar toptan ve korkunç yöntemler ile mahvedilmişlerdir. Tanrı Hud 82-83'de feci sonu şöyle özetlemiştir. "Emrimiz gelince oraların altını üstüne getirdik. Üzerine de Rabbinin katından nişan olarak yığın yığın sert taşları birbiri ardınca yağdırdık. Bunlar zalimlerden hiçbir zaman uzak olmayacaklardır" ve şöyle sürdürür Kamer 37'de uyarılarını "İşte azabımı ve tehditlerimi dinlememenin akıbetini tadın"

Peki bu denli azaba değmiş midir? Günahkarların "kökü kurutulabilmiş midir" bu korkunç eylemler ile? Hiç sanmıyorum; çünkü tanrının Kuran aracılığı ile Saffat 137-138'de bizlere sorduğu şu soru insanoğlunun tanrı yolunda ilerleme başarısızlığının belki de en güçlü delilidir:

"Ey insanlar, şüphe yok ki siz sabah ve akşam onların yurtları üzerinden geçersiniz. Hâlâ akıllanmayacak mısınız?.."

VE DİĞERLERİ

Kutsal metinlerde önceki bölümde söz ettiğim kavimlerden başka, bir de satır aralarına sıkışmış günahkar -yani bolluk içinde, ama tanrı tanımaz ya da putatapar biçimde- yaşayan kavimler var. Bilgi fazla değil onlar hakkında öğrendiklerimizin çoğu araştırmacıların bulgularına dayalı. Doğru mudur, eğri midir, bilinmediğinden fazla sempati duymam bu sonuçlara. Bu nedenle adı geçen kavimlerden sadece Kuran-ı Kerim'de yer aldığı şekliyle söz edip konuyu kapatacağım:

Önce Saba diyelim Hani Hz. Süleyman'a biat edip müslümanlığı kabul eden kraliçe Belkıs'ın ülkesinden söz edelim. Kuran'da kentin yok edildiği ve adının Saba olduğu yazsa da, kraliçe ile ilgili herhangi bir söz geçmez bu bölümlerde. Oysa Belkıs, Hz. Süleyman'ın öyküsünde yer almış bir melikedir.

Saba, Yemen'de, San yakınlarında bir kenttir. Burada yaşayanlar -önceki öykülerden ezberlediğiniz gibi- paganist olsalar da, zenginlik içinde yaşamaktadırlar. İçinde bulundukları bolluğun kaynağı ise ülkelerinin konumudur; çünkü Saba, Arim vadisinde, Sedd-ül Arim denilen bir çeşit su barajının yanında kuruludur. Su sorunu bulunmayan kentte, toprakların verimi nedeniyle, her yanın bağlık ve bahçelik olduğunu da yazmaktadır kaynaklar. Cenneti andıran bahçeler o kadar güzeldir ki, ünlü İrem Bağı bunlardan biridir.

Böylesi güzellikler içinde yaşan kavim -her nedense- diğer kavimler gibi yollanan peygamberin sözünü dinlemezler. Tanrı da onları cezalandırmak için barajı yıkıp, tüm ülkeyi sular altında bırakır.

Tarihçilere göre 1. yüzyılda gerçekleşen bu olaydan Kuran'da Sebe suresinde kısaca söz edilir: 34:15 Sebe'lilerin yurtlarına and olsun ki Allah'ın kudretini belirten bir işaret vardı: Sağda solda cennet misali iki bahçe vardı. Onlara -Rabbinizin rızklarından yiyin, şükredin, işte çok güzel bir şehir ve bağışlayan bir Rab- denmişti. 16: Ancak onlar yüz çevirdiler. Biz de bunun için üzerlerine Arim selini gönderdik. Bahçelerini ancak böğürtlen, ılgın ve biraz da köknar yetiştiren iki çorak tarlaya çevirdik .

Kuruculuğunu Prof. Orhan Kural'ın yaptığı Gezginler klübü dökümanlarından örendiğimize göre Saba Kabilesi'nin başkenti olan, Sanaa'ya 170 kilometre uzaklıktaki Mareb, MÖ X. yüzyılda kurulmuş. O tarihlerde yapılan bir sulama barajı, bugün bile hala ayakta duruyor. Çö[1] topraklarında tarım yapmayı amaçlayan bu proje, 3 bin yıl önce hayata geçmiş ve başarılı olmuş. Yalnız, o çöl sıcağında suyun buharlaşmasının nasıl önlendiği ve tarım alanlarına nasıl taşındığı bugün bile tam olarak bilinmiyor. Barajın boyu 670 metre. Yüksekliği ise 4 metreden, zamanla yükselerek 16 metreye çıkmış. Birkaç kez yıkılan baraj, son olarak 570 yılında çökünce, Mareb kenti de tarih sayfalarından silinmiş ...

Birde İrem kavmi var. Şraplarıyla ünlü ve Ceyrun bin Ad adlı biri adem tarafından cennete benzetilerek yapılmış bir mutluluk ülkesi bu. Öyle güzel bir beldeymiş ki İrem, halk masallarında cennet olarak nitelenmiş. Ama gazab-ı ilahiden o da nasibini almış, kasırga sonucu kumlar altında kalarak yok olmuş:

Fecr 89:6 Görmedin mi Rabbin nasıl etti Ad a. 7: O direk gibi İrem kavmine? 8: Öyle bir kavim ki, memleketler içinde, onun gibisi yaratılmamıştı

İlyas peygamber ise Baalbek'de verimlilik tanrısı Baal'e tapan kavimle uğraşmış. Her zamanki gibi sözünü dinletememiş tabii. O da üç yıl boyunca yağmur yağdırmamış ülkeye. Halk sonunda susuzluktan ölen hayvanların leşlerini yemek zorunda kalmışlar (Hz. İlyas hakkında Göğe Çekilen Peygamberler yazısında daha detaylı bilgi olduğunu hatırlatayım).

Kuran'da hikayesi en geniş olarak Saffat 37:139-148'de anlatılan Hz. Yunus ise Musul topraklarında, putperest Ninova kentinin peygamberliği görevini üstlenmiş. Ninova'da diğer yok

edilen kavimler gibi çok zenginmiş; o denli ki doğunun en zengin ve kalabalık kenti olarak tanınırmış (Saffat 37:147 Biz onu yüzbine hatta daha ziyadesine peygamber göndermiştik). Oysa kaynak kitlenin bu genişliğine karşın -korkutma, morkutma vız gelmiş Ninovalılara ve sonuçta Hz. Yunus, 33 yılda sadece iki kişiyi kendine inandırabilmiş.

Felaketin gelmesi yaklaştıkça içine bir korku girmiş peygamberin ve Tanrıya danışmadan şehri terk edip, Yafa'ya inmiş ve Tarşiş'e gitmek için bir gemiye binmiş. Tanrı çok kızmış tabii ona da, büyük bir fırtına yollamış gemiye ve gemiciler fırtınayı dindirebilmek için peygamberi denize atmak zorunda kalmışlar. Bildiğiniz gibi kendini yutan bir balığın midesinde üç gün boyunca yalvarıp kurtulduktan sonra karaya çıkmış ve doğruca kavme gidip felakete 40 gün kaldığını söylemiş. (Tevrat, Yunus 3:4 Ve Yunus şehre girmeye başladı, bir günlük yol yaptı ve çağırıp dedi: -daha kırk gün var ve Nineve yıkılacak). Burada altını çizmek istediğim nokta, felaketlerin kimileyin önceden zamanlanmış bir olay şeklinde görüldüğü. Hatırlayacak olursanız Lut'u kaçırmaya gelen melekler de, şehir erkeklerinin tacizi nedeniyle kentten çıkmakta gecikince, büyük bir acele içinde dağlara kaçmak gerektiğini söyleyip durmuşlardı).

Kısa sürede şehri siyah bulutlar ve duman kaplamaya başlamış. Öte yandan da Ad kavminin sonunu getirene benzer bir rüzgar ve sesler duyulmaktaymış. Yunus ise kendini kent dışına atarak, bir siperlik yapmış ve onun altına girerek şehre ne olacağını görmek için beklemeye başlamış, (Yunus 4:1). Oysa hiçbir şey olmamış şehire. Tanrı ilk kez olarak pişman olan kullarını bağışlamış ve şehri helak etmemiş.

Kimi zaman Tanrıya karşı gelen insanlar da aynı kentler gibi yok edilmişler. Örneğin Karun, İsrailoğulları arasına Firavun tarafından sokulan ve zenginliği ile herkesin başını döndüren Karun. Paranın mucidiymiş bu zat; üstelik varlığının Allah tarafından verilmediğini, herşeyi kendi gayreti ile kazandığını söylemekteymiş. Hepsi bu kadar da değil. Bir gün Hz. Musa'nın bir fahişe ile zina yaptığını iddia edip, diğerleri gibi recm edilmesi (taşlanarak öldürülmesi) gerektiğini ortaya atmış. Ama tanık olan fahişe sözünden cayınca ortalık yatışmış. Tanrı bun-

lara dayanamamış tabiidir ki ve bir gün onu yerin dibine sokmuş!

Kuran, Kasas 28:81 Nihayet Karun'u hem sarayı ile yere geçirdik. Artık Allah'a karşı kendine yardım edecek bir cemaati yoktu onun.

Yok edilen belli başlı kavimler bunlar. Ya da en azından benim bildiklerim. Konuyu bir ayet ve iki hadis ile noktalamak istiyorum. Yorum size ait:

Tevrat, Yunus 3:7 Yunus, felaketin geleceğini kralın fermanı ile Nineve'de ilan etti: -İnsan ve hayvan, sığır ve davar, birşey tatmasınlar, otlamasınlar, su da içmesinler.

Ebu Hureyre: Resulullah'ın Semud kavminin vadisine geldiği vakit: -Nefislerine zulmedenlerden kimselerin meskenlerine girmeyin ki, onlara dokunan azab size de dokunmasın.- diye buyurarak bürdesini (hırkasını) başına sarıp oradan süratle uzaklaştığı beyan olmuştur.

Abdullah ibn-i Ömer: Resulullah Tebük gazasında Semud kavminin helak olduğu vadide konakladığı zaman, ashabına, buranın kuyusundan su içmemelerini ve buradan su almamalarını ilan etti. Ashab: -Biz bu kuyunun suyunu alıp hamur yoğurduk- demeleri üzerine Resul-u Ekrem şöyle buyurdu: -Öyleyse hamuru atınız, almış olduğunuz suları da dökünüz. Tecrit ter., IX, 135.

AKROFONOLOJİ

Akrofonoloji, her harfi bir burcun yönettiği ve bu nedenle -bir harf topluluğu olan- ismin kişiliği aynen burçlar gibi etkilediği inancı üzerine kurulu bir okültizm dalıdır. Akrofonolojide isim -içindeki harflerin konumuna ve bu harflerin yansıttığı astrolojik etkilere göre- incelenir ve böylelikle kişi karakterini nasıl biçimlendirdiği araştırılır.

Akrofonoloji geçmişten günümüze -bilinçsizce de olsa- insanlarca hissedilmiş ve kullanılmıştır! Örneğin büyüklerin adının oğullara ve torunlara verilmesinin gizli nedeni adda yaşanacağı inancıdır. İlkeller de Azraili yenmek için isim değiştirirler, ergenlik çağına gelen bir delikanlıya başka bir isim vererek ona yeni bir kimlik kazandırmaya çalışırlar. (Orhan Hançerlioğlu)

Bu okült branş Sümerlerde de görülmektedir ve onlara göre ad, adlandırılan şeyin kendisi ile mistik bir bağlantı içindedir. İÖ. 3700 yılından kalma bir tablette baştanrı Enlil "krallara adını bildiren Enlil" olarak geçmektedir. Başka kazılarda da bir babanın oğluna "tanrı seni seçkin bir adla çağırsın" cümlesi ile iyi dileklerini bildirdiği bir tablet de bulunmuştur. Genelde ise "yeryüzünde var olan tüm mesleklere Enlil'in ad buyurduğuna" inanılır.

Babil kaynaklı bir yaratılış destanı olan Enuma Eliş'de (ortalama İÖ 1700) evrenin yarartılmamış olması "Bir zamanlar yukarda gökler daha adlandırılmamış, altındaki toprağa da ad verilmemişti"; "o zamanlar daha hiçbir tanrı oluşmamış, ad ve

yazgı almamıştı" sözcükleri ile anlatımıştır. Bu cümleden de var olmamın ancak ad verilerek gerçekleştiği vurgulanmaktadır.

Romalılar da ismin kişinin kaderini belirlediğine inanırlardı. "Nomen est omen" (isim kaderdir) anlamındaki atasözleri bunun bir ifadesiydi.

İsim koymanın önemi Tevrat'ın Tekvin bölümünde de işlenmiş bir konudur. Tanrı yarattığı canlılara Adem'in isim koymasını ister:

Tekvin 2:19 (2) "Ve Rab her kır hayvanını ve göklerin her kuşunu topraktan yaptı; ve onlara ne ad koyacağını görmek için adama getirdi; ve adam her birinin adını ne koydu ise, canlı mahlukun adı o oldu"

Bu ayette ilginç olan ise tanrının ad koydurmakla Adem'i sınıyor ya da inceliyor gibi olmasıdır; çünkü Adem'e hayvanlara "ne ad koyacağını görmek için " getirmiştir. Bir başka deyişle her şeyi bilen tanrı bir sonuca varmak için bir gözlem yapmakta gibidir.

Buradaki ikinci önemli nokta ise tüm canlılara ismin -Sümer mitinde olduğu gibi- baş tanrı tarafından değil, insanoğlu tarafından konmasıdır. Tanrının "isimlendirmek" gibi önemli bir işlevi kendi gerçekleştireceğine insana vermesinin gerisinde nasıl bir düşünce gizli olabilir? Yüce yaratıcının Adem'in nasıl isim vereceğini önceden tam olarak bilmiyor gibi görünmesi nasıl açıklanabilir? Bu iki noktanın sakladığı gözden kaçan bilgiler var mıdır? Varsa nedir? Kendi başına bir kitap olacak kadar derin bir konudur bu...

Yine akrofonolojiye dönecek olursak önceki bölümlerde "V" harfinin Kova burcu tarafından yönetildiğinden ve özellikle ismin başına geldiğinde kişiye homoseksüel eğilim verdiğinden söz ettiğimizi hatırlarız. Oysa burada altı önemle çizilmesi gereken nokta kişinin bu etkiyi tüm öteki harflerde olduğu gibi benliğindeki yatkınlık oranında algılayacağıdır. Yüzeysel de olsa bir başka anlatım ile- "V" harfi ile başlayan isimler homoseksüel yanı güçlü bir biseksüeli kesin eşcinsel yapsa da; homoseksüelliğe yönelik hiçbir eğilim duymadığı gibi bu konuya küçümseme içindeki bir heteroseksüelde eşcinselliğe karşı hafif bir hoşgörü yaratabilir.

Ya da tam tersi bir yaklaşımla ismi "V" harfi ile başlayan bir eşcinseli adı erkeksi bir harf -örneğin "A" harfi- ile başlayan bir isimle değiştiririlirse, -adı geçen harf ile kimliğe katılacak sert ve maskülen özelliklerden dolayı- eşcinsellik eğilimi belli ölçülerde azalacaktır.

Yukarıdaki bilgiler ışığında akrofonoloji, kişinin ismini inceleyerek karakterini yorumlama kadar, isim değiştirmeyle bireyin kimliğindeki olumsuz yönleri hafifletme uğraşı olarak da nitelenebilir.

SONSÖZ

Bu kitap üç bölümde yazıldı. II Kitap başlığı altında okuduğunuz Kova Burcu Çağı hakkındaki bölüm sekiz- dokuz yıl kadar önce Londra'da yayınlanan ve yazarı olduğum aylık Bealder adlı kitapçık için oluşturulmuştur. O zamanlar ağırlık verdiğim konu astroloji idi.

Adı geçen dönemde kitabımın daha iyi olması amacıyla yazdıklarımı defalarca okuyup üzerinde benimle düşün alışverişinde bulunan, astroloji ve tarot kehanetlerinden yararlanmama olanak sağlayan Ayda Edis'e ve okültizm alanındaki bilgilerimin neredeyse yüzde doksanını- öğrenmiş olduğum, eşsiz kütüphanesindeki basılı ve yazılı dökümanlardan dilediğim kadar yararlanmama olanak sağlayan -herne kadar hoşlanmasa da, izniyle- değerli hocam, kadim dostum okültist Bülent Kısa'ya en derin şükranlarımı sunmayı borç biliyorum.

Yıllar geçtikçe gerek antik çağlar ve dinlerine giderek artan ilgim, gerekse astrolojinin ülkemizde pespaye edilişine tanık olmam nedeniyle yönümü değiştirip o zamanların 'bilinmeyen'le ilgili 'top' dergisi Fenomen'de yazmaya başladım. Bu süreçte çalışabilmem için en uygun ortamı yaratan ve araştırmalarımı gerçekleştirmem için büyük destek veren Hasan Süzer ile Fenomen dergisinde, incelemelerime bir köşe ayırarak içimdeki çalışma arzusunun körüklenmesine yardımcı olan genel yayın yönetmenim okültist Ata Nirun'a da sonsuz teşekkürler ediyorum.

Zamanla koşullar değişti; birikimlerimi kitap haline soktum ama uzun süre bir kenara atıp unuttum. Sonunda anımsayıp bir

kez daha üzerinden geçmeden Pencere Yayınları'na verdim ve ancak kitap basım sırasını beklerken tekrar okudum. İşte o zaman bu kitabı bu günkü bilgim ile yazsaydın ne farklı yorumlar katabileceğimi gördüm. Hal böyle olunca yayınevinden kısa da olsa ekbir süre isteyerek kitabın kimi bölümlerine ekler yazmaya koyuldum. Oysa yazdığım iki kitap daha olduğu ve bir dergide gezi sayfası hazırladığım için zaman yetişmiyordu hiçbir şeye. İşte bu süreçte de değerli yol ve yaşam arkadaşım, dergideki sayfa ortağım Faramarz K. Azar yardımıma koştu ve kendi bilgisayarının başına çakılmacasına oturarak bir mucize yarattı. İnternette kaynak avından, eski notlarımı klase etmeye; bilgisayarımdaki bana 'angarya' gelen her külfeti çekmekten, kitaplardaki özel isimleri fihristlendirmeye, hatta zaman zaman ev işlerini üstlenmeye dek her yere yetişti. O olmasaydı kitap elinizde tuttuğunuzdan çok daha kapsamsız ve basit kalırdı. Ona da, bana lutfettiği bu eşsiz dayanışma örneğinden dolayı medyunum. Ben, onun kitabı için aynı fedakarlığı gösteremezdim doğrusu.

Sözün özü adı geçen eşsiz dostlara sahip olduğum için kendimi çok şanslı sayıyorum.

KAYNAKLAR

Batı Mitolojisi (Tanrının Maskeleri) Joseph Campbell
İlkel Mitoloji (Tanrının Maskeleri) Joseph Campbell
Türk Mitolojisi Murat Uraz
Eski Yunan Dininde ve Mitolojisinde, ARTEMİS Güler Çelgin
Eski Yunan Edebiyatı Güler Çelgin
Tanrı Yaratan Toprak Anadolu İsmet Zeki Eyuboğlu
Anadolu Uygarlığı İsmet Zeki Eyuboğlu
Kabala Musevi Mistiklerin Yolu Perle Epstein
Yakındoğu'nun En Eski Uygarlıkları James Mellaart
İnanna'nın Aşkı (Sümerde İnanç ve Kutsal Evlenme) Muazzez İlmiye Çığ
Tarih Sümer'de Başlar Samuel Noah Kramer
Roma Tarihi Titus Livius
Ege Medeniyetleri Tarihi (Mitolojik Dönem Sonrası) Frederich Williams
Antik Çağda Kentler Nasıl Kuruldu? R. E. Wycherley
Din Bu Turan Dursun
Dinlir Tarihi Emin Şahin
Mezhepler Emin Şahin
Peygamberler Tarihi III Kasım Göçmenoğlu
Gerçek Tarihiyle Kuran'da 32 Peygamber ve İslam Dini Emrullah Eraslan
İslam'da Büyük Günahlar Yaşar Nuri Öztürk
İslami Kavramlar Ansiklopedisi I. Yaşar Nuri Öztürk
İslami Kavramlar Ansiklopedisi II. Yaşar Nuri Öztürk
Alevilik (Öz Kaynaklarına Göre) Rıza Zelyut
İsa Mesih'in Hayatı J. Jomier

Tarikatlar Ansiklopedisi Milliyet Yayınları
Hz. Muhammed'in Hayatı (İlk Kaynaklarına Göre) Martin Ligs
The World's Religions Dr. Robert Withycombe
Şeriat ve Kadın İlhan Arsel
Peygamberler Tarihi Mehmet Dikmen
Holy Bible Kıng James versionu
Holy Bible Todey's Englısh version
Kitabı Mukaddes Kitabı Mukaddes sti
Kuran-ı Kerim Ömer Rıza Doğrul
Kuran-ı Kerim Basri Cantay
Kuran-ı Kerim Abdulbaki Gölpınarlı
Kuran-ı Kerim Osman Nebioğlu
Kuran-ı Kerim Türkçe Tercüme ve Tefsirli Tan Neşriyat Servisi Hacı Murad
Kuran-ı Kerim ve Meal-i Alısi Fikri Yavuz
Mitoloji Sözlüğü Azra Erhat
İslam İnançları Sözlüğü Orhan Hançerlioğlu
Felsefe Sözlüğü Orhan Hançerlioğlu
Dünyü İnançları Sözlüğü Orhan Hançerlioğlu
Mitoloji Sözlüğü (Yunan ve Roma) Pierre Grimal
Klasik Yunan Mitolojisi Şefik Can
Antik Mitolojide Kim Kimdir Gerhard Fink
Mitoloji Sözlüğü *Fernand Comet*
Tanrıların Öyküsü (Mitoloji) Derman Bayladı
Efsaneler Dünyasında Anadolu Derman Bayladı
Yunan Mitolojisi M. Tahsin Kozanoğlu
Anadolu Tanrıları Halikarnas Balıkçısı
Anadolo'nun Sesi Halikarnas Balıkçısı
Hey Koca Yurt Halikarnas Balıkçısı
Anadolu Efsaneleri Halikarnas Balıkçısı
Arşipel Halikarnas Balıkçısı
Atlantis'in Esrarı Carles Berlitz
Tarihöncesi Ege George Thomson
Tanrıların Vatanı Anadolu C. W. Ceram
Yakındoğu Mitolojisi Fred Gladstone Bratton
Troya Mustafa Aşkın
The İliad (Translated By Robert Fitzgerald) Homer

The Odyseia Homer
Aeneas Vergilius
Haro ile Leandros Mousaios
Şölen Eflatun
Şölen (Spartalıların Anayasası) Xehophon
Anabasis Ksenophon
Seçme Yazılar Samsatlı Lukianos
Kuşlar Aristophanes
Coğrafya (Anadolu) Atrabon
Dönüşümler Ovidius
Hesiodos Eseri ve Kaynakları Hesiodos
Heredot Tarihi Heredotos
Nostradamus Fontbrune
The Prophecies Of Nostradamus Erika Cheetham
Nostradamus, Kehanetler V. J. Hevitt, Peter Lorie
Nostradamus 20. Yüzyılın Kehanetleri V. J. Hevitt, Peter Lorie
The Black Art Rollo Ahmet
The Satanac Rituals Anton Szandor Lavey
The Stanic Bible Anton Szandor Lavey
The Stanic Witch Anton Szandor Lavey
The Tree Of Evil William G. Gray
The Book Of Black Magic Arthur Edward Waite
Dictionary Of Satanism Wade Baskin
Tarot Cards For Fortune Elling S. R. Kaplan
Tarot Divination Aleister Croley
The Classical Tarot Sutuart R. Kaplan
Grimoire Of Chaos Magick Julian Milde
The Prince Of Drakness Joan O'Grady
The Satanic Cult Gerhard Zacharias
Satanism And Witchcraft Jules Michelet
Satan Wants You Arthur Lyons